

ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
เขตกรุงเทพมหานคร

SELF DISCIPLINES OF INDUSTRIAL CERTIFICATE STUDENTS OF
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOLS IN BANGKOK
METROPOLITAN

วิชา จรเดช
WICHA JORRADAS

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน อาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2549

ISBN 974-15-2805-1

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

เขตกรุงเทพมหานคร

SELF DISCIPLINES OF INDUSTRIAL CERTIFICATE STUDENTS OF
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOLS IN BANGKOK
METROPOLITAN

วิชา จรเดช

WICHA JORRADAS

เลขหมู่.....

เลขทะเบียน 67447

วัน,เดือน,ปี 15 S.A. 2549

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2549

ISBN 974-15-2805-1

**SELF DISCIPLINES OF INDUSTRIAL CERTIFICATE STUDENTS OF
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOLS IN BANGKOK
METROPOLITAN**

WICHA JORRADAS

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL
CURRICULUM AND INSTRUCTION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2006

ISBN 974-15-2805-1

COPYRIGHT 2006

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร
นักศึกษา	นายวิชา จรเดช
รหัสประจำตัว	46069604
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา
พ.ศ.	2549
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนสาขาช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 269 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 246 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 225 คน โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 740 คน จาก 8 โรงเรียน โดยผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่มีความเชื่อมั่น 0.97 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก
2. ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน

Thesis Title	Self Disciplines of Industrial Certificate Students of Private Vocational Schools in Bangkok Metropolitan
Student	Mr. Wicha Jorradas
Student ID.	46069604
Degree	Master of Industrial Education
Program	Vocational Curriculum and Instruction
Year	2006
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr.Lertlak Klinhom
Thesis Co-Advisor	Dr. Phadungchai Pupat

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and Compare self disciplines of industrial certificate students of private vocational school in Bangkok metropolitan. The samples used for the research were 269 first year 246 second year and 225 third year industrial certificate students from private vocational school in Bangkok metropolitan in 2005 from 8 schools which selected by multi stage random sampling. The data were collected through the questionnaires which had reliability at .97. Statistics used in data analysis were Percentage, Mean, Standard Deviation and One - way Analysis of Variance.

The results were as follows

1. Self Disciplines of Industrial Certificate Students of Private Vocational School in Bangkok Motropolitan were at high level.
2. For the whole and each part of Self Disciplines of Industrial Certificate Students of Private Vocational School in Bangkok Motropolitan were not significantly different.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลืออย่างดียิ่ง และช่วยตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยตลอดจนปรับปรุง ข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบคุณอย่างสูง

ขอขอบคุณ ดร.ราชันย์ บุญธิมา ผศ.ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี ผศ.ดร.อรสา โกศลานันทกุล อ.ทำนอง นาคสวัสดิ์ และ อ.มาโนช เกตุกระจ่าง ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และตรวจสอบแก้ไข เพื่อปรับปรุงให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีคุณภาพสูงสุด

ขอขอบคุณ อ.สายรวม จันทรา นายชาญชัย วงศ์สิริสวัสดิ์ นางสุภาพร จรเดช นางสาวสาวิตรี ปัญญางาม และผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการปรับรูปเล่มและให้คำปรึกษาจน วิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่เป็นผลจากวิทยานิพนธ์ผู้วิจัยขอมอบให้บิดามารดาและครูอาจารย์ ทุกท่านด้วยความเคารพยิ่ง

วิชา จรเดช

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	3
1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง.....	7
2.1.2 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของ Mower.....	19
2.1.3 พฤติกรรมทั่วไปของวัยรุ่น.....	20
2.1.4 หลักการเกี่ยวกับระเบียบวินัย.....	24
2.2 ความมีวินัยในตนเอง.....	29
2.2.1 กฎระเบียบของโรงเรียนอาชีวศึกษา.....	29
2.2.2 การเคารพสิทธิของผู้อื่น.....	37
2.2.3 ความซื่อสัตย์.....	41
2.2.4 ความรับผิดชอบ.....	43
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	52
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	58
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	61
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผลการวิเคราะห์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร	63
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้นผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	70
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	78
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	78
5.2 อภิปรายผล.....	83
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	86
บรรณานุกรม.....	88
ภาคผนวก.....	95
ภาคผนวก ก หนังสือราชการ.....	96
ภาคผนวก ข แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	111
ประวัติผู้เขียน.....	118

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามเขต โรงเรียนและระดับชั้น.....	53
3.2 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ และจำนวนข้อคำถามของจำนวนแบบสอบถามที่สามารถนำไปใช้ได้.....	55
3.3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	56
4.1 แสดงจำนวน และร้อยละ ของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตัวแปร.....	61
4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง และลำดับ ที่ของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม และจำแนก เป็น 4 ด้าน.....	63
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง และ ลำดับที่ของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านการกระทำตามกฎระเบียบ โรงเรียน.....	64
4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมและลำดับที่พฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านการเคารพในสิทธิผู้อื่น	66
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมและลำดับที่พฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภท วิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านความซื่อสัตย์.....	67
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมและลำดับที่พฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภท วิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านความรับผิดชอบ.....	69
4.7 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ในภาพรวมและรายด้าน	71

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.8 แสดงการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครที่มีระดับชั้นต่างกันเป็นรายคู่ในด้านความรับผิดชอบ.....	72
4.9 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาพรวมและรายด้าน	72
4.10 แสดงการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เป็นรายคู่ ในภาพรวมและรายด้าน.....	74
4.11 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ของครอบครัวต่อเดือนในภาพรวมและรายด้าน	76
4.12 แสดงการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือนต่างกัน เป็นรายคู่ ในด้านความซื่อสัตย์.....	77

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระแสทิศทางการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (2540) จนถึงปัจจุบันซึ่งอยู่ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (2545-2549) ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมไทย เนื่องจากรัฐบาลไทยได้ผลักดันประเทศไทยให้เข้าสู่ความเป็นนิคส์ (NICS) กล่าวคือ จากลักษณะพื้นฐานเดิมของสังคมไทยที่เป็นสังคมเกษตรกรรมเปลี่ยนมาเป็นสังคมอุตสาหกรรมและก้าวมาสู่การเปลี่ยนแปลงเป็นสังคมข่าวสารข้อมูลซึ่งปรากฏให้เห็นชัดในขณะนี้ (คณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2537 : 2-3) โดยธรรมชาติแล้วคนทุกคนเกิดมาไม่ว่าจะอยู่ในสภาพใดก็ตามมักประสบปัญหาหากันทั้งนั้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลที่จะเข้าใจปัญหาและสามารถแก้ไขให้ลุล่วงได้สังคมมนุษย์มีปัญหาหลากหลาย อันเกิดจากบุคคลในสังคมเป็นผู้กระทำแม้ว่าเราไม่เป็นผู้ก่อปัญหาที่อาจประสบปัญหาที่เกิดจากผู้อื่นอันมีผลทำให้เกิดอารมณ์ขัดข้องใจ สร้างความทุกข์หรือบางครั้ง อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของเราเอง (สมชาย ตรีทวีพิศริศิต. 2533 : 1) สภาพจิตใจของคนทั่วไป จะต้องเตรียมรับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ในการดำเนินชีวิตเพื่อการอยู่รอด จะเห็นได้ว่าการแก่งแย่งชิงดีเอาเปรียบ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ขาดวินัยในตนเอง และมีความคิดที่จะทำดีน้อยลงจากการที่คนกลุ่มหนึ่งในสังคมใช้ความรู้ของตนในทางที่ผิดๆ เช่น มีการติดต่อภาพบุคคลที่มีชื่อเสียงไปในทางที่เสื่อมเสียด้วยคอมพิวเตอร์และเผยแพร่ไปทางอินเทอร์เน็ต ฉะนั้นปัญหาเรื่องจริยธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งความมีวินัยในตนเอง จึงเป็นปัญหาสากลของสังคมปัจจุบันทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมบางประการของสังคมมนุษย์มิได้เป็นไปในแนวทางที่พึงประสงค์

ประเทศที่มีการพัฒนาไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองในทุกๆ ด้านจะต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายๆ อย่าง ปัจจัยที่สำคัญที่สุด คือ ทรัพยากรบุคคล ซึ่งนอกจากจะมีคุณสมบัติทางด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ความเสียสละ คุณสมบัติที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ก่อให้เกิดพลังอันยิ่งใหญ่ในประเทศคือ ความมีวินัยของคนในชาติ การปลูกฝังให้บุคคลมีวินัยแห่งตนหรือสามารถควบคุมตนเองได้เป็นทางลัดในการเสริมสร้างจริยธรรมและพัฒนาทางจิตของบุคคล (อ้างในสมพิศ แซ่เฮง. 2546 : 1) จากการศึกษาของ Sheviakov, GV & R. Fritz (อ้างในจิตรา ชนะกุล. 2539 : 1) เกี่ยวกับประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังแก่เด็กพบว่า ควรเน้นวินัยในตนเองมากกว่าที่จะเน้นวินัยที่อยู่บนรากฐานของการปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่ง สุชา จันท์ธอม (อ้างใน สมพิศ แซ่เฮง. 2546 : 1) ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กไว้ว่าจะเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุปนิสัย

ของเด็กให้เป็นผู้มีคุณลักษณะที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ ประภาพรรณ เอี่ยมสุภานิต (2532 : 156) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองจะมีคุณลักษณะดังนี้ คือ จะเป็นผู้รู้กาลเทศะ มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา มีระเบียบ ปฏิบัติตามกฎของสังคมและจะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลังนอกจากนี้ กนิษฐา ไทเดชะวัฒน์ (2531 : 1) ได้กล่าวถึงการมีวินัยในตนเองว่าเป็นวัฒนธรรมของสังคมที่ทุกคนต้องปฏิบัติ เพราะจะทำให้บุคคลอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เด็กควรจะได้รับการพัฒนา ให้มีคุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

โรงเรียนเป็นสถาบันที่มีบทบาทในการสร้างเสริมพฤติกรรมอันพึงประสงค์ของสังคม ให้แก่นักเรียน จึงมีความจำเป็นต้องเข้าใจและทราบถึงความสนใจ ความสามารถในการเรียนรู้ ตลอดจนความต้องการและความคาดหวังต่างๆ ของเด็ก สมพิศ แซ่เฮง (2546 : 1) ได้ให้ความเห็นว่าวัยรุ่นที่มีอารมณ์รุนแรงใจร้อน ตัดสินใจรวดเร็วและฉับพลันการที่เราเห็นวัยรุ่นแสดงอาการแปลกๆ นั้น แท้จริงเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ และวัยรุ่นที่มีลักษณะเช่นนี้ส่วนมากกำลังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน ดังนั้นครูจึงมีบทบาทสำคัญในการศึกษาให้เข้าใจถึงบุคลิกภาพของเด็กเหล่านั้น

การจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาในประเทศไทย ภาคเอกชนได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนา ประชากรควบคู่กับภาครัฐอย่างต่อเนื่อง (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2543 : 1) เพราะรัฐมีศักยภาพ ไม่เพียงพอที่จะจัดการศึกษาได้อย่างทั่วถึงจึงเปิดโอกาส และส่งเสริมเอกชนเข้ามีส่วนร่วมให้จัดการศึกษาเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาลและนับตั้งแต่แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2535 ได้กำหนดเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ซึ่งรัฐจำเป็นต้องเร่งขยายการจัดการศึกษาให้เป็นไปตามทิศทางและความจำเป็นในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศจากเหตุผลดังกล่าว โรงเรียนเอกชนจึงได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการบริหารจัดการเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2544 : 2)

ในปัจจุบันนี้จะเห็นว่าครูและผู้บริหาร โรงเรียนอาชีวศึกษาไม่ว่าจะเป็นของรัฐบาลและเอกชน ส่วนใหญ่จะประสบปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่มีระเบียบวินัยประกอบกับนักเรียนที่เข้ามาศึกษาในระดับอาชีวศึกษาจะมีอายุโดยเฉลี่ยประมาณ 15-20 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจและสังคม (ศิริลักษณ์ เกิดจันทร์ตรง. 2540 : 7) โดยส่วนใหญ่จะปฏิบัติตามใจตนเองมุ่งทำอะไรเฉพาะที่ตนถูกใจมากกว่าความถูกต้องซึ่งอาจจะกระทบกระเทือนความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของคนอื่นที่อยู่ร่วมกัน และนำไปสู่บรรยากาศที่ไม่เป็นสุข และอาจส่งผลให้เกิดปัญหาต่อสังคมและประเทศชาติ ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ได้แก่ ปัญหาความประพฤติของนักเรียน ปัญหาอาชญากรรม ปัญหานักเรียนทะเลาะวิวาท ยกพวกตีกัน ปัญหา ยาเสพติดและอื่นๆ จากข้อมูลการจับกุมของกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ในปี 2540-2543 พบว่าจำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ลักษณะพฤติกรรมที่พบมีตั้งแต่แต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย หลบหนีการเรียน ก่อความเดือดร้อนรำคาญ เที้ยวเตร่เกิน

เวลา สิบบุหรี มั่วสุ่มเล่นวีดีโอเกมส์ พยายามก่อเหตุทะเลาะวิวาท ดื่มสุราและสูดดมสารระเหย (กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน. 2540-2543 : 17)

กรมอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนด้านอาชีพ คือ กลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาสู่ตลาดแรงงาน ได้ตระหนักถึงความสำคัญของวินัย ซึ่งเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม (กรมอาชีวศึกษา. 2534 : 87) แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีปัญหาการกระทำผิดวินัยปรากฏให้เห็นอยู่เสมอๆ จากพฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดการสูญเสียระเบียบต่อสังคมและต่อส่วนรวม ซึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ

ในการปลูกฝังให้นักเรียนเป็นคนมีวินัยในตนเองนั้นต้องเริ่มจากแรกเกิดจนเป็นผู้ใหญ่ และต้องอาศัยการอบรมเลี้ยงดูจากบิดา มารดา รวมทั้งการอบรมจากโรงเรียนหรือจากแหล่งอื่นๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับควมมีวินัยในตนเองของเด็ก (สมพิศ แซ่เฮง. 2546 : 2) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางของครูอาจารย์ และผู้ปกครองในการปลูกฝังและส่งเสริมควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาควมมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกันมีควมมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดของ กุลชา ศิริเฉลิมพงศ์ (2544 : 4) นำมาวิเคราะห์ประยุกต์เพื่อจัดทำกรอบแนวคิดในเรื่องควมมีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. การทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน
2. การเคารพสิทธิของผู้อื่น
3. ความซื่อสัตย์
4. ความรับผิดชอบ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร โดยมีขอบเขตดังนี้

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.5.1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 6,325 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 5,525 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 4,680 คน โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 รวมทั้งสิ้น 16,530 คน จาก 25 โรงเรียน

1.5.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 269 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 246 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 225 คน โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 740 คน จาก 8 โรงเรียน โดยผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

1.5.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.5.2.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น

1.1 1.50 - 2.00

1.2 2.01 - 2.50

1.3 2.51 - 3.00

1.4 มากกว่า 3.00

2) ระดับชั้น แบ่งเป็น

2.1 ชั้นปีที่ 1

2.2 ชั้นปีที่ 2

2.3 ชั้นปีที่ 3

3) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว / เดือน แบ่งเป็น

- 3.1 5,000 บาท และน้อยกว่า / เดือน
- 3.2 5,001 - 10,000 บาท / เดือน
- 3.3 10,001- 15,000 บาท / เดือน
- 3.4 15,001- 20,000 บาท / เดือน
- 3.5 มากกว่า 20,000 บาท / เดือน

1.5.2.2 ตัวแปรตาม คือ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงกำหนดความหมายของคำต่างๆ ในการวิจัย ดังนี้ คือ

1. ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนในการควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเอง ให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังซึ่งจะเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม โดยเกิดจากความสำนึกตัวขึ้นมาเอง แม้จะมีสิ่งเร้าภายนอกและภายในเป็นอุปสรรคก็จะยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังไว้ อันได้แก่ การกระทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน การเคารพสิทธิของผู้อื่น ความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบ

1.1 การทำตามกฎระเบียบโรงเรียน หมายถึง การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนที่กำหนดไว้

1.2 การเคารพในสิทธิของผู้อื่น หมายถึง ไม่บังคับให้ผู้อื่นทำตามความต้องการของตน ไม่หยิบของผู้อื่นก่อนได้รับอนุญาต ขอมรรับฟังในความคิดเห็นของผู้อื่น

1.3 ความซื่อสัตย์ หมายถึง การแสดงออกในลักษณะของการปฏิบัติตนที่ตรงต่อความเป็นจริงประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมา ทั้งกาย วาจา ใจ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่นตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด

1.4 ความรับผิดชอบ หมายถึง ความสนใจมุ่งมั่นที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจและติดตามผลงานที่ได้ทำไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอมรรับในสิ่งที่ตนเองกระทำลงไป ทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสียโดยแสดงออกในรูปการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ภาคเรียนที่นักเรียนเริ่มเข้าศึกษาถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 แบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

- 2.1 1.50 - 2.00
- 2.2 2.01 - 2.50
- 2.3 2.51 - 3.00

2.4 มากกว่า 3.00

3. สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายรับของครอบครัวใน 1 เดือน แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

3.1 5,000 บาท และน้อยกว่า / เดือน

3.2 5,001 - 10,000 บาท / เดือน

3.3 10,001- 15,000 บาท / เดือน

3.4 15,001- 20,000 บาท / เดือน

3.5 มากกว่า 20,000 บาท / เดือน

4. นักเรียน หมายถึง ผู้กำลังศึกษาภาคเช้าและภาคค่ำในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 25 โรงเรียน

5. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม หมายถึง โรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษาวิชาชีพในสาขาวิชาเฉพาะวิชาช่างอุตสาหกรรมตามหลักสูตร พ.ศ.2545 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2546 ได้แก่ สาขาช่างเครื่องกล สาขาวิชาเครื่องมือกลและซ่อมบำรุง สาขาวิชาการโลหะการ สาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาการก่อสร้าง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า นำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการจัดกรอบการศึกษาวิจัย ตามรายละเอียดดังนี้

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง

2.1.2 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของ Mower

2.1.3 พฤติกรรมทั่วไปของวัยรุ่น

2.1.4 หลักการเกี่ยวกับระเบียบวินัย

2.2 ความมีวินัยในตนเอง

2.2.1 กฎระเบียบของโรงเรียนอาชีวศึกษา

2.2.2 การเคารพสิทธิของผู้อื่น

2.2.3 ความซื่อสัตย์

2.2.4 ความรับผิดชอบ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง

2.1.1.1 ความหมายของความมีวินัยในตนเอง

English and English (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 :13) ได้ให้ความหมายว่า ความมีวินัยในตนเองเป็นลักษณะการนำตนเอง ควบคุมหรือบังคับตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจ ที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้ เป็นไปตามความตั้งใจซึ่งมีความหมายเดียวกับการควบคุมตนเอง (Self - control)

Vincent (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 :13) กล่าวถึงความมีวินัยในตนเองว่า หมายถึง การที่บุคคลไม่กระทำการใด ๆ อันจะเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองในอนาคต บุคคล ที่มีวินัยแห่งตนนั้นจะเป็นบุคคลที่รู้จักการบังคับใจตนเองตั้งใจ และไม่คิดเอาเปรียบเมื่อทำงานเป็น หมู่คณะสามารถรักษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้อยู่ในระดับที่รู้จักดำเนินการอย่างได้ผลแก่ ส่วนรวมรู้จักควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความต้องการ และรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่

Ausubel (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 :14) กล่าวว่าความมีวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาตามจิตสำนึกของตน ซึ่งจะมีหน้าที่ คือ

- 1) เป็นการอบรมนิสัยและฝึกคนให้มีนิสัยที่เป็นมาตรฐาน
- 2) ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน คือ สามารถปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ รู้จักควบคุมอารมณ์ และความอดทน
- 3) เกิดจากมโนธรรมในจิตที่มาจากการสะสมประสบการณ์และมีการพัฒนามาเป็นลำดับ
- 4) สร้างความมั่นคงทางอารมณ์ให้แก่ผู้ปฏิบัติ เพราะกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมยอมรับ จะเป็นกรอบแนวความคิดที่บุคคลนั้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมและแนวคิดนี้ก็จะพัฒนาจนกลายเป็น “วินัยในตนเอง”

Drever (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 :14) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเอง ซึ่งมีความหมายเดียวกับความมีวินัยในตนเอง คือการควบคุมพฤติกรรมที่กระทำโดยบุคคลที่เหนือความรู้สึกเพื่อสร้างแรงกระตุ้นของตนเอง ให้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

Magginson (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 :14) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า เป็นการควบคุมตนเอง (Self-control) โดยมุ่งไปที่การพัฒนาตนเอง เพื่อปรับตัวให้สอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการ

Good (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 : 14) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ไม่ใช่บังคับโดยอำนาจภายนอกแต่หมายถึงการบังคับโดยอำนาจภายในของบุคคลนั่นเอง และเป็นอำนาจอันเกิดจากการเรียนรู้หรือการยอมรับคุณค่าอันดีหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

สมพิศ แซ่เฮง (2546 : 4) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในตัวบุคคลในการควบคุมตนเอง ทั้งในด้านอารมณ์ และการแสดงออกทางพฤติกรรม หรือความประพฤติที่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคม ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ได้แก่ การเข้าเรียนตรงเวลา การไม่ทุจริตสอบ การแต่งกายตามระเบียบ การไม่ทะเลาะวิวาท การไม่เล่นการพนัน การไม่เสพสุราหรือบุหรี่หรือสารเสพติด การเคารพสิทธิของผู้อื่น การปฏิบัติตามกฎจราจร การทิ้งขยะให้ถูกที่

สถิตภาพ คำสวด (2546 : 15) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเอง หมายถึง แนวทางที่บุคคลเลือกปฏิบัติเพื่อบังคับให้ตนเองปฏิบัติตาม ทั้งนี้เกิดจากความสมัครใจ โดยมีได้ถูกควบคุมจากอำนาจภายนอก แต่อย่างไร และข้อปฏิบัติดังกล่าวจะต้องไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคม ทั้งนี้เพื่อเป้าหมายหลัก คือ การเกิดความสงบสุขภายในสังคม

อนุชิต สงแพง (2530 : 12) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง คือ ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ แต่ทั้งนี้

จะต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นผลทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคต และต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญแก่ตนเองและผู้อื่น โดยไม่ขัดต่อระเบียบของสังคมและไม่ขัดต่อสิทธิหรือละเมิดสิทธิของผู้อื่น

ขวัญใจ บุญฤทธิ์ (2535 : 46) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถที่จะกำหนดบุคลิก ของตนให้อยู่ในกฎเกณฑ์ของสังคม โดยมีเป้าหมายที่จะปฏิบัติงานที่รับผิดชอบ ได้ประสบผลสำเร็จ และปฏิบัติตนให้เป็นไปตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม โดยเกิดจากอำนาจภายในตัวบุคคล และอำนาจที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือยอมรับคุณค่าอันใด อันหนึ่ง โดยมีเป้าหมายที่จะก่อให้เกิดความเจริญแก่ตนเองและสังคม ทั้งนี้ต้องไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น

พิมผกา อัครพุ (2543 : 10) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคมโดยเกิดจากความสำนึกตัวขึ้นมาเอง แม้จะมีสิ่งเร้าภายนอก เช่น บุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าภายในตนเองเป็นอุปสรรค ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

กฤษณี ภูพัฒน์ (2538 : 7) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตน ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตนเห็นว่ามีค่าต่อตนเอง ผู้อื่น การควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมนั้นเกิดจากความต้องการและความเชื่อหรืออุดมคติของตนโดยไม่เกิดจากการถูกบังคับจากอำนาจภายนอก

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2527 : 96) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่าเป็นความสามารถในบังคับหรือควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตตนเอง และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ดวงเดือน พันธุมนาวิ (2527 : 44) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่าเป็นความสามารถของบุคคล ในการที่จะให้รางวัลในตนเองเมื่อตนทำดี และลงโทษตัวเองเมื่อทำชั่วซึ่งเป็นความสามารถในการควบคุมตนเอง หรือความสามารถที่จะยับยั้งเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งนักจิตวิทยาได้เรียกชื่อต่างๆ กันไปได้แก่ มโนธรรม หรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Conscious) พลังอีโก (Ego-Strength) การควบคุมของอีโก (Ego-Control) การควบคุมตนเอง การจัดระเบียบตน (Self-Regulation) การมีวินัยในตนเองนี้ เป็นการแสดงความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) และความเป็นเอกเทศทางจริยธรรม (Moral Independence) ซึ่งลักษณะที่กล่าวนี้แสดงถึงการบรรลุวุฒิภาวะทางจิตใจของบุคคล เป็นผู้มีจริยธรรมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตอันจะช่วยป้องกันบุคคลนั้นมิให้ทำความชั่ว เพราะกลัวผลแห่งการกระทำ

สุทธิพงษ์ เพ็ชรดี (2538 : 16) ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง ให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้โดยเกิดจากการสำนึกขึ้นมาเอง แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นผลทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเอง

ในอนาคต และจะต้องเป็นสิ่งที่ดีก่อให้เกิดความเจริญแก่ตนเองและผู้อื่น โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคม และสิทธิของผู้อื่น

พิน ผักคูน (2538 : 27) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง กระทำตามกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ด้วยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ

ฉันทนา ภาคบังกช และคณะ (2539 : 65) ได้ให้ความหมายวินัยในตนเอง หมายถึง คุณลักษณะทางจิตหรือจิตลักษณะ และพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การปฏิบัติตามระเบียบหรือข้อตกลงเพื่อความเป็นระเบียบ หรือข้อตกลงเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม โดยไม่ต้องได้รับการดูแลควบคุมจากคนอื่น เนื่องจากสามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองตามที่มุ่งหวังเอาไว้ได้

ถัดดาวลัย เกษมเนตรและคณะ (2539 : 13) ได้ให้ความหมายความมีวินัยในตนเองว่า หมายถึง การที่บุคคลนั้นเป็นผู้ควบคุมให้เกิดวินัย เป็นการตัดสินใจเลือกทำด้วยความสมัครใจของตนเองเป็นผลมาจากความเคยชินที่ดี มีความรู้สึกรู้จักคิด ความเชื่อ หรือจริยธรรมในการปฏิบัติตนตามกฎระเบียบ เพื่อแก้ปัญหาของส่วนรวม ซึ่งจะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข จากการศึกษาพบว่านักการศึกษาทุกท่านได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเองไว้อย่างสอดคล้องกันว่า เป็นความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง ดีงาม ตามระเบียบแบบแผน ข้อบังคับของสังคม โดยไม่ต้องได้รับการควบคุมดูแลจากผู้อื่น ตนเองจะรู้สึกผิดชอบชั่วดี ได้ทำความชั่วหรือสิ่งที่ไม่ถูกต้องเพราะกลัวผลแห่งการกระทำ ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะทำให้สังคมที่อยู่ร่วมกันมีความเจริญและเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความสงบสุข

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และบังคับพฤติกรรมของตนเองให้เชื่อฟังและประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผนอันดีงามต่างๆที่สังคมยอมรับ โดยตนเองมีจิตสำนึกที่จะกระทำเพื่อที่จะบังเกิดผลดีต่อตนเองส่วนรวม และสังคม

2.1.1.2 ประเภทของวินัย

หลักสำคัญของวินัยมีไว้เพื่อควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมนั้นๆ ให้อยู่ในกรอบปฏิบัติเดียวกัน ด้วยเหตุที่แต่ละคนต่างมีภูมิหลังที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นสภาวะแวดล้อมลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนความเชื่อค่านิยมต่างๆ จึงเป็นสาเหตุหลักที่ส่งผลให้สมาชิกในสังคมแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ดังนั้นการมาอยู่ร่วมกันจึงอาจจะทำให้เกิดการกระทำที่พึงพอใจของตนเอง (ฉรงค์ เส็งประสา. 2538 : 131) ฉะนั้นการมีแนวทางปฏิบัติเดียวกันจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญ ในการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในสังคม จากงานวิจัยของ สุรพงษ์ ชูเดช ได้แบ่งประเภทของวินัยออกเป็น 4 ประเภท คือ 1) วินัยในตนเอง 2) วินัยในห้องเรียน 3) วินัยในโรงเรียน 4) วินัยทางสังคม (สุรเดช ชูเดช. 2542 : 9) แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว การแบ่งประเภทของวินัยโดยใช้

เกณฑ์แหล่งที่มาของอำนาจที่ใช้ในการควบคุมความประพฤติกรรม สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 4) ได้ให้รายละเอียดไว้ ดังนี้

1. วินัยภายนอกหรือส่วนรวมหรือวินัยสำหรับหมู่คณะ (External Authority Discipline) หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอกเพื่อบังคับให้บุคคลทุกคนในสังคมปฏิบัติตาม เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ดังนั้นการที่บุคคลใดประพฤติ ปฏิบัติตามก็ด้วยความเกรงกลัวอำนาจหรือลงโทษ จึงเป็นการปฏิบัติตามที่บุคคลในภาวะจำยอมจากการถูกควบคุมเพื่อป้องกันมิให้เกิดการไม่ปฏิบัติตามวินัยซึ่งถูกกำหนด แต่ทั้งนี้โดยส่วนใหญ่แล้ว วินัยประเภทนี้จะตั้งกฎเกณฑ์แนวทางปฏิบัติไว้เป็นกลางๆ ดังนั้นทุกคนจึงสามารถประพฤติปฏิบัติตามได้

2. วินัยในตนเอง (Self – Discipline) หมายถึง แนวทางที่บุคคลเลือกปฏิบัติเพื่อบังคับตนเองให้ปฏิบัติตาม ทั้งนี้เกิดจากความสมัครใจโดยมิได้ถูกควบคุมจากอำนาจภายนอกแต่อย่างใด และข้อปฏิบัติดังกล่าวจะต้องไม่ขัดข้องต่อกฎระเบียบของสังคม ทั้งนี้เพื่อเป้าหมายหลัก คือ การเกิดความสุขภายในสังคม

จากความหมายของวินัยทั้ง 2 ประเภทดังกล่าวข้างต้น หากพิจารณาจะพบว่าสอดคล้องกับการจัดประเภทวินัยของ สมพงษ์ เกษมสิน (2521 : 307)

1. วินัยในทางบวกหรือวินัยในทางปฏิฐาน (Positive Discipline) หมายถึง มาตรการอย่างหนึ่งอย่างใดที่สร้างทัศนคติที่ดีต่อหน่วยงานให้เกิดขึ้นในบุคลากร อันเป็นเหตุให้บุคลากรปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับด้วยความเต็มใจ ซึ่งเป็นการจูงใจในทางบวก (Positive Motivation)

2. วินัยในทางลบหรือวินัยในทางนิเสธ (Negative Discipline) หมายถึง การใช้มาตรการลงโทษ หรือขู่ว่าจะลงโทษ เพื่อบังคับให้บุคลากรการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับต่างๆ

จากลักษณะของการแบ่งประเภทของวินัย ออกเป็นวินัยในทางบวกและวินัยในทางลบ ดังกล่าวข้างต้น พระธรรมปิฎกได้เปรียบเทียบลักษณะของวินัยทั้ง 2 ประเภท โดยได้ให้รายละเอียดไว้ ดังนี้ (พระธรรมปิฎก. 2538 : 7-8) โดยทั่วไปวินัยจะถูกเข้าใจกันในความหมายในเชิงลบ กล่าวคือ เป็นเครื่องบังคับควบคุม การเข้าใจเช่นนี้ ถือได้ว่าเป็นความหมายของผู้ที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา ทั้งที่โดยความเป็นจริงที่ถูกต้อง ความหมายของวินัย สมควรที่จะได้รับความเข้าใจในเชิงบวก กล่าวคือ เป็นการจัดสรร โอกาสให้ชีวิตและสังคมดำเนินไปโดยสะดวกคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นโอกาสแก่การพัฒนามนุษย์ ดังนั้นการส่งเสริมให้สมาชิกทุก ๆ คนในสังคมมีความสามารถที่กำกับพฤติกรรมของตนเองให้สอดคล้องกับระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม ถึงแม้จะไม่มีอำนาจจากภายนอกมาควบคุมก็ตาม หรือที่เรียกว่า วินัยในตนเอง แต่กระนั้นวินัยทั้ง 2 ประเภท ก็มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ วินัยภายนอกเป็นสิ่งจำเป็นในกรณีที่ต้องการปลูกฝังลักษณะความมีวินัยในตนเองโดยรวดเร็ว อาจเป็นไปได้ในลักษณะการออกกฎหมาย ข้อบังคับ คำสั่งต่างๆ ให้บุคคลปฏิบัติตาม โดยส่วนใหญ่ วินัยภายนอกจะกระทำกับเด็กและเยาวชนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะอย่างเพียงพอต่อการมีวินัย หรือ

กระทำในกรณีที่เกิดวิกฤติการณ์ทางวินัย ส่วนวินัยในเป็นผลสืบเนื่องมาจากวินัยภายนอก กล่าวคือ หากสร้างวินัยประเภทนี้จะใช้เวลาระยะยาว ซึ่งส่วนมากจะเกิดกับบุคคลในวัยผู้ใหญ่ แต่เมื่อวินัยภายในเกิดขึ้นจะติดตัวบุคคลผู้นั้นไปตลอด ดังนั้นวินัยภายในจึงเป็นวินัยที่มีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องให้เกิดขึ้นมากที่สุดสำหรับกลุ่มคนในสังคม

2.1.1.3 คุณค่าและประโยชน์ของควมมีวินัยในตนเอง

จากอิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) ทำให้แต่ละประเทศต่างหันมาตระหนักถึงคุณภาพของประชากรของตน อันเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญมากในศตวรรษนี้ ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง หรือสิ่งแวดล้อม ตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้ โดยเงื่อนไขที่สำคัญอันจะมุ่งสู่ความสำเร็จคือ ความมีวินัยของประชากรในชาติ โดยเฉพาะความมีวินัยในตนเองหรือความสามารถในการควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการแสดงออกของพฤติกรรมที่มีคุณธรรมและจริยธรรมทุกประเภทของพลเมืองที่มีคุณภาพทั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมถึงรายละเอียดที่มีผู้เคยได้ให้ไว้เกี่ยวกับคุณค่าและประโยชน์ของความมีวินัยในตนเองดังต่อไปนี้

วิวัฒน์ อัสวานิชย์ (อ้างใน สถิตดาพร คำสวด. 2546 : 44) ได้กล่าวว่า การฝึกวินัยในตนเอง ผู้ที่กระทำการฝึกต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กเป็นอย่างดี และจะต้องเป็นผู้ที่ใช้เหตุผลมากกว่าใช้อารมณ์ซึ่งถ้าเด็กเป็นผู้มีวินัยในตนเองแล้วจะก่อให้เกิดผลดีแก่ตัวของเด็กเอง โดยคุณค่าและประโยชน์ของการมีวินัยในตนเองสามารถสรุปได้ดังนี้

1. วินัยทำให้ผู้ที่รักษาวินัยเป็นคนดีขึ้น เป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมเสีย
2. วินัยเป็นเครื่องวัดความดีของคน ใครจะเป็นคนดีหรือเลว จะดีมากหรือดีน้อย

ซึ่งจะไม่มีอุปสรรคอันใดที่จะนำมาใช้เป็นเครื่องวัดได้แม่นยำเท่าการสังเกตวินัยของผู้นั้น ผู้ใดเคร่งครัดในความมีวินัยในตนเองจะสามารถสรุปได้ว่าบุคคลนั้นคือ คนดี

3. วินัยเป็นเครื่องแสดงความแตกต่างระหว่างบุคคล

ปรียา ชัยนิคม (2542 : 17) ได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับวินัยในตนเองได้ว่า จุดมุ่งหมายของการฝึกวินัยในปัจจุบันจะมีได้มุ่งแต่เพียงการให้ผู้ที่ถูกฝึกปฏิบัติตามระเบียบหรือแนวทางที่วางไว้เท่านั้น หากแต่ควรมุ่งให้ผู้ที่ถูกฝึกได้มีการพัฒนาการในการควบคุมตนเอง ด้วยเหตุที่การฝึกวินัยดังกล่าว จะเป็นการช่วยให้ผู้ที่ถูกฝึกได้กระทำสิ่งต่างๆ โดยคำนึงถึงทั้งตนเองและผู้อื่น นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่ถูกฝึก ดังที่ ธิติมา จักรเพชร (2544 : 21) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับคุณค่าและประโยชน์ของการมีวินัยในตนเอง ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้ที่ถูกฝึกวินัยมีพฤติกรรมที่เป็นระเบียบเรียบร้อย
2. ช่วยให้ผู้ที่ถูกฝึกวินัยมีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนเอง
3. ช่วยสร้างความสามัคคีปรองดองให้ เกิดขึ้นในหมู่คณะ
4. ช่วยส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าให้ตนเอง

5. ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จในการเรียนการสอน

6. ช่วยส่งเสริมหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตย

Ausubel (อ้างใน พรหมทิพย์ ฟีนทอง. 2534 : 28) ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของการมีวินัยในตนเอง การปลูกฝังในเรื่องดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นวัฒนธรรมของสังคม ซึ่งจะช่วยให้ที่ถูกฝึกวินัยมีลักษณะดังนี้

1. เรียนรู้มาตรฐานการกระทำหรือความประพฤติที่พึงประสงค์
2. มีวุฒิภาวะทางด้านต่างๆ เพื่อให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพ เช่น มีความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง มีความสามารถในการควบคุมตนเองและเป็นผู้ที่มีความมั่นคงทางอารมณ์และอดทนต่อความคับข้องใจได้

3. มีมโนธรรมที่ดี มีศีลธรรม

4. มีความปลอดภัยทางอารมณ์

สมจิตต์ สุวรรณวงศ์ (2542 : 42 - 43) ได้กล่าวถึงความมีวินัยในตนเองว่าเป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบ การเคารพสิทธิของผู้อื่น การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การรอคอย การแก้ปัญหาของส่วนรวม ความสามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องโดยใช้หลักของเหตุผล และคำนึงถึงประโยชน์ของสังคมโดยไม่ต้องมีผู้ใดมาคอยควบคุมบังคับ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่เอื้อต่อความสำเร็จของบุคคลและส่วนรวม จึงควรส่งเสริมความมีวินัยในตนเองอย่างถูกต้องตั้งแต่ปฐมวัย

นอกจากนี้การส่งเสริมความมีวินัยในตนเองจะช่วยให้มีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ด้านสติปัญญา ช่วยให้รู้จักคิดใช้เหตุผล ตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง
2. ด้านสังคม อารมณ์จิตใจ ช่วยให้กล้าคิดและกล้าแสดงออกมีความรับผิดชอบเคารพสิทธิของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักแบ่งปันและรู้จักการรอคอย

จากคุณค่าและประโยชน์ของการมีวินัยในตนเอง ดังที่มีผู้ได้ให้รายละเอียดไว้ข้างต้นนั้น สามารถสรุปถึงคุณประโยชน์ดังกล่าวไว้ว่า (อ้างใน สถิตภาพ คำสศ. 2546 : 46) การอยู่ร่วมกันระหว่างบุคคลต่างๆ ในสังคม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะประกอบไปด้วยบุคคลจำนวนมากซึ่งต่างก็มีพื้นฐานหรือภูมิหลังที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นระดับการศึกษา ความรู้ลักษณะทางจิตใจ อีกทั้งการอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนความเชื่อ ค่านิยมต่างๆ ที่เป็นแนวทางในการดำรงชีวิต ซึ่งการอาศัยอยู่ในสังคมร่วมกันนั้น การประพฤติอย่างมีอิสระเสรีตามความพึงพอใจของคนย่อมจะเป็นไปไม่ได้ เพราะความสับสนวุ่นวายจะเกิดขึ้นในสังคมอย่างไม่มีวันหยุดหย่อน ด้วยเหตุนี้เพื่อธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยของบุคคลโดยส่วนรวมในการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขจำต้องมีการกำหนดแบบแผนแนวทางปฏิบัติเพื่อควบคุมพฤติกรรมของบุคคลแต่ละคนในสังคมให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือเป็นความสำคัญและประโยชน์ของวินัย ซึ่งถือได้ว่าเป็นเครื่องกำหนดทิศทางให้กับสมาชิกในสังคมได้ยึดถือปฏิบัติเพื่อให้พฤติกรรมเป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยเฉพาะวินัยในตนเอง ซึ่งวินัยที่

เกิดขึ้นในจิตใจของแต่ละบุคคล ทั้งการเกิดวินัยในตนเองที่ดีจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเกิดจากแรงผลักดันภายในของบุคคลเพราะหากบุคคลมีวินัยในตนเองบุคคลผู้นั้นจะแสดงพฤติกรรมด้วยความมีเหตุมีผลมีความอดทน สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ มีความเชื่อมั่นในการกระทำความดี ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและหมู่คณะ อีกทั้งเป็นผู้ที่มีความสามารถพึ่งพาตนเองได้ ตลอดจนสามารถทำให้ตนเองดำรงชีวิต ได้อย่างมีความสุข และยังเป็นองค์ประกอบหลักในการพัฒนาสังคมให้ดียิ่งขึ้น และเป้าหมายหลักในการสร้างวินัยในตนเอง ควรจะต้องปลูกฝังในเด็กและเยาวชน เพราะเป็นผู้ที่ยังไม่มีแบบแผนของพฤติกรรมออกมาในลักษณะซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม และจะไม่มีพฤติกรรมขัดแย้งในตนเองและพฤติกรรมนั้นๆจะเป็นแบบแผนเดียวกันไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังและพึงระลึกอยู่เสมอว่า การมุ่งให้การศึกษาแก่ประชาชนให้เป็นผู้ที่ถือพร้อมทั้งวิชาการและสุขภาพทั้งกายและใจอย่างสมบูรณ์ยังไม่เป็นการเพียงพอ หากควรมุ่งผลิตบุคลากรที่มีวินัยในตนเอง รู้จักรับผิดชอบต่อทั้งตนเองและครอบครัว ชุมชน ตลอดจนประเทศชาติด้วย

ธนิต แห่งทองคำ (2538 : 1) อธิบายไว้ว่าการสร้างวินัยในตนเองแก่เด็กจะเป็นการถ่ายทอดความรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของสังคมของเขาเพื่อให้มีพฤติกรรมต่างๆเพื่อให้ดำเนินถึงตนเองและผู้อื่นด้วย เพื่อเขาจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ซึ่งก็เป็นสิ่งที่เขาจะรู้สึกพอใจด้วยเช่นกัน

สรุปได้ว่าคุณค่าของวินัยช่วยให้กลุ่มคนหรือสังคมต่างๆ สามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ไม่เบียดเบียนกัน และเจริญก้าวหน้าไปได้ด้วยดี เนื่องจากทุกคนกระทำในสิ่งที่สังคมยอมรับ เข้าใจผู้อื่นสำนึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม จึงมีความรับผิดชอบเสียสละซึ่งช่วยพัฒนาประเทศเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย

2.1.1.4 การพัฒนาความมีวินัยในตนเอง

การส่งเสริมและการพัฒนาความมีวินัยในตนเองเป็นสิ่งจำเป็นเพราะเป็นการสร้างผู้มีจริยธรรมซึ่งมีส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ การพัฒนาความมีวินัยในตนเองจะต้องเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย ให้แรงจูงใจทางจริยธรรมแก่เด็กในวัยต่อมาการพัฒนาความมีวินัยฝนตนเองจะต้องอาศัยความร่วมมือจากสถาบันต่างๆที่แวดล้อมในตัวเด็กจะต้องมีวิธีการกระตุ้นหรือพัฒนาที่เหมาะสม

สถาบันในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองแก่เด็กและเยาวชนในปัจจุบันได้แก่ ครอบครัว สถานศึกษา การศึกษา ศาสนา ฯลฯ ซึ่งบุคคลต่างๆในสถาบันเหล่านี้จะต้องร่วมมือและช่วยเหลือในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองแก่เยาวชนไทย

ชำเลื่อง วุฒิจันทร์ (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 : 18-19) ได้กล่าวถึงสถาบันหรือบุคคลที่มีส่วนในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองแก่เยาวชนไทย สรุปได้ดังนี้คือ

1) บิดามารดา บ้านหรือสถาบันครอบครัว เป็นแหล่งแรกที่ทำหน้าที่ปลูกฝังและหล่อหลอม ตลอดจนถ่ายทอดลักษณะอันทรงคุณธรรมและจริยธรรมรวมทั้งเรื่องระเบียบวินัย แก่

สมาชิกในครอบครัวและยังต้องทำหน้าที่นี้ต่อแม่เด็กจะเข้าไปรับการศึกษาอบรมในโรงเรียนระดับต่างๆ แล้วก็ตาม

2) ญาติผู้ใหญ่และสมาชิกอื่นๆในครอบครัวโดยปกติเด็กจะเรียนรู้เจตคติเชิงจริยธรรมจากผู้ใหญ่โดยการสังเกตและเลียนแบบมากกว่าจะได้รับการฟังคำสั่งสอนจากผู้ใหญ่โดยตรง ดังนั้นถ้าหากผู้ใหญ่เป็นผู้มีลักษณะเด่นเป็นที่ยกย่องบูชาแก่เด็กมากเด็กก็จะมีแนวโน้มที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

3) เพื่อนๆ ของเด็กเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดค่านิยมทางจริยธรรมต่างๆ เช่นกัน โดยเฉพาะวัยรุ่นเวลาจะทำอะไรมักจะคล้อยตามเพื่อนๆ การเรียนรู้พฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กมิใช่มาจากการรับจากเพื่อนแต่เพียงฝ่ายเดียวแต่ยังได้มาจากการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน การเข้าใจกันและกันระหว่างเด็กวัยเดียวกันซึ่งเพื่อนๆ ดังกล่าวเป็นทั้งเพื่อนในโรงเรียน และนอกโรงเรียนด้วย

4) พระสงฆ์หรือผู้นำจริยธรรมและคุณธรรมในหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ หรือท้องถิ่นที่เด็กอยู่ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของผู้ใหญ่ในสังคมนั้น และได้รับมอบหมายให้เป็นผู้อบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมแก่ประชาชนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ การปฏิบัติธรรมของพระสงฆ์หรือผู้นำทางศาสนาในท้องถิ่นจะมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังจริยธรรมด้านต่างๆ แก่เด็กในท้องถิ่นนั้นด้วย

5) สื่อสารมวลชนทุกรูปแบบในปัจจุบันก็มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการปลูกฝังหรือการเปลี่ยนแปลงตลอดจนรูปแบบของพฤติกรรมของเด็ก โดยเฉพาะความมีวินัยในตนเอง สื่อมวลชนได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ตลอดจนภาพยนตร์ บทเพลง หนังสือต่างๆ เป็นต้น ถือเป็นเครื่องปลูกฝังจริยธรรมด้านต่างๆ ให้แก่เด็ก ทุกเพศ ทุกวัย ซึ่งถ้าสื่อสารมวลชนเหล่านี้ไม่สนใจหรือรับผิดชอบ ในการปลูกฝังจริยธรรมที่ดีแก่เด็กอาจเป็นเครื่องทำลายหรือขวางกั้นการปลูกฝังหล่อหลอมให้เด็กเป็นผู้มีจริยธรรมที่ดีงาม โดยเฉพาะความมีวินัยในตนเองด้วย

6) โรงเรียนหรือสถานศึกษา ซึ่งจะรวมถึงการจัดสภาพแวดล้อม ในสถานศึกษา การบริหาร และการให้บริการต่างๆในสถานศึกษาการเป็นตัวอย่างอันดีงามของครูอาจารย์ การเรียนการสอนวิชาต่างๆตามหลักสูตร การเรียนการสอนที่เกี่ยวกับจริยธรรมศึกษา คือ วิชาสังคมศึกษา โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมต่างๆในสถานศึกษา ฯลฯ ก็มีอิทธิพลต่อการปลูกฝัง และสร้างเสริมจริยธรรมที่ดีโดยเฉพาะด้านความมีวินัยในตนเอง

ฉันทนา ภาคบงกชและคณะ (2539 : 13) ได้กล่าวว่าสถาบันที่มีบทบาทในการปลูกฝังวินัยแก่คนในชาติได้แก่

1) สถาบันครอบครัว ให้ความรักและความอบอุ่นแก่เด็ก สร้างความมีคุณค่าและศักดิ์ศรีแก่เด็ก สร้างจิตสำนึกของการมีวินัย โดยการศึกษาฝึกฝนความมีระเบียบเรียบร้อยในชีวิตประจำวัน ในช่วง 10 ขวบแรกด้วยความรักความอบอุ่น และมีเหตุผลอย่างค่อยเป็นค่อยไปพยายามให้กำลังใจจนเกิดเป็นความเคยชินที่ดี

- 2) สถาบันการศึกษา มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างวินัย และการแก้ปัญหาวินัย ในทุกระดับก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษา ทั้งนี้ควรให้สอดคล้องกับวินัยทางบ้าน และสร้าง ศรัทธาด้วยเหตุผล และการเป็นกัลยาณมิตรแก่เด็กสถาบันการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่ส่งเสริม การคิดอย่างอิสระ ควรเน้นความเป็นอิสระที่ไม่เห็นแก่ตัว คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมเป็น สำคัญควรแสวงหาประสบการณ์การฝึกอบรมด้านจิตวิทยาเพื่อพัฒนาจริยธรรมและวินัยในตนเองด้วย
- 3) สถาบันศาสนา ควรมีบทบาทในการส่งเสริมวินัยในสังคมมากขึ้นทั้งนี้ผู้เผยแพร่ จะต้องเป็นแบบอย่างของผู้มีวินัยที่ดี
- 4) สถาบันการเมืองและการปกครอง ส่งเสริมให้มีการรักษากฎหมายและบังคับ ใช้อย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม ต้องมีนโยบายที่แน่วแน่ในการสร้างวินัยให้คนในชาติ
- 5) สื่อมวลชนทุกแขนงทุกรูปแบบจะต้องมีส่วนนำเสนอภาพพจน์ที่ดีงามของสังคม มากขึ้น ช่วยส่งเสริมวินัยในตนเองเพื่อเป็นการศึกษาตลอดชีวิตคู่ขนานกับการศึกษาในระบบ
- 6) องค์กรอิสระ (NGO) สมาคม มูลนิธิ ภาคเอกชน และประชาชนมีส่วนร่วมใน การปลูกฝังวินัยแก่คนในชาติ

สุทธิพงษ์ เพ็ชร์ดี (2538 : 1) อธิบายว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีส่วนสำคัญที่สุด ในการพัฒนาพฤติกรรมต่างๆของนักเรียนในโรงเรียน และได้เสนอแนวคิดว่า ทั้งบิดามารดาหรือ ผู้ปกครองและครู ควรจะร่วมมือกันในการพัฒนาและแก้ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งจะทำให้ เกิดผลดีต่อพฤติกรรมด้านวินัย การร่วมมือระหว่างบิดามารดาหรือผู้ปกครองและครูในการพัฒนา ระเบียบวินัย จะต้องคำนึงถึงความต้องการพื้นฐานและ บิดามารดาหรือผู้ปกครองและครู เป็น กุญแจสำคัญที่จะนำนักเรียน ไปสู่พฤติกรรมที่เป็นระเบียบวินัย

สรุปได้ว่า การพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กนั้นมิใช่เป็นความรับผิดชอบ ของสถาบันใดสถาบันหนึ่งทุกฝ่ายต้องร่วมมือและรับผิดชอบร่วมกัน โดยเริ่มจากสถาบันครอบครัวที่ อยู่ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุดบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็ก และมีส่วนสำคัญ เพื่อช่วยในการเรียนรู้เบื้องต้นของเด็กรวมทั้งมีการสร้างเสริมเจตคติของเด็กต่อมา ก็คือ สถาบัน การศึกษา โรงเรียนซึ่งมีครูเป็นผู้อบรมสั่งสอนและประสานกับผู้ปกครองเพื่อให้ความรู้ทางด้าน จริยธรรมแก่เด็ก รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางสังคมของเด็ก คือ สื่อมวลชนพระสงฆ์ ผู้นำทางศาสนา หรือแม้แต่กลุ่มเพื่อน ก็มีบทบาทในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กด้วย

2.1.1.5 วิธีการปลูกฝังและพัฒนาความมีวินัยในตนเอง

การที่จะปลูกฝังและพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นแก่ตัวเด็กนั้น จะต้องดำเนินการ อย่างต่อเนื่อง จริงจัง ประสานความร่วมมือกันทุกฝ่าย โดยเริ่มต้นที่เยาวชนที่เป็นนักเรียนตั้งแต่ใน ระดับชั้นอนุบาลด้วยการฝึกอบรมจนเป็นลักษณะนิสัยนำเอาระเบียบวินัยที่ได้ฝึกฝนไปปฏิบัติจริง ในชุมชน ซึ่งนอกจากจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียน และโรงเรียนแล้วยังมีส่วนช่วยในการชักนำ ประชาชนในชุมชนให้ประพฤติปฏิบัติตามด้วยดังนั้นจะเห็นได้ว่าครูจึงเป็นบุคคลสำคัญผู้หนึ่งใน

การปลูกฝังอบรมนักเรียนให้มีความรู้ ทักษะ จนเกิดเป็นนิสัยที่มีเจตคติที่ดีซึ่งครูจะต้องมีเทคนิคในการเลือกการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มีการเตรียมการให้พร้อม อีกทั้งมีกิจกรรมที่ต่อเนื่อง (กัลยา สุวรรณรอด. 2537 : 27)

การปลูกฝังและพัฒนาความมีวินัยในตนเองที่เกิดขึ้นในตัวเด็กเปรียบเสมือนการเตรียมตัวให้เด็กเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ประพฤติปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม จึงนับเป็นการกิจที่สำคัญที่ทางโรงเรียนจะต้องให้ความสนใจ มีบุคคลต่างๆ ได้กล่าวถึงแนวทางต่างๆ ในการปลูกฝังและพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นในตัวเด็กดังต่อไปนี้

Wayson and Lasley (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงศ์. 2544 : 21) ได้เสนอแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองดังนี้

- 1) สร้างสัญลักษณ์และคำขวัญ
- 2) สนับสนุนความเป็นผู้นำเพื่อสร้างคุณค่าทางบวกให้แก่โรงเรียน ต้องทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็นเจ้าของ และเกิดความรับผิดชอบร่วมกัน เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งกฎเกณฑ์และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจสร้างกฎเกณฑ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการให้ชัดเจน

Valeet (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงศ์. 2544 : 21) ได้เสนอวิธีการที่จะพัฒนาการฝึกระเบียบวินัยของเด็กเพื่อเป็นคู่มือปฏิบัติสำหรับครูและผู้ปกครอง ซึ่งที่จะช่วยในการปรับปรุงด้านการอบรมวินัยของเด็กๆ และวิธีการปฏิบัติต่อเด็กให้ประสบผลสำเร็จทั้งที่โรงเรียนและที่บ้านกระบวนกรดังกล่าวมี 10 ขั้นตอนดังนี้

- 1) การทำความเข้าใจในประสิทธิภาพของวินัย
 - 2) การพิจารณาความต้องการและความสนใจของเด็ก
 - 3) การกำหนดเป้าหมายและความคาดหวังในการปฏิบัติตามวินัย
 - 4) การสร้างกฎเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างวินัย
 - 5) การวางแผนและการคาดคะเนผลที่ได้รับ
 - 6) การให้คำปรึกษาหารือในการปฏิบัติตามวินัยที่ได้วางกฎเกณฑ์ไว้
 - 7) การบันทึกพฤติกรรมของเด็กที่ปฏิบัติตามวินัย
 - 8) การให้รางวัลจากผลของการปฏิบัติตามวินัยที่ถูกต้อง
 - 9) แสดงให้เห็นผลของการไม่ปฏิบัติตามวินัยที่กำหนดไว้
 - 10) การประเมินผลที่ได้ปฏิบัติตามทั้งหมดเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น
- ธนิต แท่งทองคำ (2538 : 67) ได้เสนอแนวปฏิบัติสำหรับครูในการปลูกฝังให้เด็กมีวินัยในตนเองดังนี้
- 1) ครูควรใช้วิธีแนะนำนักเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูเชื่อในคุณค่าของนักเรียนแทนการใช้วิธีการที่เป็นการดูถูกความมั่นใจในตัวเอง

2) ครูพิจารณาเหตุการณ์ที่ละเหตุการณ์เมื่อมีการทำความผิดทางวินัยการลงโทษต้องเป็นไปตามหลักเหตุผล

3) จัดบรรยากาศของโรงเรียนและห้องเรียนด้วยความเคารพและเชื่อถือกัน

4) ครูยอมรับเด็กทุกคน ซึ่งจะช่วยให้เด็กสบายใจในลักษณะของตนที่ต่างจากเพื่อนๆ ทุกคน ครูช่วยให้เด็กรู้จักปกครองตนเองโดยให้วางกิจกรรมของตนเองครูต้องติดตามศึกษาพฤติกรรมของตนและผู้อื่นและหาทางที่เหมาะสมในการเผชิญกับความขัดแย้ง

ฉันทนา ภาคบงกชและคณะ (2539 : 1) ได้เสนอแนวทางในการสร้างวินัยดังนี้

1) ควรเริ่มต้นส่งเสริมวินัยจากเรื่องที่ย้ำในชีวิตประจำวัน เช่น การรักษาความสะอาด ให้คุ้นเคยกับการกระทำตามระเบียบง่ายๆ เช่น การเคารพสิทธิ ก่อนหลังจนเกิดเป็นนิสัยไม่ต้องจงใจหรือตั้งใจ ฝึกความรับผิดชอบต่อสังคม เช่น ไม่สร้างมลภาวะ เพื่อให้เหตุผลแนวคิดให้เด็กเข้าใจ รับผิดชอบเพื่อความสุขของตนเองและสังคมเมื่อ วินัยภายนอกเกิดความเคยชินแล้ว จะช่วยฝึกจิตใจให้มีคุณธรรม มีความขยันขันแข็ง มีหิริโอตตัปปะ เป็นกำลังใจให้ทำในสิ่งที่เหมาะที่ควร

2) ควรลดการชี้แนะ บังคับ สั่งสอนและอบรมลงเพราะวินัยที่เกิดจากการควบคุม บังคับจากภายนอก มักไม่ถาวร ควรใช้หลักจิตวิทยาแบบมนุษยนิยมในการช่วยให้เด็กรู้จักคิด และตัดสินใจด้วยตนเอง สร้างข้อตกลงด้วยตนเอง และปฏิบัติตามระเบียบข้อตกลงด้วยความเต็มใจซึ่งเป็นวินัยในตนเอง

3) ควรรณรงค์ให้มีการสร้างเสริมวินัยโดยใช้สื่อต่างๆผ่านสื่อมวลชน

4) ทำตนให้มีวินัย ทำครอบครัวให้มีวินัย ทำหน่วยงานที่รับผิดชอบมีวินัย ทำให้เพื่อนและผู้ที่เกี่ยวข้องมีวินัยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของวินัยและประพฤติกฎปฏิบัติอย่างมีวินัย

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตรและคณะ (2539 : 1-2) ได้เสนอแนะแนวทางการปฏิบัติของครูในการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดวินัย ดังนี้

1) ความแน่นอนสม่ำเสมอ ครูควรมีตารางสอนและตารางกิจกรรมเสริมหลักสูตร แต่ละภาคเรียนที่ชัดเจนแน่นอน นักเรียนจะรู้สึกสบายใจถ้าเขารู้จักกำหนดการที่แน่นอนของตนเองล่วงหน้า การตั้งกฎเกณฑ์และระเบียบปฏิบัติ ต้องคำนึงว่ามีความสำคัญและนักเรียนสามารถที่จะทำตามได้นักเรียนต้องการรู้อย่างชัดเจนว่าครูและนักเรียนต้องการอะไร ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถตัดสินใจได้แน่นอน หากมีการเปลี่ยนแปลงครูต้องอธิบายเหตุผลว่าเป็นเพราะเหตุใด

2) ชมเชยให้กำลังใจ นักเรียนต้องการให้ความสนใจและการยอมรับที่สม่ำเสมอจากครู ครูจึงควรบอกให้นักเรียนรู้ถึงความต้องการอย่างชัดเจนและชมเชยเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ดี

3) เป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียนเพราะนักเรียนจะเลียนแบบสิ่งต่างๆรอบตัว ดังนั้นครูต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียนเห็นเพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่ครูคาดหวัง

4) ใช้เหตุผลที่ถูกต้องตามสถานการณ์นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันและมีพัฒนาการทางร่างกายและอารมณ์แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับเวลาและสถานการณ์ก่อนที่จะใช้วินัยกับนักเรียน

ครูต้องพิจารณาว่านักเรียนกำลังเหนื่อย ป่วย หิว กำลังไม่สบายใจหรือไม่ ครูต้องพยายามเข้าใจ และให้โอกาสนักเรียนปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ

5) การลงโทษอาจทำได้หากครูพูดชี้แจงหรือกระทำโดยวิธีต่างๆ แล้วแต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของนักเรียนได้ อาจจำเป็นต้องมีการลงโทษ แต่ไม่ควรรุนแรงเกินเหตุ เช่น ครูอาจแสดงการยอมรับในสิ่งที่นักเรียนกระทำหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง การงดปฏิบัติบางอย่างหรือสิทธิบางประการ การจำกัดบริเวณ หรือการไม่ปฏิบัติสัมพันธ์ด้วย ในช่วงเวลาที่เหมาะสม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องกระทำและควรพัฒนาให้ถูกวิธี วินัยที่ปลูกฝังให้กับ เขาชนควรเป็นวินัยในตนเอง ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความเต็มใจและชื่นชมมากกว่าวินัยที่มีรากฐานแห่งความเต็มใจและชื่นชมมากกว่าวินัยที่มีรากฐานของคำสั่งการบังคับหรือลงโทษ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และแก้ปัญหากระตุ้นให้ปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ทั้งนี้การปลูกฝัง และพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้กับเด็กนั้นต้องคำนึงถึงระดับการพัฒนาทางจิตใจของเด็กแต่ละวัยด้วย ควรตระหนักว่าการพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กนั้นต้องอาศัยความร่วมมือกับทุกฝ่ายควรเข้าใจหลักจิตวิทยา และวิธีการที่ถูกต้องอีกทั้งต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรนั้น คือ ต้องค่อยๆ พัฒนาความมีวินัยตามลำดับจึงจะทำให้เกิดผลประ โยชน์อย่างเต็มที่

2.1.2 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของ Mower

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2527 : 46) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองโดยยึดแนวทฤษฎีของ Mower ซึ่งว่าด้วยการกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือความมีวินัยในตนเอง มีหลักการสำคัญดังนี้

การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้นนักจิตวิทยาทั้งหลายเชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมาสิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือ

ผู้เลี้ยงดูอันจะเป็นการนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเองหรือความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้นซึ่ง Mower ได้อธิบายว่า ทารกหรือเด็กจะเรียนรู้จากผู้ที่เกี่ยวข้องโดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของเด็กหรือทารกนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็กคือ บิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งเป็นผู้ที่บำบัดความต้องการของทารก เช่น หิวก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ยุงกัดก็มีผู้ปิดให้ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจ และมีความสุข ความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมาก และติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกสบายพอใจและมีความสุขนั้นสิ่งที่เกิดควบคู่กันเหตุการณ์นี้อยู่เสมอทุกครั้งก็คือ การปรากฏตัวของบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดูเป็นสิ่งควบคู่กันเสมอในการรับรู้ของเด็ก จึงถ่ายทอดมายังบิดามารดา

การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูก็ก่อให้เกิดความพอใจและความสุขแก่เด็กได้ เด็กจึงเกิดความรักความพอใจ บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูคนซึ่ง Mower เชื่อว่าการรักและพอใจบิดามารดานั้นจะต้องเกิดจากการเรียนรู้เช่นนี้โดยที่ความสุขความพอใจที่ได้รับการบำบัดต้องมาก่อนถ้าไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก

2) ความรักและความผูกพันของเด็กนำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและความพอใจของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูจึงทำให้เมื่อ บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูมีการอบรม สั่งสอนเด็กหรือ มีการกระทำ หรือพูดจา ใดๆ เด็กก็จะเกิดการทำตาม หรือเลียนแบบคำพูด หรือการกระทำที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูสั่งสอนหรือตามที่เห็นบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำให้เขาเกิดความสุข ความพอใจได้เอง อันเป็นลักษณะการให้รางวัลและชมเชยตนเองโดยบุคคลไม่ได้หวังผลจากภายนอกการเลียนแบบผู้เลี้ยงดูของเด็กจะทำ ทั้งทางที่ดีและไม่ดีเท่าๆกันตราบเท่าที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสูบบุหรี่เมื่อเด็กสูบบุหรี่บ้างก็จะมีมีความสุขพอใจ เพราะเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจมาก่อนความสามารถในการให้รางวัลตนเองนี้ Mower เชื่อว่าเป็นลักษณะที่บรรลุนิติภาวะทางจิตใจของบุคคลนั้น โดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุประมาณ 8-10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่จะนั้นผู้ที่บรรลุนิติภาวะทางจิตใจอย่างสมบูรณ์ จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตนให้ปฏิบัติตนอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่างๆ เช่น ในการโต้ตอบเมื่อเกิดความคับข้องใจเมื่อเกิดความกลัว ในการมีความรักและในการมีอารมณ์ต่างๆ ฯลฯ ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือขาดการควบคุมตนเองก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารกจึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำและกลายเป็นผู้กระทำผิดกฎเกณฑ์และกฎหมายของบ้านเมื่ออยู่เสมอ ในรายที่รุนแรงอาจกล่าวเป็นอาชญากรหมดโอกาสที่จะแก้ไข

จากทฤษฎีของ Mower สรุปได้ว่า การเกิดวินัยในตนเองจนเป็นผู้บรรลุนิติภาวะทางจิตนั้นจะต้องเริ่มต้นจากการเลี้ยงดูในวัยทารกอย่างมีความสุขได้รับความอบอุ่น และได้ผ่านการอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบที่ดีงามจากผู้เลี้ยงดูตนเองจึงจะพัฒนามาเป็นลักษณะที่เด่นชัดในจิตสำนึกและกลายเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องมีเหตุผลของบุคคลนั้น

2.1.3 พฤติกรรมทั่วไปของวัยรุ่น

วัฒนา พัทธราวิช (อ้างใน สุรชิต ประสงค์เจริญ. 2543 : 7-10) กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่น ไว้ว่า พฤติกรรมของวัยรุ่นจะแตกต่างกัน พฤติกรรมที่ผิดแปลกบางอย่างของวัยรุ่นอาจจะไม่คงอยู่ตลอดไป สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ พฤติกรรมของวัยรุ่นมี ดังนี้

1. วัยรุ่นจะเอาใจใส่ความสวยงามของร่างกายเป็นพิเศษ รักษาใบหน้า ทรงผม
หาเสื้อผ้าที่ทันสมัยมาสวมใส่ มีความรักสวยรักงาม

2. เด็กหญิงวัยรุ่นจะมีความสนใจทางเพศก่อนเด็กผู้ชายทั้งนี้เพราะเด็กผู้หญิงเจริญเติบโตเร็วกว่าผู้ชาย
3. เด็กวัยรุ่นชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ แสดงพฤติกรรมให้เหมือนกับผู้ใหญ่ต้องการที่จะทำตนเป็นผู้ใหญ่
4. เด็กวัยรุ่นชอบขัดคำสั่งผู้ใหญ่ ชอบหลีกเลี่ยงที่จะกระทำตามผู้ใหญ่ ชอบทำตามใจตนเอง
5. เด็กวัยรุ่นชอบ ไอ้อวด ชอบเด่นดัง ชอบแสดงตนให้ปรากฏในสังคม
6. เด็กวัยรุ่นมีอุดมการณ์เป็นของตนเองมีหลักและปรัชญาไว้ยึดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งทางใจ
7. วัยรุ่นมีอารมณ์วู่วาม ตัดสินใจเร็ว ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์
8. วัยรุ่นมีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไปชอบยึดถือความคิดเห็นของตนเอง

สาเหตุของเด็กที่มีปัญหาทางด้านพฤติกรรม

ความมีปมด้อย ร่างกายไม่สมประกอบ สภาพจิตผิดปกติ ขาดคนเอาใจใส่ดูแล ถูกทอดทิ้ง ต้องหว้าเหว อาศัยบุคคลอื่นอยู่ สติปัญญาของเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้เด็กเกิดปัญหาทางพฤติกรรม เด็กที่มีสติปัญญาดีส่วนมากถ้าไม่มีปัญหาอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องส่วนมากจะประสบความสำเร็จในการเรียน ไม่ก่อความวุ่นวาย หรือปัญหาให้กับสังคม เด็กส่วนใหญ่ที่มีสติปัญญาไม่ดีจะประสบคามผิดหวังหรือล้มเหลวในการเรียน อาจทำให้เด็กหาทางออกในการสร้างพฤติกรรมในทางที่ผิด

ผดุง อาริยะวิญญู (2539 : 12) กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กมีปัญหาด้านพฤติกรรมมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. พันธุกรรมปัญหาด้านพฤติกรรมจะมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากพันธุกรรมมากน้อยเพียงใด นั้น ยังเป็นปัญหาที่นักพฤติกรรมศาสตร์กำลังถกเถียงกันอยู่ และไม่สามารถชี้ขาดลงไปได้เนื่องจากมีองค์ประกอบอื่นๆเกี่ยวข้องด้วย แต่อย่างไรก็ตามกรรมพันธุ์นั้นมีความสำคัญต่อความสามารถและ พัฒนาการ และการปฏิบัติตนบางประการของบุคคล ระดับสติปัญญาเป็นสิ่งที่นักวิทยาศาสตร์ เชื่อว่าสามารถถ่ายทอดโดยทางพันธุกรรม แต่ทั้งนี้สิ่งแวดล้อมก็มีบทบาทสำคัญมากในการพัฒนา ทางด้านระดับสติปัญญาของบุคคล ตัวอย่างเช่น ถ้าเราวัดความสามารถทางด้านสติปัญญาของเด็ก เมื่ออายุ 5 ขวบ และวัดอีกครั้งเมื่ออายุ 10 ขวบ อาจพบว่าระดับสติปัญญาของเด็กเปลี่ยนแปลงไป บทบาทของพันธุกรรมที่มีต่อพฤติกรรมจะเห็นได้ชัดในเรื่องของการพัฒนาทางด้านร่างกาย เด็กที่มีรูปร่างเล็กและไม่แข็งแรงอันเนื่องมาจากบิดาหรือมารดาที่มีรูปร่างเตี้ยมักจะเป็นคนเก็บตัว และไม่ชอบ ร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ร่างกาย ยังไม่มีหลักฐานการวิจัยที่จะพอยืนยันได้ว่า การเกเร ความเป็นอันธพาล หรือลักษณะทางพฤติกรรมอันไม่พึงปรารถนาอื่นๆ เป็นลักษณะที่ถ่ายทอดได้โดยทางกรรมพันธุ์ แต่นักวิทยาศาสตร์ยืนยันว่าลักษณะบางประการ เช่น ระดับสติปัญญาและอารมณ์สามารถถ่ายทอด ได้ทางกรรมพันธุ์

2. สารเคมีในร่างกาย ความไม่สมดุลของสารเคมีในร่างกายมีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ และพฤติกรรมบางอย่าง ในทำนองเดียวกัน การเจ็บป่วยอย่างหนักหรือการได้รับอุบัติเหตุทำให้พฤติกรรมบางอย่างของคนเปลี่ยนแปลงไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุบัติเหตุที่ทำให้สมองและระบบประสาทกระทบกระเทือน แต่บางคนที่มีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าวอย่างน่ากลัว หรือมีพฤติกรรมไปในทางที่โหดร้ายทารุณ อาจจะเนื่องมาจากสมองพิการหรือระบบประสาทได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง หลังได้รับอุบัติเหตุ ความพิการทางสมอง ความไม่สมดุลของสารเคมีในร่างกาย ซึ่งทำให้เกิดความผิดปกติในด้านความคิด การรับรู้ และด้านอารมณ์ นักพฤติกรรมศาสตร์ ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมใน โรงเรียนนั้นมีเป็นจำนวนมากไม่น้อยที่มีสาเหตุมาจากความผิดปกติของระบบประสาท ความผิดปกตินี้จะมีผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนรู้ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และบุคลิกภาพของเด็ก

3. สภาพทางครอบครัว ครอบครัวมีบทบาทที่สำคัญต่อพฤติกรรมของเด็กมากเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน อาจมีโทษของของคนอื่น เนื่องจากบิดาไม่สามารถจัดหาให้ได้ เด็กที่มาจากบิดามารดาที่หย่าร้างหรือแยกกันอยู่ อาจจะขาดความอบอุ่น รู้สึกหว่าเหว่ ขาดที่พึ่ง อันมีผลต่อปัญหาทางอารมณ์โดยตรง และทำให้ผลการเรียนต่ำ การอบรมเลี้ยงดูก็มีความสำคัญต่อพฤติกรรมของเด็กมาก เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาตามใจ และประคบประหงม จนเกินไป อาจเป็นคนที่ทำอะไรเองไม่เป็นต้องพึ่งพาอาศัยและขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นอยู่เสมอ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดามีอารมณ์ร้าย ซึ่งอาจจะแสดงออกในลักษณะที่รุนแรงเชิงทางอารมณ์ โกรธจัดก้าวร้าว คำทอต่างๆ นานา อาจทำให้เด็กมีพฤติกรรมไปในทำนองเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่นๆที่เกี่ยวกับครอบครัวอีกมากมาย เช่น การทะเลาะวิวาทของบิดามารดา หรือสมาชิกคนสำคัญอื่นๆ ในครอบครัว การแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันระหว่างพี่น้อง การให้ความรักแก่ลูกทุกคนไม่เท่ากัน บิดามารดาขาดการดูแลเอาใจใส่ต่อลูกอย่างเพียงพอ เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ล้วนมีผลอันสำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมของเด็ก ครูควรมีบทบาทในการให้คำแนะนำแก่เด็ก และผู้ปกครองในการแก้ปัญหาดังกล่าวเท่าที่จะทำได้ ปัญหาบางอย่าง ก็เป็นปัญหาใหญ่และซับซ้อน ผู้ปกครองของเด็กต้องร่วมมือกันในการหาทางแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็ก

4. สภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อม สังคมและสิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กมาก เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กที่เกิดและเจริญเติบโตในชนบท เป็นเด็กที่สร้างปัญหาให้กับสังคมน้อยกว่าเด็กที่เกิดและเจริญเติบโตมาจากสังคมตามเมืองใหญ่ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมในชนบทไม่มีสิ่งปลุกใจ ชั่วๆ ให้เด็กเสียคนได้ง่าย ประกอบกับสังคมในชนบทเต็มไปด้วยความเป็นกันเอง ประชาชนมีอิทธิพลไมตรีที่ติดต่อกัน มีความโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน เมื่อมีเด็กประพฤติผิดก็ช่วยกันว่ากล่าวตักเตือน และสั่งสอนอยู่เสมอ ตรงข้ามกับสังคมในเมืองใหญ่ๆ ที่มีสิ่งชั่วๆมากมาย การดำรงชีวิตต้องอาศัยเงินเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าขาดเงินเพียงอย่างเดียวความ เป็นอยู่ในครอบครัวก็ปั่นป่วนไปหมด และเมื่อมีเงินไม่เพียงพอคนก็ยอมหาทางดิ้นรนเพื่อเอาตัว

รอดทำให้บางคนประพฤตินไปในทางที่มีดีมีชอบได้ง่ายปัจจุบันมีชาวชนบทเป็นจำนวนมากได้อพยพเข้ามาทำงานในเมืองเพื่อหางานทำ เพื่อเรียนต่อ เมื่อพบกับสภาพความเป็นอยู่แบบในเมืองซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างไปจากความเป็นอยู่ที่ตนเคยชินในชนบทอาจจะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ไม่ได้ทำให้เกิดความคับข้องใจและอาจก่อให้เกิดปัญหาในสังคมได้ เด็กที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น อยู่ในชุมชนแออัด เพื่อนบ้านเกเร อันธพาล คำของผิดกฎหมาย อาจจะชักนำให้เด็กมีพฤติกรรมไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควรได้

5. ความต้องการของบุคคล ความต้องการของบุคคลนั้น มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลผู้นั้น ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์มี 4 อย่าง คือ ความต้องการอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค แต่นักจิตวิทยาสมัยใหม่ได้ผนวกเอาความต้องการทางเพศ (sexual needs) เข้าไว้ในความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ด้วย ความต้องการพื้นฐานอย่างอื่น 5 มนุษย์ทุกคนเมื่ออยู่ในวัยอันควรย่อมมีความต้องการทางเพศและจะขาดเสียมิได้ เช่นเดียวกับความต้องการทางด้านอาหาร บางคนก็สามารถสนองความต้องการทางเพศของตนเองได้อย่างถูกต้อง บางคนก็ไม่สามารถสนองความต้องการทางเพศได้ ก็หาทางออกไปในทางที่ผิดกฎหมาย เช่น การจู้จุกข่มขืน เป็นต้น

ยิ่งไปกว่านั้นความต้องการของมนุษย์แต่ละคนก็ไม่เท่ากัน บางคนมีความโลภมาก บางคนมีความโลภน้อย เช่น ในเรื่องที่อยู่อาศัยบางคนต้องการที่อยู่เล็กๆพออยู่ได้ บางคนต้องการคฤหาสน์หลังใหญ่ๆ มีเครื่องตกแต่งหรูหราฟุ่มเฟือย เมื่อคนมีความต้องการก็มีความพยายามทุกวิถีทางที่จะให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้น อาจจะกระทำในสิ่งที่มิถูกต้องก็ได้

นอกจากความต้องการพื้นฐานที่กล่าวมาแล้ว มนุษย์เรายังต้องการสิ่งอื่นอีก เช่น ต้องการความรัก ต้องการการยอมรับในสังคม การมีหน้ามีตาเป็นที่นับถือของคนทั่วไป เด็กนักเรียนก็เช่นเดียวกัน ทุกคนต้องการความรักจากครู ต้องการการยอมรับจากเพื่อน เด็กที่ไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน อาจจะแสดงออกในรูปพฤติกรรมหลายแบบเพื่อให้เป็นจุดเด่น และได้รับความสนใจจากครู และเพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ บางครั้งก็มีพฤติกรรมไปในทางที่ไม่เป็นที่ยอมรับ ขัดกับสังคม เด็กบางคนที่ไม่ม่มีปมเด่นในทางการเรียน อาจจะหาเรื่องกับเพื่อนชอบทะเลาะวิวาท ชกต่อย ก้าวร้าว ส่งเสียงดัง เป็นที่น่ารำคาญเพียงเพื่อให้คนอื่นสนใจตน และยอมรับตนเท่านั้น พฤติกรรมทั้งหมดที่กล่าวมานี้รวมทั้งพฤติกรรมอื่นที่มีลักษณะคล้ายกันนี้เกิดจากความต้องการของแต่ละบุคคล

ลักษณะพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

1. ก่อความวุ่นวาย
2. ฝืนกลางวัน
3. เกียจคร้านไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย
4. มีความวิตกกังวล หวาดกลัว ไม่มีความกล้า
5. หวาดกลัวอย่างไม่มีเหตุผล
6. ประหม่า หวาดผวา

7. โหดร้าย ก้าวร้าว
8. พุคผิดปกติ
9. เบื่ออาหาร
10. ร้องไห้บ่อย
11. พุคปิด
12. ลักขโมย
13. ท้องผูกบ่อยๆ
14. ปวดหัวบ่อยๆ
15. คื้อคิ่ง ไม่เชื่อฟัง
16. เหนื่อยง่าย นอนไม่หลับ
17. โกรธง่ายและโกรธจัด
18. เพ้อฝัน
20. ไม่กล้าสู้หน้า
21. ไม่ทำการบ้าน
22. เหลวไหลไม่เอางาน

2.1.4 หลักการเกี่ยวกับระเบียบวินัย

ในสถานศึกษามีนักเรียนนักศึกษาอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมากการที่จะให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ต้องมีระเบียบวินัยเป็นข้อบังคับให้ทุกคนได้รู้จัก บทบาท หน้าที่ของตนเองความสงบเรียบร้อยในสถาบันจึงจะเกิดขึ้นได้ ความเสมอภาคของสมาชิกในสถานศึกษาก็ย่อมจะเท่าเทียมกัน

ราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 744) ได้ให้ความหมายของคำว่า วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผนข้อบังคับ หรืออาจหมายถึง การอบรมเพื่อพัฒนาควบคุมความประพฤติหรือความเป็นระเบียบและประสิทธิภาพและเพื่อควบคุมคนในสังคม เป็นคำสั่งของสังคมให้ทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น พระราชบัญญัติ พระราชฎีกา กฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน ธรรมเนียม คำสั่ง ประกาศ

Good (อ้างใน ศักดิ์ชัย สิงห์ศรี. 2544 : 15) วินัยแห่งตน หมายถึง การควบคุมบังคับพฤติกรรมของบุคคล อันหมายถึง การบังคับโดยอำนาจของบุคคลนั่นเอง เป็นอำนาจอันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลบังคับพฤติกรรมตนเองได้ไม่ใช่บังคับจากอำนาจภายนอก เป็นการที่บุคคลมาทำการอันเป็นผลให้เกิดความขุ่นแค้นตนเอง หรือการไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวเรื่องส่วนตัวและสิทธิของผู้อื่น รวมทั้งการที่บุคคลนั้นกระทำในสิ่งที่บุคคลอื่นไม่อยากจะกระทำแต่เป็นการกระทำที่ช่วยให้ความต้องการ และสิทธิผู้อื่นได้รับการตอบสนองหรือบุคคลอื่นกระทำสิ่งอันเป็นผลให้ผู้นั้นประสบความสำเร็จในอนาคตก็จะเป็นลักษณะของวินัยแห่งตน

กรุณา จิตขันธ์ (อ้างในสิรินภรณ์ บุญสำเร็จ. 2546 : 46) กล่าวถึงวินัย ว่าหมายถึง ผู้ที่มีวินัยจะเป็นบุคคลที่รู้จักละเทศะสนใจเอาใจใส่สังคัม เป็นผู้มีระเบียบวินัยและปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคัม มีศีลธรรม มีคุณธรรม หมายถึง บุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ตามที่ตนมุ่งหวัง แม้จะมีสิ่งเร้าภายใน เช่น มีอุปสรรคหรือความปรารถนาของตนเองก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังเอาไว้ก็ได้ชื่อเป็นผู้มีวินัยแห่งตน การมีวินัยยังครอบคลุมว่าเป็นผู้มีวินัยแห่งตน การมีความสามารถที่บุคคลรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ในการแสดงพฤติกรรมทางด้านผู้นำความรู้สึกรับผิดชอบไม่กังวล มีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ตนเองต้องการ แต่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคัมทั่วไปและปฏิบัติตามระเบียบที่สังคัมวางไว้ รวมทั้งความสามารถของบุคคลในการควบคุมความประพฤติ และมีความรับผิดชอบโดยเกิดขึ้นที่ตนเองแม้จะไม่เฉพาะอยู่ภายใต้เงื่อนไขภายนอกเท่านั้น บุคคลนั้นจะต้องยอมรับการกระทำของตนเองแม้จะมีอุปสรรคก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

พนัส หันนาคินทร์ (อ้างในสิรินภรณ์ บุญสำเร็จ. 2546 : 46) กล่าวว่า วินัยนักเรียน หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบข้อบังคับต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยความสมัครใจของผู้สมัคร คือ นักเรียนที่ได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่า การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่ทางโรงเรียนสร้างขึ้นไว้และตัวเองก็เห็นพ้องด้วย เป็นสิ่งที่จะธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยอันจะนำมา ซึ่งความสุข และความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้นนักเรียนเห็นว่าหน้าที่แต่ละคนทำอะไรได้ตามใจชอบนั้น ในที่สุดก็จะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นจะกลายเป็นสังคัมป่าเถื่อนไร้ระเบียบไร้ศีลธรรมคนอ่อนแอจะถูกรังแกอยู่ตลอดเวลา วินัยโรงเรียนจึงเป็นอำนาจที่จะรักษาความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นแก่ทุกคน ผู้ที่มีวินัยจะเป็นบุคคลที่รู้จักละเทศะ สนใจเอาใจใส่สังคัม เป็นผู้ที่มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎระเบียบสังคัมทั้งมีศีลธรรม คุณธรรม หมายถึงบุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ตามที่ตนเองมุ่งหวัง แม้จะมีสิ่งเร้าภายใน เช่น มีอุปสรรคหรือความปรารถนาของตนเองก็ตามก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังเอาไว้ก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีวินัยแห่งตน การมีวินัยยังครอบคลุมถึงความสามารถที่บุคคลรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาในการแสดงพฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำความรู้สึกรับผิดชอบไร้ความกังวล มีความเชื่อมั่นในตนเองและเชื่ออำนาจในตนเองซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ตนเองต้องการแต่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคัมทั่วไปและปฏิบัติตามระเบียบที่สังคัมวางไว้รวมทั้งความสามารถของบุคคลในการควบคุมความประพฤติ โดยมีความรับผิดชอบโดยเกิดขึ้นที่ตนเองแม้จะไม่เฉพาะอยู่ภายใต้เงื่อนไขภายนอกเท่านั้นบุคคลนั้นจะต้องยอมรับการกระทำของตนเองแม้จะมีอุปสรรคก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

วินัย พันธุ์วิชัย (2530 : 46-48) ได้ศึกษาปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักเรียนในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ ในทัศนะของอาจารย์ โดยใช้ประชากรคือ อาจารย์ทั้งหมดในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ จำนวน 170 คน ผลการการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยนักศึกษาตามทัศนะของอาจารย์ตามกระบวนการบริหาร 7 ด้าน ด้านการวางแผน มีปัญหาอยู่ในระดับสูงสุด รองลงมาตามลำดับ คือ ด้านการประสานงาน ด้านการจัดหน่วยงาน ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการจัดงบประมาณ ด้านการจัดบุคลากร และด้านการประเมินผลและรายงาน

2. ปัญหาด้านการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักศึกษาด้านการวางแผนตามทัศนะของอาจารย์ที่มีเพศต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกันตามทัศนะของอาจารย์ที่มีวุฒิต่างกันด้านการประสานงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน ตามทัศนะของอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางวิชาชีพครูแตกต่างกันทุกด้าน ไม่แตกต่างกันตามทัศนะของอาจารย์ที่มีประสบการณ์การเป็นครูต่างกันทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน

กาบทอง กลิ่นสุขใจ (2530 : 84-96) ได้ทำการสำรวจทัศนะเกี่ยวกับการปฏิบัติ เรื่องวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาจำนวน 739 คน อาจารย์ 251 คน และผู้บริหาร 55 คน เพื่อวัดทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษาและด้านการลงโทษ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร โดยส่วนรวมเห็นด้วยน้อยที่นักศึกษาแต่งกายและประพฤตินิสัยของวิทยาลัย เห็นด้วยน้อยที่สุดในการฝึกระเบียบวินัยอย่างมาก
2. นักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร เห็นว่าความบกพร่องทางวินัยของนักศึกษามีน้อย
3. นักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารมีทัศนะในลักษณะการลงโทษที่เห็นตรงกันมากที่สุด คือ ทำทัณฑ์บนเป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับนักศึกษารองลงมา คือ สั่งพักการเรียน ให้ออกจากสถานศึกษาและว่ากล่าวตักเตือน ตามลำดับ สำหรับอาจารย์และผู้บริหารรองลงมา คือ ให้ออกจากสถานศึกษา สั่งพักการเรียน และว่ากล่าวตักเตือน ตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษาพบว่า

1. อาจารย์ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีทัศนะต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษา ด้านการแต่งกาย ความประพฤติ และความบกพร่องทางวินัย ไม่แตกต่างกัน
2. ผู้บริหารมีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีทัศนะต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษา ด้านการแต่งกาย ความประพฤติ และความบกพร่องทางวินัย ไม่แตกต่างกัน ส่วนทัศนะด้านความบกพร่องทางวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารมีทัศนะที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษา ด้านการแต่งกาย ความประพฤติ และความบกพร่องทางวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 76-77) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตั้งแต่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 โรงเรียน จำนวน 360 คน ที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยจำนวน 180 คน และพฤติกรรมผิดวินัย จำนวน 180 คน คัดเลือกจากครูฝ่ายปกครองและครูประจำชั้นตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมผิดวินัยอยู่ในระดับต่ำและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะเห็นได้ว่า นักเรียนพฤติกรรมผิดวินัยในด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกายตามลำดับ

2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมผิดวินัยที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายมีพฤติกรรมการกระทำผิดวินัยมากกว่านักเรียนหญิง

3. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัยมีอ้อมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีอ้อมโนทัศน์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

4. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดน้อยกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยแต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

5. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยและกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนในแง่ที่ดีมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

6. พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับอ้อมโนทัศน์การได้รับการอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน อ้อมโนทัศน์และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยตามลำดับ ตัวพยากรณ์ทั้ง 4 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้ ร้อยละ 32.97

การอยู่ร่วมกันในสังคมหมู่่มาก จะต้องมีคุณธรรมที่เรียกว่ากฎเกณฑ์ หรือระเบียบปฏิบัติ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเพื่อให้เกิดความผาสุกและความสงบสุขเรียบร้อย การอยู่ร่วมกันในสังคมโดยทั่วไป มีกฎหมายของบ้านเมืองเป็นตัวกำหนดขอบเขต หน้าที่ สิทธิ เสรีภาพของประชาชน ในสถานศึกษา ก็เช่นกันที่จะต้องมีการอยู่ร่วมกันของนักเรียนนักศึกษาในสถานศึกษา กติกาดังกล่าว หมายถึง ระเบียบวินัยของสถานศึกษาที่นักเรียนนักศึกษาทุกคนต้องรับรู้และปฏิบัติตามรวมทั้งการให้

นักเรียนนักศึกษาได้รู้จักควบคุมตนเอง รู้จักปกครองตนเองเห็นพ้องกับกฎข้อบังคับที่จะสร้าง ความสงบเรียบร้อยอันจะนำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกในสังคม

สุรชิต ประสงค์เจริญ (2543 : 59-60) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมผิกระเบียบวินัย ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรม ผิกระเบียบวินัย ด้านความประพฤติ และการแต่งกาย ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขต จังหวัดปทุมธานี และเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และพานิชยกรรม ในเขตจังหวัดปทุมธานี ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้น ปวช.2 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในจังหวัดปทุมธานี 2 แห่ง จำนวน 2,200 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. พฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียนโดยภาพรวม และรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับ ไม่แน่ใจ เรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย คือ ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัย ระหว่างนักเรียนประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรม กับพานิชยกรรม ในภาพรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วน ด้านความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน

บัณฑิต เหล่าสุชา (2544 : 55) ได้ศึกษาปัจจัยทางสถานการณ์และจิตลักษณะกับพฤติกรรม การมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการวิจัยมุ่งศึกษาผลของปัจจัย ทางสถานการณ์ และจิตลักษณะ และปริมาณการทำนายพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียน โดยมีตัวแปรอิสระ 2 ประเภท คือ 1) ปัจจัยทางสถานการณ์ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และ 2) ปัจจัยทางจิตลักษณะ แบ่งเป็น จิตลักษณะตามสถานการณ์ มี 1 ตัวแปร คือ ความเชื่ออำนาจ ในตน และจิตลักษณะเดิม มี 2 ตัวแปร คือ การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม และลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน ขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอกระนวน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 324 คน ได้ผลการวิจัย ดังนี้

1. ปัจจัยทางสถานการณ์ คือการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีผลต่อพฤติกรรมการมี ระเบียบวินัยของนักเรียนในกลุ่มต่อไปนี้ 1) กลุ่มตัวอย่างรวม 2) กลุ่มเพศหญิง 3) กลุ่มชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 และ 4) กลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. ปัจจัยทางจิตลักษณะตามสถานการณ์ คือ ความเชื่ออำนาจในตนมีผลต่อพฤติกรรมการ มีระเบียบวินัยของนักเรียนในกลุ่มต่อไปนี้ 1) กลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบประชาธิปไตยและมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ 2) กลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีลักษณะมุ่ง

อนาคตและการควบคุมตนต่ำ 3) กลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนสูงและ 4) กลุ่มตัวอย่างรวมและทุกกลุ่มตัวอย่างย่อย

3. ปัจจัยทางจิตลักษณะเดิม มีผลต่อพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียน ดังนี้

3.1 การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม มีผลต่อพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนในกลุ่มต่อไปนี้ 1) กลุ่มตัวอย่างรวม ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสูง 2) กลุ่มตัวอย่างรวม 3) กลุ่มเพศชาย และ 4) กลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.2 ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน มีผลต่อพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนในกลุ่มต่อไปนี้ 1) กลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง 2) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ 3) กลุ่มตัวอย่างรวม และทุกคนกลุ่มตัวอย่างย่อย

4. ปัจจัยทางสถานการณ์และปัจจัยทางจิตลักษณะ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียน ได้ร้อยละ 44.2 โดยมีตัวแปรทำนายสำคัญอันดับแรก คือลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุม รองลงมาคือ ความเชื่ออำนาจในตน และสุดท้ายคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

นุชนาฏ ยอดพรมทอง (2545 : 55) ได้ศึกษาเรื่องสาเหตุการกระทำผิดทางวินัยของนักเรียน-นักศึกษา โรงเรียนสงขลาเทคโนโลยี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสาเหตุการกระทำผิดทางวินัย ของนักเรียนนักศึกษา โรงเรียนสงขลาเทคโนโลยี ถึงสาเหตุการกระทำผิดทางวินัย ทั้ง 4 ด้าน คือ สาเหตุจากตัวผู้กระทำเอง สาเหตุจากครอบครัว สาเหตุจากปัญหาและสิ่งแวดล้อม สาเหตุทางเศรษฐกิจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย นักเรียน-นักศึกษา ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสงขลาเทคโนโลยี ปีการศึกษา 2544 จำนวน 618 คน ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียน-นักศึกษา เกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดทางวินัยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ สาเหตุจากตัวผู้กระทำเอง สาเหตุทางเศรษฐกิจ สาเหตุจากปัญหาและสิ่งแวดล้อม สาเหตุจากครอบครัว ตามลำดับ

จากความหมายที่ได้กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผนข้อบังคับ หรือข้อปฏิบัติสำหรับควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคมที่บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ ทั้งด้านอารมณ์ พฤติกรรม และผลของการกระทำ ซึ่งจะมีผลดีต่อตนเองและสังคมทั่วไป

2.2 ความมีวินัยในตนเอง

2.2.1 กฎระเบียบของโรงเรียนอาชีวศึกษา

กฎระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาตามที่กรมอาชีวศึกษา (2531 : 1) ว่าด้วยความประพฤติของนักเรียนพุทธศักราช 2534 ตามสภาพความเหมาะสมดังนี้

ความผิดร้ายแรงหรือศาลลงโทษทางอาญา เช่น กล่าวโจมดีโรงเรียนหรือให้ร้ายโรงเรียน ด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์ ทำร้ายร่างกายครู อาจารย์ หรือข่มขู่ครู อาจารย์ เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน พกพาอาวุธเข้ามาในโรงเรียน ค้าขายเสพติด หรือมีสิ่งเสพติดไว้ในครอบครอง ค้าประเวณี ปลอมแปลง

เอกสารทางราชการ ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อการเป็นนักเรียน เช่นการเข้าประกวดนางงาม มีพฤติกรรมส่อไปทางเสื่อมเสีย เข้าไปในที่ที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียนและความผิดทั่วไป เช่น แสดงอาการไม่สุภาพโดยส่งเสียงดัง ไม่เคารพอาจารย์ สูบบุหรี่ในที่ชุมชน หรือ เปิดเผยจัดกิจกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียน เขียนหรือพิมพ์ข้อความที่ล่วงละเมิดผู้อื่น ไม่ประพฤติในทางสุจริต เป็นต้น

ระเบียบต่างๆ ส่วนมากจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับ อบายมุข เช่น การเสพสุราหรือของมีเมา ประพฤติทางชู้สาว เล่นการพนัน พกพาอาวุธ การทะเลาะวิวาท การเสพสิ่งเสพติดให้โทษ การค้าประเวณี หรือก่อความไม่สงบในโรงเรียนหรือชุมชน

กรมอาชีวศึกษา (2534 : 2) ได้ออกระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน พุทธศักราช 2534 โดยอาศัยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย เครื่องแบบนักเรียน พุทธศักราช 2527 โดยทั่วไป มีดังนี้

เครื่องแบบนักเรียนปกติ นักเรียนกำหนดให้แต่งกายด้วย เสื้อเชิ้ตขาว กระโปรงสีกรมท่า ยาวคลุมเข่ากึ่งกลางสะบ้าหัวเข่า ประมาณ 15 เซนติเมตร ใช้ผ้าพื้นเกลี้ยง ไม่มีลวดลาย ไม่ใช่ผ้ายีนส์ ลูกฟูก หรือผ้าสักหลาด รองเท้าสีดำแบบหุ้มส้นปลายเท้าหัวมนสูงไม่เกิน 3 เซนติเมตร ไม่สวมถุงเท้าทุกชนิด และเสื้อให้ใช้กระดุมโลหะสีขาวพร้อมติดเครื่องหมายโรงเรียน ส่วนเข็มขัดใช้เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดทำโดยโลหะตราเครื่องหมายโรงเรียนเช่นกัน

สำหรับนักเรียนชาย กำหนดให้ใช้เสื้อเชิ้ตขาว กางเกงสีกรมท่าใช้พื้นเกลี้ยงไม่ใช่ผ้ายีนส์ ผ้าลูกฟูก หรือผ้าสักหลาด รองเท้าผ้าใบหรือรองเท้านักเรียนหุ้มส้น ถุงเท้าสีดำ เข็มขัดหนังสีดำหัวเข็มขัดทำด้วยโลหะตราเครื่องหมายโรงเรียน

ชุดฝึกงาน กำหนดให้เสื้อซาฟารี สีกรมท่า ใช้ผ้าเกลี้ยงซึ่งเป็นชนิดเดียวกับกางเกงและให้ใช้การฝึกงานเท่านั้น

เครื่องแบบทุกส่วนต้องเป็นทรงสุภาพ ไม่มีลวดลาย ไม่รัดรูป หรือหลวมเกินไป ส่วนทรงผมของนักเรียนหญิง ให้ตัดสั้นระดับต้นคอ นักเรียนชายให้ตัดทรงทรง ไม่ไว้หนวดเครา

ระเบียบข้อบังคับหรือประกาศว่าด้วยการแต่งกายนักเรียนในแต่ละแห่งมีความคล้ายคลึงกัน เนื่องจากอาศัยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ระเบียบกรมอาชีวศึกษาด้วยกัน จะมีส่วนที่ต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เท่าที่สถานศึกษาแต่ละแห่งเห็นสมควร

กล้า ทองขาว (2530 : 135) ได้เสนอวิธีป้องกันและรักษาระเบียบวินัยของนักเรียนเพื่อแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของนักเรียน ดังนี้

1. ส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในบทเรียน ครูควรทำบทเรียนให้น่าสนใจปรับปรุงวิธีการสอน ไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่ายจะทำให้ปัญหาวินัยเบาบางลง

2. สร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน ให้นักเรียนได้ร่วมกันสร้างชื่อเสียงแก่โรงเรียน เช่น จัดให้นักเรียนได้ร้องเพลงประจำโรงเรียน เพลงเชียร์ต่างๆ และจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬาเพื่อสร้างอารมณ์ร่วม เป็นต้น

3. คณะครู อาจารย์และผู้บริหารของโรงเรียน กระทำตนให้เป็นแบบอย่างในด้านความสามัคคีและความสัมพันธ์และสามัคคีแก่นักเรียน

4. ปกป้องและกำจัดสิ่งชั่วร้ายที่ทำให้เกิดความผิดวินัยทั้งภายใน และภายนอกโรงเรียน

5. ให้รางวัลแก่นักเรียนที่กระทำความดี เพื่อเป็นแบบอย่างของความดีงามในโอกาสวันสำคัญ

6. บ้านและโรงเรียนให้ความร่วมมือระหว่างกัน ในการป้องกันและกำจัดความผิดและร่วมมือกันในการให้ความรักแก่นักเรียน

7. ตักเตือนและให้คำแนะนำแก่นักเรียนผู้กระทำความผิดด้วยรัก และเมตตาธรรม

8. ส่งเสริมกิจกรรมนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกในด้านต่างๆ เป็นการทำให้พลังงานเหลือใช้ในตัวเองลดลง

นอกจากการรณรงค์เรื่องการปลูกฝังจริยธรรม คุณธรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาแล้ว กรมอาชีวศึกษายังมีระบบ ข้อบังคับหรือประกาศว่าด้วยการแต่งกาย ความประพฤติการลงโทษนักเรียน นักศึกษา เพื่อควบคุมคุณธรรม และส่งเสริมให้นักเรียนในโรงเรียน สังกัดกรมอาชีวศึกษามีระเบียบวินัย มีคุณธรรม มีคุณภาพ และมีความประพฤติที่เหมาะสมมิใช่ความรู้เพียงอย่างเดียวอย่างแต่ก่อน ปัญหานี้แม้จะเป็นปัญหาใหญ่ เพราะต้องแก้ไขที่ครูก่อนแล้วจึงส่งผลต่อเด็กแต่การสร้างสรรคัวัฒนธรรมอันดีงามอย่างต่อเนื่องอันจะก่อให้เกิดสันติสุข โดยส่วนตนและเกิดสันติภาพโดยส่วนรวมแล้ว จะต้องร่วมกันทุกฝ่าย

จากที่กล่าวมานั้น ระเบียบข้อบังคับและคำสั่ง เป็นการทำให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง รู้จักปกครองตนเอง ระเบียบกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยความสมัครใจของนักเรียนที่ได้มองเห็นคุณค่าว่าการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่สถานศึกษาสร้างขึ้นไว้ และระเบียบต้องมาจากนักเรียน ความสำคัญอยู่ที่การฝึกให้นักเรียนมีวินัย เพื่อจะได้มีความประพฤติในทางถูก มีวินัยที่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของสถานศึกษา ดังนั้นกฎระเบียบข้อบังคับถือว่าเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

กฎระเบียบข้อบังคับของนักเรียน

1. มาโรงเรียน โดยสม่ำเสมอ
2. พบอาจารย์ต้องทำความเคารพทุกครั้ง
3. แต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของทางสถาบัน (เสื้อ กางเกง เข็มขัด รองเท้า ถุงเท้า)
4. ทรงผมตัดสั้นให้แลดูเหมาะสมกับสภาพนักศึกษา

5. การลาออกนอกบริเวณสถาบันต้องส่งใบลาทุกครั้ง เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงออกนอกบริเวณได้

6. ทุกครั้งที่หยุดเรียนต้องส่งใบลา หากลาป่วยตั้งแต่ 3 วันขึ้นไปต้องมีใบรับรองแพทย์
7. เวลาเรียนของรายวิชาใดไม่ถึง 80 % จะไม่มีสิทธิเข้าสอบปลายภาคสำหรับรายวิชานั้น
8. การลาออกต้องให้ผู้ปกครองไปติดต่อขอลาออกด้วยตนเอง
9. มาติดต่อกับสถาบันทุกครั้งต้องแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา
10. อ่านประกาศของสถาบัน โดยสม่ำเสมอหากไม่เข้าใจหรือสงสัยให้รีบสอบถาม

จากอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์หัวหน้าแผนก แผนกทะเบียน หรือฝ่ายวิชาการ โดยด่วน ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ของตัวนักศึกษาเอง

ระเบียบข้อบังคับนักศึกษา

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้ใช้หลักสูตรการศึกษาตามหลักสูตรของการอาชีวศึกษา รวมทั้งระเบียบข้อบังคับ โดยความเห็นชอบของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา เอกชน นักศึกษามีหน้าที่ต้องปฏิบัติให้ครบถ้วน ถึงแม้ว่าสถาบันจัดให้อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ผู้สอน ตลอดจนหัวหน้าสาขาวิชา เป็นผู้ดูแลคอยให้คำแนะนำ อยู่ตลอดเวลาอยู่แล้วก็ตาม แต่นักศึกษาต้องรับผิดชอบ ช่วยตนเองในอันที่จะต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามข้อบังคับต่างๆ โดยจะต้องศึกษา และเข้าใจถึงหลักสูตรการศึกษาระเบียบกฎเกณฑ์ ตลอดจนข้อบังคับต่างๆ ที่มีอยู่และจะมีขึ้นใหม่ อยู่เป็นระยะเวลาที่ศึกษาทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของนักศึกษาเองระเบียบข้อบังคับของการศึกษามีรายการโดยสังเขปดังต่อไปนี้

ระเบียบการแต่งกายของนักศึกษาภาคปกติ

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนถือนโยบายการแต่งกายที่เคร่งครัดทั้งเพื่อให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และถูกต้องตามกฎหมายของการอาชีวศึกษา ดังนี้

1. ทรงผม ทรงทรงห้ามรอกไทโร หรือห้อยรุงรัง ต้องตัดริมผมด้านข้าง และด้านหลังเรียบ ตัดผิวหนัง
2. เสื้อ นักเรียนระดับ ปวช. เสื้อเชิ้ตสีขาว แขนสั้น
3. กางเกง กางเกงขายาวสีด้า มีกระเป๋าด้านแนวตะเจ็บ และกระเป๋าด้านหลังเจาะไม่มีฝาปิด กางเกงมีจีบด้านหน้า 2 จีบ มีหูสำหรับร้อยรูเข็มขัด 7 รู และไม่พับปลายขา ผ้าเทโรเท่านั้น ความกว้างของกางเกง 8" / 8 ½" ห้ามสวมกางเกงยีนโดยเด็ดขาด
4. เข็มขัด หนังสือคำหัวเครื่องหมายของทางสถาบัน ห้ามใช้เครื่องหมายของสถาบันอื่น
5. ถุงเท้า สีด้า ไม่มีลวดลาย
6. รองเท้า หนังมัน ไม่มีลวดลาย หุ้มสันสีด้า และผูกเชือกสีด้า

ระเบียบเกี่ยวกับการลา

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้สอนตามหลักสูตรของการอาชีวศึกษาใช้ระบบหน่วยกิต ฉะนั้นหากนักศึกษาคนใดมีเวลาเรียนในภาควิชาทฤษฎีและภาคปฏิบัติไม่ถึง 80 % ก็จะหมดสิทธิ์ในการสอบ ของภาควิชาต่างๆ หากนักศึกษาคนใดไม่มีฐานะจำเป็นจริงๆ หรือไม่ป่วยมากจริงๆ แล้วทางสถาบันขอแนะนำว่าไม่ควรจะขาดเรียนแต่ถ้าจำเป็นจริงๆ เราควรเขียนใบลาชี้แจงเหตุผลต่างๆ ทั้งนี้เพื่อความเป็นระเบียบและฝึกตนเองต่อไปในภายภาคหน้า

ระเบียบเกี่ยวกับการลาแบ่งออกได้ดังนี้

1. การลาป่วย ให้เขียนใบลาตามแบบฟอร์มของสถาบัน 1 แผ่น และให้ผู้ปกครองที่มอบตัวไว้กับสถาบันเป็นผู้เซ็นรับรอง และหากลาป่วยเกิน 3 วัน ให้แนบใบรับรองแพทย์มาด้วยและส่งในวันที่มาเรียนวันแรก โดยให้ส่งกับอาจารย์ที่ปรึกษา

2. การลากิจ ให้เขียนใบลาตามแบบฟอร์มของสถาบัน 1 แผ่น และให้ผู้ปกครองที่มอบตัวไว้กับสถาบันเป็นผู้เซ็นรับรอง นำใบลาส่งก่อนจะลาล่วงหน้า 1 วัน กับอาจารย์ที่ปรึกษา

3. การลาระหว่างชั่วโมง ให้เขียนใบลาตามแบบฟอร์มของสถาบัน 1 แผ่น และให้ผู้ปกครองที่มอบตัวไว้กับสถาบันเป็นผู้เซ็นรับรองและให้กับอาจารย์ทุกๆ ท่าน ที่สอนในชั่วโมงที่ลาเซ็นรับทราบ (ถ้าอาจารย์ที่สอนในชั่วโมงนั้นไม่อนุญาตให้ลา ก็จะไม่เซ็นให้) แล้วให้นักศึกษานำมาส่งกับอาจารย์ที่ปรึกษารับรองอีกครั้ง แล้วนำมาเพื่อขอใบอนุญาตออกนอกบริเวณสถาบันที่แผนกทะเบียน

นักศึกษาที่ขาดเรียนเกิน 7 วัน โดยไม่แจ้งเหตุให้ทางสถาบันทราบและสถาบันได้ติดต่อกับผู้ปกครองแล้วไม่ได้รับการตอบยืนยัน สถาบันจะจำหน่ายออกจากทะเบียนทันที

ระเบียบการลาออก

นักศึกษาที่มีความประสงค์ที่จะลาออก จะต้องแจ้งให้ทางสถาบันทราบก่อนวันมอบตัว หรือวันที่ลงทะเบียนเรียนตามที่สถาบันกำหนดไว้ หากเกินกำหนดดังกล่าวจะต้องชำระค่าเล่าเรียนภาคเรียนใหม่ทั้งหมดก่อนทางสถาบันจึงจะออกหลักฐานต่างๆ ให้

ระเบียบว่าด้วยการทำความเคารพ

การแสดงความเคารพเป็นการแสดงออกของผู้ที่ได้รับการศึกษา อบรม ถือว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาจะต้องปฏิบัติจนเป็นนิสัย โดยนักศึกษาจะต้องปฏิบัติดังนี้

1. พึงแสดงเคารพต่อครู อาจารย์ของสถาบันทุกท่าน
2. เมื่อนักเรียนนั่งหรือยืนอยู่กับที่ มีครูผ่านมาในระยะใกล้ให้แสดงความเคารพ โดยการ

ยืนตรง

3. เมื่อนักศึกษาเดินสวนผ่านทางกับครูให้แสดงความเคารพ โดยการยืนตรง เมื่อครูเดินผ่านไปจึงเดินต่อ ยกเว้นขณะอยู่ในแถวเมื่อเวลาเดินแถว

4. เมื่อนักศึกษาเดินตามหลังครูไม่ควรเดินชิงขึ้นไปหน้านอกจากจำเป็นจริงๆ การเดินสวนทางที่บันไดนักเรียนหยุดหรือยืนตรงให้ครูขึ้นหรือลงก่อน
5. เมื่อครูพูดกับนักศึกษาคนใดนักศึกษาคนนั้นควรยืนตรง
6. เมื่อนักศึกษามาพบครูต้องยืนตรงในระยะที่ห่างพอสมควรและทำความเคารพด้วยการคำนับเมื่อจะกลับทำความเคารพอีกครั้ง
7. การแสดงความเคารพนอกสถาบันพึงเคารพด้วยการไหว้และการกล่าวคำว่า สวัสดี
8. การแสดงความเคารพของนักศึกษาที่แต่งเครื่องแบบนักศึกษาวิชาทหารให้ทำความเคารพแบบนักศึกษาวิชาทหาร

ระเบียบการตัดคะแนนความประพฤตินักศึกษา

เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้ประกอบคุณงามความดีรู้จักระเบียบวินัยให้ประพฤติดนดีเยี่ยมเสีย โรงเรียนจึงวางระเบียบทั่วไป ไว้ดังนี้

1. ข้อความทั่วไป

- 1.1 ระเบียบนี้เรียกว่าระเบียบการตัดคะแนนความประพฤติของนักศึกษา
- 1.2 ตามระเบียบนี้ ครู อาจารย์ หมายถึง ครู อาจารย์ ทุกท่าน ทุกแผนก ใน โรงเรียน
- 1.3 นักศึกษาทุกคนมีคะแนนความประพฤติตลอดปีเกิน 60 คะแนน จะมีผลดังนี้
 - 1.3.1 ไม่มีสิทธิ์เข้าสอบทุกวิชา
 - 1.3.2 ให้ถือว่าสอบตกทุกวิชาในภาคนั้นๆ
 - 1.3.3 ไม่มีสิทธิ์เข้าสอบซ่อม
 - 1.3.4 ให้ออก

2. ขอบเขตแห่งความผิดและอำนาจการตัดคะแนน

การประพฤติซึ่งสามารถให้ตัดคะแนนซึ่งกำหนดเป็นขั้นๆ ดังนี้

- 2.1 ประพฤติผิดสถานเบา ตัดคะแนน 5-10 คะแนน
- 2.2 ประพฤติผิดสถานกลาง ตัดคะแนน 10-30 คะแนน
- 2.3 ประพฤติผิดสถานหนัก ตัดคะแนน 30-60 คะแนน
- 2.4 ประพฤติผิดสถานไม่หลายจำ ตัดคะแนนเป็นสองเท่าของความผิดสถานเดียวกัน

กับครั้งก่อน

- 2.5 ประพฤติผิดสถานไม่หลายจำ ตัดคะแนน ให้ออก

3. อำนาจการตัดคะแนนความประพฤติ

- 3.1 ประพฤติผิดสถานเบาให้ครู-อาจารย์ แต่ละคนมีสิทธิ์ตัดคะแนน
- 3.2 ประพฤติผิดสถานกลาง-หนัก ให้ตั้งคณะกรรมการ 3 คน ทำการสอบสวนเป็น

ลายลักษณ์อักษรแล้วเสนอผู้อำนวยการเพื่อชี้ขาดตัดคะแนน

ตามความในข้อที่ 3.2 ให้ผู้อำนวยการประกาศแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาสอบสวน เป็นครั้งคราวไป

4. การบันทึกคะแนน

4.1 ตามความในข้อ 3 ให้เขียนรายงานเหตุความผิด และส่งใบตัดคะแนน 2 ชุด ถึงผู้อำนวยการ โดยผ่านทางแผนกทะเบียนทุกครั้งทุกกรณี

4.2 ให้แผนกทะเบียนจัดทำสมุดบันทึกการตัดคะแนนความประพฤติขึ้น

4.3 การบันทึกคะแนนที่ตัดให้เป็นหน้าที่ของแผนกทะเบียนจดบันทึกภายในกำหนด 3 วัน และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบทุกครั้ง

5. ความผิดสถานเบาที่ต้องหักคะแนน

5.1 แต่งกายไม่สุภาพไม่เรียบร้อยหรือผิดระเบียบการแต่งกายที่กำหนด

5.2 ไร้หนวดเคราหรือผมยาว จน ไม่เหมาะสมกับสภาพของนักศึกษา และ ได้รับคำ ตักเตือนแล้วยังฝ่าฝืน

5.3 หนีเรียน หรือออกนอกห้องเรียนขณะที่ครูกำลังสอนอยู่โดยไม่ได้รับอนุญาต

5.4 ไม่ตั้งใจเรียนหรือนำเอาวิชาอื่นมาทำ โดยอาจารย์กำลังสอนอยู่

5.5 เข้าห้องเรียนสายเกินกว่าเวลาเรียน 15 นาที โดยไม่มีเหตุผลถือว่าเป็นการขาดเรียน ในชั่วโมงนั้น

5.6 ออกนอกห้องเรียนห้องปฏิบัติการนานเกินสมควรและปราศจากเหตุผล

5.7 ไล่หรือหยิบ หรือเคลื่อนของใช้ เช่น อุปกรณ์การสอนการฝึกตามที่จัดให้ไว้เป็นที่ อยู่แล้ว โดยมีได้รับอนุญาต

5.8 นำเอาวัตถุประติมากรรมหรือเครื่องใช้ เครื่องอุปกรณ์การสอน การฝึก ออกจาก ห้องปฏิบัติการก็ติ โดยมีได้รับอนุญาต

5.9 เข้าไปในห้องเรียน ห้องปฏิบัติงาน และ โรงงาน โดยตนไม่มีสิทธิ์ก่อนได้รับ อนุญาตไม่ว่าในขณะที่ปฏิบัติงานหรือเมื่อเลิกเรียน

5.10 หลับในห้องเรียนขณะเรียน

5.11 คุยกันในห้องเรียน

5.12 การกระทำความผิดหรือประพฤติดี ไม่เหมาะสมใดๆซึ่งผู้อำนวยการพิจารณาว่า เป็นความผิดสถานเบา

6. ความผิดสถานกลางที่ต้องหักคะแนน

6.1 สูบบุหรี่ภายในบริเวณโรงเรียน

6.2 หลีกเลียงงานจนเห็นได้ชัด

6.3 แต่งเครื่องแบบนักศึกษาสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยนอกสถานศึกษา

6.4 ไม่แสดงความเคารพครู-อาจารย์ ในสถานที่ที่มีโอกาสจะได้ทั้งในและนอกสถาบัน

6.5 แต่งเครื่องแบบนักศึกษาในสถานที่ที่ไม่ควรแก่สภาพของนักศึกษา เช่น บ่อนการพนัน โรงสุรา หรือบาร์ โรงรับจำนำ และโรงโสเภณี สถานโบว์ลิ่ง

6.6 ก่อความสงบ

6.7 แต่งเครื่องแบบนักศึกษาเข้าดูมหรสพในวันที่มีการเรียนการสอน

6.8 ขอยืมสิ่งของผู้อื่นแล้วไม่คืนหรือยืมของผู้อื่นโดยมิได้รับอนุญาต

6.9 กล่าวความเท็จ

6.10 มีคดีถึงโรงพัก หรือศาล อันเนื่องมาจากประพฤดิชั่วแต่ไม่ถึงโทษจำคุก

6.11 ปกปิด หรือช่วยเหลือผู้อื่นที่ทางผิด

6.12 มาสายบ่อย

6.13 ปัสสาวะไม่ถูกที่

6.14 อ่านหนังสือเรียงรมย์ในห้องเรียนขณะอาจารย์กำลังสอน

6.15 กระทำความผิดหรือประพฤดิตนไม่เหมาะสมซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า

เป็นความผิดสถานกลาง

6.16 ทำตัวอย่างไม่เหมาะสมแก่นักศึกษาที่อ่อนรุ่นกว่า

7. ความผิดสถานหนักที่ต้องหักคะแนนและเชิญผู้ปกครองพบ

7.1 กล่าววาจาหรือแสดงกริยาไม่สุภาพต่อบุคคลทั่วไปในบริเวณหรือสถาบันหรือในที่ชุมชนและที่สาธารณะ

7.2 แสดงกริยาอาการหรือกล่าววาจาทะโลมหญิงในทำนองผู้สาว

7.3 จงใจขัดขืนคำสั่งอันชอบของครู-อาจารย์

7.4 ก่อการวิวาท

7.5 ยุยงส่งเสริมให้แตกสามัคคี

7.6 ลอบเล่นการพนัน

7.7 ทำให้เสียเกียรติของสถาบัน

7.8 สมรู้ในการลอบเล่นการพนัน

7.9 พுகใส่ร้ายต่อครู-อาจารย์

7.10 เจตนาทุจริตในการสอบ

7.11 ถูกรรรมสิทธิ์ในของอันไม่ใช่ของตน

7.12 แกล้งให้ผู้อื่นได้รับโทษ หรือแกล้งให้ร้ายเพื่อนและผู้อื่น

7.13 ชิดเขียนข้อความหรือลักษณะต่างๆตามอาคาร สถานที่ โต๊ะ เก้าอี้ของสถาบัน สา

ธารณสมบัติของบุคคลอื่น

7.14 กระทำความผิดหรือประพฤดิตนไม่เหมาะสมซึ่งคณะกรรมการพิจารณาว่าเป็นความผิดสถานหนัก

8. ความผิดสถานหนักมากต้องให้ลาออกและเชิญผู้ปกครองพบ

8.1 นำของมีนเมาหรือยาเสพติดและนำอาวุธเข้ามาในบริเวณสถาบัน จะโดยเพื่อนหรือผู้อื่นก็ตาม

8.2 ชักชวนหรือพยายามก่อวินาศกรรมให้นักศึกษาแตกแยกความสามัคคี

8.3 ลักทรัพย์ ขโมย หรือทำลายทรัพย์สินของสถาบันหรือของผู้อื่นให้เกิดความเสียหาย

8.4 เสพของมีนเมาในบริเวณสถาบัน

8.5 เมื่อเป็นที่แน่ชัดว่าอุปนิสัยชอบเล่นการพนัน เสพของมีนเมาจนติด

8.6 แสดงกริยาอาการหรือกล่าววาจาอันส่อให้เห็นว่าไม่เคารพครู-อาจารย์ อย่างทะนง

องอาจ

8.7 เจตนาประทุษร้ายต่อหมู่คณะหรือบุคคล

8.8 ก่อการทะเลาะวิวาทสถานหนักจนเป็นที่อื้อฉาว

8.9 ปลอมลายมือ

8.10 ถูกตัดคะแนนความประพฤติเกิน 60 คะแนน

2.2.2 การเคารพสิทธิของผู้อื่น

สิทธิภาพและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

สิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นรากฐานที่สำคัญที่รัฐจักต้องยอมรับและให้ความคุ้มครองแก่ประชาชน โดยต้องบัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นมูลฐานของประชาชนไว้ในกฎหมายสูงสุดของประเทศอันได้แก่กฎหมายรัฐธรรมนูญ เพื่อเป็นสิ่งยืนยันถึงการเคารพและให้การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพประชาชน สิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่รัฐยอมรับรับรองและให้ความคุ้มครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญอาจจำแนกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ด้วยกัน (อ้างใน วรพจน์ วิศรุตพิชญ์, 2540 : 1-2) คือ

1. สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลโดยแท้ อันได้แก่ สิทธิภาพและเสรีภาพในชีวิตร่างกาย สิทธิเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารถึงกันและกัน สิทธิเสรีภาพในการเดินทางและการเลือกถิ่นที่อยู่ สิทธิเสรีภาพในครอบครัว

2. สิทธิเสรีภาพในทางเศรษฐกิจ อันได้แก่ สิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพ สิทธิเสรีภาพในการมีหรือการใช้ทรัพย์สิน สิทธิเสรีภาพในการทำสัญญา

3. สิทธิเสรีภาพในอันที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมใน กระบวนการสร้างเจตนารมณ์ของรัฐที่สำคัญได้แก่ สิทธิเสรีภาพในอันที่จะแสดงความคิดเห็นทางการเมือง สิทธิเสรีภาพในการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม เป็นสมาคม หรือ เป็นพรรคการเมืองเพื่อดำเนินการทางการเมืองให้เป็นไปตามความคิดเห็นทางการเมืองของตน รวมตลอดถึงสิทธิเสรีภาพในอันที่จะลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง และสมัครเข้ารับเลือกตั้ง

สิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่รัฐยอมรับรับรองและให้ความคุ้มครองไว้ในกฎหมาย รัฐธรรมนูญก็ได้หมายความว่า จะไม่มีขอบเขตจำกัดเอาเสียเลย เพราะถ้าปล่อยให้ทุกคนใช้เสรีภาพเต็มที่โดยไม่มีข้อจำกัดอาจจะส่งผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สินร่างกายผู้อื่นที่อ่อนแอกว่า ทำให้ผู้แข็งแรงเท่านั้นจะอยู่ในสังคมได้ การมีเสรีภาพโดยไม่มีขอบเขตจึงเป็นเหตุให้เกิดการรุกรานเสรีภาพของผู้อ่อนแอได้ (บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. 2530 : 12) ดังกล่าวที่ว่า ยิ่งที่ใดมีเสรีภาพมาก ที่นั้นย่อมไร้ซึ่งความเสมอภาค และที่สำคัญการจำกัดสิทธิและเสรีภาพสามารถกระทำได้ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ

หากจะกล่าวถึงพัฒนาการด้านการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในประเทศไทย จะเห็นได้ว่ามีประวัติความเป็นมาอันยาวนานตั้งแต่สมัยสุโขทัยสมัยอยุธยาและสมัยรัตนโกสินทร์ เป็นต้นมา ซึ่งในที่นี้จะขอกล่าวอย่างย่อให้เห็นถึงพัฒนาการด้านการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามลำดับ โดยเริ่มตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2547 จนถึงปัจจุบัน จะพบว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญของไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน นั้นมีมากบ้าง น้อยบ้าง ตามยุคตามสมัยของประวัติศาสตร์การเมืองไทย เช่น พระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญ การปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พ.ศ. 2547 (27 มิถุนายน 2547) ไม่ได้วางหลักการที่เกี่ยวกับการรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามพระบัญญัติรัฐธรรมนูญนี้ได้แบ่งออกเป็น 4 หมวด มีทั้งสิ้น 39 มาตรา โดยแบ่งเป็นหมวดที่ 1 ข้อความทั่วไป หมวดที่ 2 กษัตริย์ หมวดที่ 3 สถาผู้แทนราษฎร และหมวดที่ 4 คณะกรรมการราษฎรซึ่งจะเห็นได้ว่ามีกล่าวถึง เรื่องการรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนเลยทั้งนี้อาจเป็นเพราะต้องการจัดระเบียบการปกครองใหม่ให้เข้ารูปเสียบก่อนกระมังต่อมาได้มีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2547 (10 ธันวาคม 2547) ได้เริ่มกล่าวถึงสิทธิหน้าที่ของประชาชนชาวสยามไว้ในหมวดที่ 2 (สิทธิและหน้าที่ของชนชาวสยาม) มาตรา 12-15 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าตามรัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่ได้บัญญัติสิทธิการมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศของประชาชนไว้ดังกล่าวคือไม่ให้สิทธิของประชาชนในการตั้งพรรคการเมืองไว้ (มนตรี รูปสุวรรณ. 2538 : 169)

พัฒนาการทางด้านประชาธิปไตยของไทยดังกล่าวข้างต้นได้เกิดการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของประชาชนชาวไทยต่อความไม่เป็นธรรมในเหตุการณ์เดือนตุลาคม (14 ตุลาคม 2516) ซึ่งภายหลังเกิดเหตุดังกล่าวก็ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2517 (7 ตุลาคม 2517) ขึ้นโดยรัฐธรรมนูญฯ ฉบับนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่ได้บัญญัติเรื่องสิทธิและเสรีภาพของชาวไทยไว้มากกว่ารัฐธรรมนูญอื่นๆ ฉบับที่ผ่านมาตามรัฐธรรมนูญฉบับๆ นี้ได้บัญญัติเรื่องสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยไว้ในหมวดที่ 3 (26 มาตรา) อาทิ มาตรา 28 บัญญัติให้สิทธิเสรีภาพทั้งเพศหญิงและเพศชายเท่าเทียมกัน มาตรา 33 บัญญัติให้ความคุ้มครองในเสรีภาพของร่างกาย มาตรา 40 บัญญัติให้เสรีภาพแก่ประชาชนในการพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา มาตรา 42 บัญญัติ

การรับรองการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ หรือมาตรา 45 ที่ให้เสรีภาพในการรวมตัวเป็นพรรคการเมือง

หลังจากนั้นชาวไทยก็ได้เรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์ในการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพที่เป็นธรรมชาติไปพร้อมๆ กับการพัฒนาของระบบประชาธิปไตย (ในระบอบประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองที่ยึดมั่นในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน) โดยสามารถศึกษาจากกรณีของเหตุการณ์ 16 ตุลาคม 2519 หรือเหตุการณ์ พฤษภาคม 2535 (พฤษภาทมิฬ) และภายหลังจากเหตุการณ์ต่างๆ ดังกล่าวรัฐธรรมนูญฉบับต่อ ๆ มา ก็ได้มีการรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนเพิ่มมากขึ้นตามลำดับจวบจนกระทั่งปัจจุบันได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540 หรือถูกกล่าวขานว่า “รัฐธรรมนูญฉบับประชาชน” ได้บัญญัติคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนไว้ในหมวด 3 ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชาวไทย (มาตรา 26-65) และอาจถือได้ว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่ให้มีการรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนไทยเท่าที่เคยมีมาในอดีต ซึ่งสามารถที่สรุปให้เห็นถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้ให้การรับรองและคุ้มครองไว้ดังต่อไปนี้ (มานิตย์ จุมปา. 2540 : 22-23)

1. การรับรองศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์
2. ความเสมอภาค
3. สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย
4. ความคุ้มครองที่จะไม่ถูกบังคับใช้กฎหมายอาญาอันหลัง
5. ความคุ้มครองจากข้อสันนิษฐานในคดีอาญาว่า ไม่มีความผิด
6. สิทธิในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียงและความเป็นอยู่ส่วนตัว
7. เสรีภาพในเคหสถาน
8. เสรีภาพในการเดินทางและเลือกถิ่นที่อยู่
9. เสรีภาพในการสื่อสาร
10. เสรีภาพในการนับถือศาสนา นิิกาย ลัทธิทางศาสนา
11. เสรีภาพในการปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อของตน
12. เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น
13. เสรีภาพในทางวิชาการ
14. เสรีภาพในการศึกษาอบรม
15. เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ
16. เสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์กรเอกชน หรือหมู่คณะอื่น
17. สิทธิชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม

18. เสรีภาพในพรรคการเมือง
 19. สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินการสืบมรดกและการได้รับค่าเวนคืน
 20. เสรีภาพในการประกอบกิจการ หรือประกอบอาชีพ และการแข่งขันโดยเสรี
 21. ความคุ้มครองที่จะไม่ถูกเกณฑ์แรงงาน
 22. สิทธิการรักษาพยาบาลฟรี
 23. สิทธิเด็กและเยาวชน
 24. สิทธิคนชราอายุเกิน 60 ปี
 25. สิทธิผู้พิการหรือทุพพลภาพ
 26. สิทธิที่จะร่วมกับรัฐชุมชนในการบำรุงรักษาและได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ
- ความหลากหลายทางชีวภาพและสิ่งแวดล้อมที่ดี
27. สิทธิที่จะฟ้องหน่วยงานของรัฐให้ปฏิบัติหน้าที่รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 28. สิทธิผู้บริโภค
 29. สิทธิได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ
 30. สิทธิได้รับทราบข้อมูลในกิจกรรมที่จะมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมสุขอนามัย
- คุณภาพ
31. สิทธิมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติราชการ
 32. สิทธิในการเสนอเรื่องราวร้องทุกข์
 33. สิทธิในการฟ้องหน่วยราชการ
 34. สิทธิในการต่อต้านการล้มล้างระบอบประชาธิปไตย

เมื่อได้รับพิจารณาตามรัฐธรรมนูญจะพบว่าความเสมอภาคของประชาชนเป็นสิทธิประการหนึ่งที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ให้การรับรองมีปรากฏการณ์อยู่ใน มาตรา 30 โดยบัญญัติว่า

“บุคคลย่อมเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน”

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะว่าเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิด เห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

มาตรา 30 ฟังแปลความได้ว่า พลเมืองทุกคนไม่ว่าจะมีความแตกต่างกันเพราะ ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความ

เชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง จะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกันทุกคน โดยปราศจาก การเลือก ปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมแต่ประการใด

2.2.3 ความซื่อสัตย์

ความหมายของความซื่อสัตย์

อดิศักดิ์ ภูมิรัตน์ (2535 : 40) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ หมายถึง ความประพฤติที่ยึดหลักคุณธรรม โดยความประพฤติดังกล่าวจะแสดงออกมาด้วยความซื่อตรงตามความเป็นจริง เช่น ตรงต่อหน้าที่ ตรงต่อคำพูด และตรงต่อกฎเกณฑ์ ไม่ประพฤติตนไปในทางที่คดโกงทั้งทางกาย วาจา ใจ ต่อทั้งตนเอง สังคม หรือการมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เพื่อนฝูง หมู่คณะ ชุมชน สังคม ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงาน และซื่อสัตย์ต่อระเบียบกฎเกณฑ์ จารีตประเพณี กฎหมายและวัฒนธรรม

วราพรธรรม ศรีอุบล (2535 : 29) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ หมายถึง บุคคลที่ปฏิบัติตามกฎที่ถูกกำหนดไว้ มีความตรงต่อเวลา ละอายใจต่อบาป ไม่เอาเปรียบผู้อื่น มีความรับผิดชอบ ยุติธรรม ไม่แสวงหาผลประโยชน์ในทางที่มีชอบ

โชติ เพชรชื่น (อ้างในกุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544 : 41) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ หมายถึง คุณลักษณะด้านความรู้สึกรู้จักคิด หรือระดับจิตใจของบุคคลหนึ่งที่มีต่อบุคคลอื่นต่อวัตถุสิ่งของเมื่อบุคคลนั้นพบปะระดับจิตใจมีความมั่นคง มิได้ผันแปรไปตามความต้องการของตนเองหรือของบุคคลอื่นหรือบุคคลนั้นจะไม่ยึดเอาวัตถุสิ่งของที่ไม่ใช่ของตนมาเป็นของตน ทำตามสัญญาและระเบียบถือกฎเกณฑ์ของกลุ่ม จะพูดตามสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นจะต่อต้านหรือขัดขวางผู้อื่นที่ปฏิบัตินอกเหนือกฎเกณฑ์

อนุวัฒน์ ตั้งสมบุรณ์ (2526 : 16) ได้ให้ความให้ความหมายของความซื่อสัตย์ว่า หมายถึง การกระทำหรือความรู้สึกรู้จักเกี่ยวกับการไม่ทุจริตหรือการประพฤติมิชอบ การปฏิบัติตามกฎที่กำหนดไว้ การไม่หลอกลวง การพูดแต่ความจริง การไม่หาประโยชน์ในทางที่มีชอบ การมีความยุติธรรม การมีความละอายต่อบาป

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2528 : 54) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์สุจริต คือ ตรงไม่คด ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมลบลมคมใน ประพฤติชอบ ไม่คดโกง ไม่ทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้ใด

ความซื่อสัตย์สุจริต คือ คนที่มีความจริงอยู่ในใจ มุ่งรักษาความจริงเสมอ มีความตั้งใจจริง พูดว่าจะทำอะไรก็ทำสิ่งนั้นจนสำเร็จ ไม่รวนเร ผู้ที่มีความซื่อสัตย์ย่อมมีความสุขจะไปทีใดย่อมได้รับเกียรติ คือ ชื่อเสียงที่ดีงาม

พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530 มหาวิทยาลัยรามคำแหง (2531 : 182) ให้ความหมายว่า ความซื่อสัตย์สุจริต หมายถึง การประพฤติตรงและจริงใจไม่คิดคดทรยศไม่คดโกง และไม่หลอกลวง

Bandura (อ้างใน สิริกรรณ บุญสำเร็จ. 2546 : 16) ได้กล่าวถึงการเป็นพลเมืองดี สรุปได้ว่าการเป็นพลเมืองดีนั้นเริ่มตั้งแต่อยู่ในบ้านหรือครอบครัวต้องมีสิ่งสำคัญสามประการ คือ ความซื่อสัตย์ กล้าหาญ และความมีสามัญสำนึก

Hombly (อ้างใน สถิตดาพร คำสวด. 2546 : 66) สรุปไว้ว่า ความซื่อสัตย์ คือ การพูดแต่สิ่งที่เป็นความจริง ไม่พูดโกหก หลอกลวงผู้อื่น มีลักษณะนิสัยที่ซื่อตรง ไม่หลอกลวงฉ้อฉล หรือลักขโมย ยึดถือหลักแห่งคุณธรรม

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกถึงการประพฤติปฏิบัติตรงต่อความจริง ไม่ทุจริต ประพฤติมิชอบ มีความซื่อตรงมีสัจจะและความจริงใจ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

ประเภทของความซื่อสัตย์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2528 : 129-131) ได้วิเคราะห์โครงสร้างของความซื่อสัตย์ว่าแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ

- 1.1 ไม่สับปลับกลับกโลก
- 1.2 ไม่คล้อยตามพวกที่ลากหรือชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย
- 1.3 มั่นคงต่อการกระทำดีของตน
- 1.4 ไม่คดโกงมีความตั้งใจจริง
- 1.5 ประพฤติตรงตามพูดและคิด

2. ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงาน พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ

- 2.1 ไม่เอาเวลาทำงานในหน้าที่ไปใช้ทำประโยชน์ส่วนตัว
- 2.2 ไม่ใช่อำนาจหน้าที่ทำประโยชน์ส่วนตัว

3. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคล คือ มีความซื่อตรงต่อบุคคลอื่น ต่อมิตร ต่อหัวหน้างาน ต่อผู้มีพระคุณ พฤติกรรมที่แสดงออก คือ

- 3.1 ประพฤติตรงไปตรงมา
- 3.2 ไม่ชักชวนไปในทางที่เสื่อมเสีย
- 3.3 ไม่สอพลอเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัว
- 3.4 ยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ไม่คิดริษยาหรือกลั่นแกล้ง

4. ความซื่อสัตย์ต่อคณะ สังคม และประเทศชาติ พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ

- 4.1 ร่วมมือร่วมใจกันทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- 4.2 ไม่เห็นแก่ประโยชน์ของตนหรือเอาดีเข้าตน

4.3 ไม่รวมมือกันทำงานใดๆ ที่ผิดกฎหมายหรือผิดระเบียบข้อบังคับของสังคมหรือ หมู่คณะ

สุภาวดี ไยพิมล (2533 : 22) ได้จำแนกความซื่อสัตย์ของบุคคลออกเป็น 3 ประเภท คือ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ความซื่อสัตย์ต่องานที่ทำ และความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง

อดิศักดิ์ ภูมิรัตน์ (2535 : 43) ได้จำแนกความซื่อสัตย์ของบุคคลออกเป็น 5 ประเภท คือ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง หมู่คณะ ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงาน ความซื่อสัตย์ต่อสังคม ความซื่อสัตย์ต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ จารีตประเพณี กฎหมาย วัฒนธรรม

วรวรรณิณี ราชสงฆ์ (2541 : 41) 1 ได้วิเคราะห์โครงสร้างของความซื่อสัตย์ว่าแบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงาน ความซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่น ความซื่อสัตย์ต่อหมู่คณะ สังคม และประเทศชาติ

จากการที่ผู้วิจัยได้รวบรวมการแบ่งประเภทของความซื่อสัตย์ สามารถสรุปได้ว่า ความซื่อสัตย์ แบ่งออกได้ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง มีลักษณะพฤติกรรม เช่น การมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี การมีความละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด การไม่พูดปลดลับปรับหลอกลวงการไม่คิดโลภในของของผู้อื่นการยอมรับผิดจากการกระทำของตน เป็นต้น

2. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่น มีลักษณะพฤติกรรม เช่น การมีความจริงใจต่อผู้อื่น การไม่กล่าวคำเท็จต่อผู้อื่น การรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับผู้อื่น การไม่เอาเปรียบผู้อื่น การไม่ถือเอาของของผู้อื่นมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต การไม่ทุจริต คือความมีความประพฤติดีทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น

3. ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ มีลักษณะพฤติกรรม เช่น มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนทำหรือได้รับมอบหมายและทำให้ดีที่สุด มีความตรงต่อเวลา การไม่ใช้อำนาจหน้าที่ไปหาผลประโยชน์ส่วนตน การรักษาและการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือกฎระเบียบข้อบังคับ เป็นต้น

4. ความซื่อสัตย์ต่อหมู่คณะ มีลักษณะพฤติกรรมเช่น การไม่คิดประทุษร้ายต่อหมู่คณะ การรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ การไม่นำความลับของหมู่คณะไปเปิดเผย เป็นต้น

2.2.4 ความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะทางจริยธรรมที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งบุคคลหรือผู้ที่มีความรับผิดชอบจะสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมด้วยความสงบสุข เพราะบุคคลแต่ละบุคคลย่อมต้องมีบทบาทหน้าที่ที่จะต้องกระทำมาตามกายถ้าทุกคนในสังคมมีความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนอย่างดีแล้ว ก็ย่อมทำให้เกิดความสันติสุขและความเจริญก้าวหน้าในชีวิตในประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว นั้นยังต้องการบุคลากรที่มีความรับผิดชอบอย่างยิ่งประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในปัจจุบันความเจริญทางเทคโนโลยีก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและเสมือนหนึ่งว่าการพัฒนาทางด้านจิตใจหรือจริยธรรม ไม่ได้ก้าวหน้าไปในสัดส่วนที่พอเหมาะ

ความเจริญทางด้าน เทคโนโลยี ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาทางด้านวัตถุต่างๆ ที่การพัฒนาทางด้าน จริยธรรมนั้นมีความจำเป็นไม่น้อยกว่าความเจริญทางด้านวัตถุจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหา สังคมขึ้นมา การให้ความสำคัญในการพัฒนาด้านจิตใจนั้นจะพิจารณาได้ว่ายังไม่สามารถพัฒนาได้ รวดเร็ว เช่น การพัฒนาเทคโนโลยี ดังนั้นการพัฒนาจริยธรรมด้านความรับผิดชอบจึงมีความสำคัญ มาก (จินตนา ธนาวิบูลย์ชัย. 2540 : 81-82)

พิชัย ชัยชินรัตน์ (2545 : 35) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตน ด้วยความมุ่งมั่น มีความเพียร พยายามและละเอียดรอบคอบ ในการทำหน้าที่ ที่มีต่อตนเองและ สังคม และยอมรับผลการกระทำของตนเองด้วยความเต็มใจ ซึ่งสำหรับนักเรียนนักศึกษาควรมี พฤติกรรมดังนี้

1. ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน
2. ปฏิบัติตามกฎและระเบียบของโรงเรียน
3. รับผิดชอบต่อสุขภาพของตนเอง
4. รับผิดชอบต่อสังคม
5. เข้าร่วมในกิจกรรมของสถานศึกษา
6. ตรงต่อเวลา
7. ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ
8. เคารพเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ปกครอง

ขวัญฤดี จำข่อนสัตย์ (2542 : 21) ได้สรุปความหมายของความรับผิดชอบว่า คือคุณลักษณะ หนึ่งของบุคคลที่แสดงออกในลักษณะของการมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมาย ด้วยความเอาใจใส่ มีความละเอียดรอบคอบ มีการวางแผน มีความขยันหมั่นเพียร อดทน เพื่อให้ งานนั้นบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย ยอมรับผลการกระทำไม่ว่าจะเป็นผลดีผลเสียและพร้อมที่จะ ปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

จุรีรัตน์ นันทยทวิกุล (2538 : 24) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง คุณลักษณะหนึ่งที่ แสดงออกในลักษณะของการมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความ เอาใจใส่ มีความละเอียด มีการวางแผน มีความขยันหมั่นเพียร อดทน เพื่อให้งานสำเร็จตาม เป้าหมาย ยอมรับผลของรอบคอบ การกระทำ ไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสียและพร้อมที่จะปรับปรุง แก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

ความรับผิดชอบเป็นปัจจัยที่จะช่วยคลี่ปัญหาต่างๆ ในสังคมได้ โดยบุคคลที่มีความรับผิดชอบ จะมีผลดีดังนี้ (ศศิวิมล เนิ่งนิจ. 2543 : 39)

1. จะทำทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมายทันเวลา
2. จะเป็นที่น่าเชื่อถือ ได้รับการยกย่องสรรเสริญ และเป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม

3. จะเป็นสิ่งเกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติสอดคล้องกับจริยธรรมและหลักเกณฑ์ของสังคม โดยไม่ต้องการบังคับผู้อื่นๆ

4. จะไม่เป็นต้นเหตุของความเสื่อมและความเสียหายแก่สังคม

5. จะช่วยให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและความสงบสุขแก่สังคม

กัลยา สุวรรณรอด (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชาย มี 5 องค์ประกอบ คือ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความซื่อสัตย์ การตรงต่อเวลา และความเป็นผู้นำ ส่วนองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนหญิงมี 3 องค์ประกอบ คือ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความซื่อสัตย์

ดังนั้น ความรับผิดชอบ ถือว่ามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทางด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาตัวบุคคล พัฒนาสังคม และพัฒนาประเทศให้มีความเจริญ โดยที่การพัฒนานั้นถ้าคนในสังคมมีความรับผิดชอบต่อตนเองและมีความรับผิดชอบต่อสังคมนั้นด้วยการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ที่ระเบียบสังคมได้กำหนดไว้ซึ่งถ้าคนในสังคมไม่ปฏิบัติตามก็จะทำให้เกิดความเสื่อมเสีย เสียหายแก่สังคม สรุปได้ว่าความรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นตัวแปรที่ส่งผลความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Crawley (อ้างใน พิมศกา อักกะพู. 2543 : 12) ได้ศึกษาทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อสภาพห้องเรียนวิธีการดำเนินงาน และพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการรักษาระเบียบวินัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความสำคัญ ระหว่างทัศนคติของครูที่ได้รับการฝึกอบรมและครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม และทัศนคติของนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรม และครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ครูส่วนหนึ่งยอมรับในโครงการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย และนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนมากกว่านักเรียนในชั้นของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมมาก่อน

อนุชิต สงแพง (2530 : 1) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดชลบุรี โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง ระหว่างเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน 3 แบบ แบบปล่อยปละละเลย แบบเข้มงวด และแบบประชาธิปไตย ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างกันของการมีวินัยในตนเอง โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวินัยในตนเอง ชั้นหลักการทำตามหน้าที่ของสังคม

ขณะที่นักเรียนชั้นปีที่ 4 มีวินัยในตนเองขั้นไม่หากการยอมรับและความพอใจ ส่วนเด็กชายและเด็กหญิงและการเลี้ยงดูแบบต่างๆ มีวินัยไม่แตกต่างกัน

สมยศ พุทธนิมิตต์ (2533 : 1) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาในตนเองให้กับนักเรียนของครูสังคัมศึกษา ตามความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่าการเสริมสร้างและพัฒนาวินัยในตนเองของครูสังคัมศึกษาให้กับนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทางด้านกิจกรรมส่งเสริมการสอนนั้นนักเรียนมรความคิดเห็นว่าครูสังคัมศึกษาจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนา และสร้างเสริมวินัยในตนเองให้กับนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง และทางด้านการประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของครูสังคัมศึกษา

เพชรวิทย์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 :1) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรีปีการศึกษา 2533 จำนวน 360 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมผิดวินัยในด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือด้านความประพฤติและด้านการแต่งกายนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีพฤติกรรมแตกต่างกัน นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับที่ .01

สุทธิพงษ์ เพ็ชรดี (2538 : 1) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบบทบาทของครูในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีบทบาทในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้แก่ นักเรียนอยู่ในระดับมาก ทั้งบทบาทด้านการสอน และบทบาทนอกเหนือด้านการสอน ผู้ที่เป็นเพศชายมีบทบาทในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้แก่ นักเรียนต่ำกว่าครูที่เป็นเพศหญิงครูผู้สอนมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง ให้แก่นักเรียนในบทบาทการสอน ควรส่งเสริมมากที่สุดคือ นักเรียนมีการควบคุมการกระทำไปสู่เป้าหมายในตนเองและในบทบาทนอกเหนือด้านการสอน ควรส่งเสริมมากที่สุดคือการกระทำตนเป็นแบบอย่างในด้านบุคลิกภาพและการวางตัว

ประสิทธิ์ สายชมพู (2539 : 1) ได้ทำการวิจัยเพื่อการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวินัยในตนเองอยู่ในระดับสูง และวินัยในตนเองในด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถในการควบคุมตนเอง ความตั้งใจจริง และความซื่อสัตย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับที่ .01

ณัฐพล กล้าหาญ (2540 : 1) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาจริยธรรมความมีวินัยในตนเองด้วยกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กรณีศึกษา : นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านดอนลำควน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนร้อยละ 80 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ

80 โดยค่าเฉลี่ยทางคะแนนนักเรียนทั้งชั้นคิดเป็นร้อยละ 85 และจริยธรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนหลังการพัฒนาด้วยกลุ่มสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับที่ 0.01

จิราพร อรุณพลทรัพย์ (2541 :1) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าเด็กหญิงจะได้รับการฝึกโดยการพึ่งตนเองและถูกควบคุมมากกว่าเด็กชาย แต่ถูกลงโทษทางจิตน้อยกว่าเด็กชาย การจัดกิจกรรมส่งเสริมสร้างวินัยในตนเอง กิจกรรมการรักษามารยาทจากมากที่สุด ส่วนพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่พบมากที่สุด คือ การยอมรับการกระทำของตน

กมลรัตน์ รัชมาศ (2540 : 63-64) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนเทคนิคอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญพบว่า แผนกวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกัน มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนันท์ พรหมดี (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการเลี้ยงดูและมีสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขันแบบปล่อยปละละเลย มีพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยไม่แตกต่างกัน และนักเรียนชายมีพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยมากกว่านักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมชาย เรื่องสม (2541 : 244-245) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 4 สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า วินัยตนเองของช่างอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนักศึกษาที่มีวินัยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง จะเป็นผู้ที่มีเกณฑ์การเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างดี และจากการสำรวจความคิดเห็นของครู อาจารย์ประเมินนักศึกษา กับนักศึกษาประเมินตนเอง พบว่า ทั้ง 2 ฝ่ายมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าวินัยตนเองด้านความอดทน ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การทำตามกฎเกณฑ์สังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ และความตั้งใจจริง มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งผลดังกล่าวจะเป็นแนวทางในการพัฒนาวินัยในตนเอง

อรวรรณ พานิชปฐมพงศ์ (2542 : 54) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ปัจจัยด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรรณิศา สีวลีพันธ์ (2543 : 104) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเชิงจริยธรรมกับความมีวินัยในตนเองและการอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกันของนักเรียนประจำโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์

พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างสูง อันเป็นผลสืบเนื่องจากการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยระดับสูง

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบการมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการจำแนกตามเพศ ระดับชั้น สุขภาพจิต แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ พบว่า

1. นักเรียนมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน คือ ด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม ในระดับสูง
2. นักเรียนที่ต่างเพศกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนระดับชั้นต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่มีสุขภาพจิตต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในคนต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กุลชา ศิริเฉลิมพงษ์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์ โดยการวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) แนวทางในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 2) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3) การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม 4) แบบแผนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว 5) สภาพแวดล้อมของโรงเรียน 6) ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไป การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม และแบบแผนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว กับแนวทางในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 7) สัดส่วนความแตกต่างระหว่าง เพศ และระดับชั้นเรียน ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยรวม และสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ประชากรที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จำนวน 316 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่มีการปฏิบัติมากที่สุด คือ ความรับผิดชอบ ที่มีการปฏิบัติน้อยที่สุด คือ ด้านการกระทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน
2. การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในแต่ละสถานการณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเกณฑ์ ขั้นที่ 4 กระทำโดยเพราะทำตามหน้าที่ของสังคม
3. แบบแผนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ส่วนใหญ่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์และแบบให้พึ่งตนเองเร็ว
4. สภาพแวดล้อมในโรงเรียน ตามทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทัศนคติที่มีลำดับสูงสุด ได้แก่ ครู-อาจารย์ และด้านกลุ่มเพื่อน
5. แนวทางในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีลำดับแนวทางสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ การประชาสัมพันธ์เชิงรุก เผยแพร่ความรู้และคุณประโยชน์ของความมีวินัยในตนเอง โดยเสียงตามสาย นานุเคราะห์ที่มีผลงานและแบบอย่างที่ดีมาเผยแพร่ และอภิปรายถึงประโยชน์และโทษของการฝ่าฝืนกฎระเบียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. ความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อมูลทั่วไป การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม และแบบแผนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กับแนวทางการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทางด้านเพศ มีความสัมพันธ์กับการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร ส่งเสริม ลักษณะความมีวินัยอย่างต่อเนื่อง การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมโดยรวม มีความสัมพันธ์กับประชาสัมพันธ์เชิงรุกเผยแพร่ความรู้ และคุณประโยชน์ของความมีวินัยในตนเองโดยเสียงตามสาย กลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับกฎระเบียบ แบบแผนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ และแบบให้พึ่งตนเอง มีความสัมพันธ์กับประชาสัมพันธ์เชิงรุก เผยแพร่ความรู้และคุณประโยชน์ ของความมีวินัยในตนเองโดยเสียงตามสาย จดบอร์ด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. สัดส่วนความแตกต่างระหว่าง เพศ และระดับชั้นเรียน กับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ตามทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยภาพรวม สัดส่วนความแตกต่างระหว่าง เพศ ระดับชั้นเรียน กับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน สัดส่วนความแตกต่างระหว่าง เพศ และระดับชั้นเรียน กับสภาพแวดล้อมในโรงเรียนตามทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยรวมพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1, 2 และ 3 มีทัศนคติต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05

สถิติพร คำสศ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การวิจัยครั้งนี้มุ่งหมายเพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมความหมายในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ ความอดทน และความซื่อสัตย์ จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาวิชาการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมนิสิต การทำงานเพื่อหารายได้พิเศษ และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตระดับปริญญาตรี จากคณะต่างๆ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 379 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความเป็นผู้นำ อดทน และความซื่อสัตย์ อยู่ในระดับสูง

2. นิสิตชายและนิสิตหญิงมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างมีวินัยในตนเอง

3. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความอดทน และความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ .05

4. นิสิตที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาที่ต่างกัน มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีพฤติกรรม ความมีวินัยในตนเองในด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ ความอดทนและความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นิสิตที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตต่างกัน มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ ความอดทนและความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นิสิตที่ทำงานเพื่อหารายได้พิเศษต่างกัน มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. นิสิตที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีพฤติกรรม

ความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความอดทน และความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง แนวคิด ทฤษฎี และผลวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองสรุปได้ว่าคุณธรรมแห่งผลเมืองดี ความมีวินัยในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในภายนอก มีความสัมพันธ์กันกับการอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อม การที่บิดามารดาผู้เลี้ยงดูให้ความรักความเป็นอิสระตลอดจนเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็น และเห็นความสำคัญของเด็ก จะทำให้เด็กกล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญความจริงในชีวิต จะเป็นการปลูกฝังให้เด็กมีวินัยในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผล ความเป็นผู้นำ ความต้องการผลสัมฤทธิ์ มีพฤติกรรมทางสังคม และมีสุขภาพดีจะนัยที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กควรเป็นวินัยในตนเองกิจกรรมแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มีอิทธิพลทำให้การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนสูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.2.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้ เป็นนักเรียนสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 6,325 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 5,525 คน และ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 4,680 คน โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนใน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 รวมทั้งสิ้น 16,530 คน จาก 25 โรงเรียน

1.3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนสาขาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 269 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 246 คน และ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 225 คน โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนใน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 740 คน จาก 8 โรงเรียน โดยผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) และเลือกใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางสำเร็จรูปของ Krejcie และ Morgan (1970 : 607- 610) โดยมีขั้นตอนการสุ่ม ดังนี้

1. แบ่งประชากรโรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครที่เปิดสอนสาขาช่างอุตสาหกรรมตามเขตที่ตั้งอยู่ จำนวน 16 เขต แล้วสุ่มอย่างง่ายมา 8 เขต

2. สุ่มโรงเรียนโดยสุ่มอย่างง่ายจากเขตที่สุ่มมาได้เขตละ 1 โรงเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. โรงเรียนแต่ละโรงเรียนสุ่มห้องเรียนโดยสุ่มอย่างง่ายมาชั้นปีละ 1 ห้องดังปรากฏในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามเขต โรงเรียนและระดับชั้น

เขต	โรงเรียน	ระดับชั้น		
		ปีที่ 1	ปีที่ 2	ปีที่ 3
1. บางกะปิ	เทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ	33	26	21
2. บางกอกใหญ่	เทคโนโลยีสยาม	35	30	27
3. คูสิต	กองทัพบกอุปถัมภ์ช่างกล ขส.ทบ.	37	35	30
4. พระโขนง	เทคโนโลยีกรุงเทพ	35	30	30
5. จตุจักร	ช่างฝีมือปัญญาวิทยา	34	35	30
6. คลองสาน	กุลสตรีเทคโนโลยี	35	30	29
7. บางพลัด	พระรามหกเทคโนโลยี	35	34	35
8. วัฒนา	เกษม โปล์เทคนิค	27	26	23
	รวม	269	246	225

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสอบถามนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพใน 4 ประเด็น ได้แก่ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียนการเคารพสิทธิของผู้อื่น ความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนด้านการกระทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน การเคารพสิทธิของผู้อื่น ความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบ จำนวน 70 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการกระทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน	จำนวน 23 ข้อ
2. ด้านการเคารพสิทธิของผู้อื่น	จำนวน 9 ข้อ
3. ด้านความซื่อสัตย์	จำนวน 22 ข้อ
4. ด้านความรับผิดชอบ	จำนวน 16 ข้อ

โดยลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ โดยกำหนดระดับของการประมาณค่าเพื่อตอบแบบสอบถาม ไว้ดังนี้

5	หมายถึง	มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด
4	หมายถึง	มีระดับการปฏิบัติมาก
3	หมายถึง	มีระดับการปฏิบัติปานกลาง
2	หมายถึง	มีระดับการปฏิบัติน้อย
1	หมายถึง	มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

3.2.1 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.2.1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง ศึกษาแบบสอบถามงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม

3.2.1.3 สร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2.1.4 นำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ตรวจสอบแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะ

3.2.1.5 แก้ไขปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.2.2.1 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่า Index of Congruency (IOC) และความถูกต้องของภาษาและเลือกข้อที่มีค่า $IOC \geq 0.5$ โดยผู้ทรงคุณวุฒิลงความคิดเห็นและให้คะแนน

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะที่ระบุไว้
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะที่ระบุไว้
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามไม่ได้วัดตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะที่ระบุไว้

คำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Index of Congruency : IOC) โดยใช้สูตรดังนี้ (สุวิมล ติรกานันท์. 2543 : 129)

สูตรค่า IOC

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและนิยามศัพท์เฉพาะ

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนผู้ทรงคุณวุฒิ

N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1. ดร. ราชันย์ บุญธิมา สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผศ.ดร. อรสา โกศลนันท์กุล ภาควิชาทดสอบและวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
3. ผศ.ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
4. อาจารย์ทำนอง นาคสวัสดิ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีบางกะปิ กทม.
5. อาจารย์มาโนช เกตุกระจ่าง ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายกิจการนักศึกษา โรงเรียน เทคโนโลยีบางกะปิ กทม.

ผลการวิเคราะห์หาค่า IOC ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะและจำนวนข้อคำถามของจำนวนแบบสอบถามที่สามารถนำไปใช้ได้

ส่วนที่	ตัวแปร	ข้อคำถามที่ สร้างจริง	ข้อคำถามที่ สามารถ นำไปใช้ได้	ค่า IOC ของถาม ที่สามารถ นำไปใช้ได้
2	พฤติกรรมความมีวินัยใน ตนเอง	70	68	.80- 1.00

3.2.2.3 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.2.2.4 นำแบบสอบถามไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนโรงเรียนเทคโนโลยีบางกะปิระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 15 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 15 คนและชั้นปีที่ 3 จำนวน 15 คน รวมทั้งสิ้น 45 คน

3.2.2.4 นำแบบสอบถามที่ได้จากการทดลอง (Try out) มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นตามวิธีของ Cronbach ที่เรียกว่า “สัมประสิทธิ์แอลฟา” (α -Coefficient) (อ้างในบุญชม ศรีสะอาด. 2543 : 96) โดยใช้สูตรดังนี้

สูตร

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{S^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

k แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

$\sum s_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3.2.2.5 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่น ดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ส่วนที่	ตัวแปรตาม	ความเชื่อมั่น
2	1. ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน	.92
	2. ด้านการเคารพสิทธิของผู้อื่น	.74
	3. ด้านความซื่อสัตย์	.94
	4. ด้านความรับผิดชอบ	.95
	รวม	.97

3.2.2.6 นำแบบสอบถามที่นำไปทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขแล้วทำเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อเก็บข้อมูลต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินงานดังต่อไปนี้

3.3.1 บันทึกเสนอขออนุญาตต่อหน่วยงานบัณฑิตศึกษา เพื่อให้คณะกรรมการอุตสาหกรรมสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 8 โรงเรียน

3.3.2 นำหนังสือไปขออนุญาตผู้อำนวยการ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เพื่อขอเข้าเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.3 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามตามโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในวันที่ 2-30 เมษายน 2549 ได้รับคืนจำนวน 740 ชุด ครบทุกฉบับ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ดำเนินการดังนี้

3.4.1 ตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

3.4.2 นำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

3.4.2.1 นำข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่เป็นข้อมูลทั่วไปของนักเรียนได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของครอบครัว มาวิเคราะห์หาค่าความถี่และค่าร้อยละ

3.4.2.2 นำข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่เป็นความมีวินัยในตนเองของนักเรียน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) รายข้อ รายด้าน และภาพรวม มีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองน้อยที่สุด

3.4.3 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง จำแนกตาม ระดับชั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ใช้ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

3.3.4 การเปรียบเทียบรายค่า จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ใช้ Scheffe' test

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.5.1 ค่าร้อยละ (บุญชม ศรีสะอาด. 2543 : 101)

สูตร

$$p = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ p แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนเป็นค่าร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.5.2 ค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด. 2543 : 101)

สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3.5.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม ศรีสะอาด. 2543 : 102)

สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละข้อยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

3.5.4 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้น และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่า F-test โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P \leq 0.05$ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 236)

สูตร

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	หมายถึง	ค่าสถิติ
	MS_b	หมายถึง	ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	หมายถึง	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

$$MS_b = SS_b / (k - 1)$$

$$MS_w = SS_w / (n - k)$$

SS_b	หมายถึง	ผลรวมของกำลังสองระหว่างกลุ่ม
SS_w	หมายถึง	ผลรวมของกำลังสองภายในกลุ่ม
$(k - 1)$	หมายถึง	Degrees of Freedom สำหรับการแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
$(n - k)$	หมายถึง	Degrees of Freedom สำหรับการแปรปรวนภายในกลุ่ม
K	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
n	หมายถึง	จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง

3.5.5 การเปรียบเทียบรายคู่ จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ใช้ Scheffe test เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (ส่วน สายยศ. 2536 : 119)

สูตร

$$S = \sqrt{(K-1)F_{(\alpha;df_1,df_2)}} \sqrt{MS_E \left[\sum_{j=1}^K \frac{(C_j)^2}{n_j} \right]}$$

- เมื่อ
- S = ค่าวิกฤตของ Scheffe
 - K = จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาเปรียบเทียบกัน
 - $F_{(\alpha;df_1,df_2)}$ = เปิดค่า F ในตารางการแจกแจงค่า F ที่ α มีค่า .05 หรือที่ .01 และ df_1 คือค่า df_b
 - MS_E = ค่าความคาดเคลื่อนของความแปรปรวนในตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน
 - C_j = สัมประสิทธิ์ Contrast ซึ่งจะมีค่าเป็น 1,-1,1-1.....
 - n_j = จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาและเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าความถี่ และร้อยละ ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน และร้อยละ ของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตัวแปร

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	700	94.60
- หญิง	40	5.40
รวม	740	100.00
2. ระดับชั้น		
- ชั้นปีที่ 1	269	36.40
- ชั้นปีที่ 2	246	33.20
- ชั้นปีที่ 3	225	30.40
รวม	740	100.00

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
- 1.50 – 2.00	149	20.10
- 2.01 – 2.50	210	28.40
- 2.51 – 3.00	242	32.70
- มากกว่า 3.00	139	18.80
รวม	740	100.00
4. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน		
- 5,000 บาท และน้อยกว่า	91	12.30
- 5,001 – 10,000 บาท	270	36.50
- 10,001 – 15,000 บาท	164	22.20
- 15,001 – 20,000 บาท	117	15.80
- มากกว่า 20,000 บาท	98	13.20
รวม	740	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 740 คน เป็นเพศชาย 700 คน คิดเป็นร้อยละ 94.60 และเพศหญิง 40 คน คิดเป็นร้อยละ 5.40 คน ระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 36.40 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 33.20 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 30.40 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุดคือ 2.51–3.00 จำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 32.70 รองลงมาคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.01–2.50 จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 28.40 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 20.10 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยที่สุดคือ มากกว่า 3.00 จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 18.80 รายได้ของครอบครัวต่อเดือนมากที่สุด คือ 5,001–10,000 บาท จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 รองลงมาคือ รายได้ของครอบครัวต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 22.20 รายได้ของครอบครัวต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80 รายได้ของครอบครัวต่อเดือน มากกว่า 20,000 บาท จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 และรายได้ของครอบครัวต่อเดือนน้อยที่สุด คือ 5,000 บาท และน้อยกว่า จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 12.30

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง และ
ลำดับที่ของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม
และจำแนกเป็น 4 ด้าน

ความมีวินัยในตนเอง	n = 740		ความมีวินัยในตนเอง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. การกระทำตามกฎระเบียบ โรงเรียน	3.53	1.11	มาก	4
2. การเคารพในสิทธิของผู้อื่น	3.54	.93	มาก	3
3. ความซื่อสัตย์	3.64	1.00	มาก	2
4. ความรับผิดชอบ	3.76	.95	มาก	1
รวม	3.62	.99	มาก	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ความมีวินัยในตนเองนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับ
มาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมากทุกด้าน
โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพในสิทธิของ
ผู้อื่น และการกระทำตามกฎระเบียบ โรงเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.76 3.64 3.54 และ 3.53 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง และ ลำดับที่ของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน

การกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน	n = 740		ความมีวินัย ในตนเอง	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D.		
1. นักเรียนไว้ทรงผมตามระเบียบกำหนดไว้	3.47	.91	ปานกลาง	15
2. นักเรียนแต่งเครื่องแบบที่เรียบร้อยถูกระเบียบ	3.62	.93	มาก	7
3. นักเรียนไม่เคยสวมเครื่องประดับหรือสัญลักษณ์ของโรงเรียนที่ทางโรงเรียนห้ามมาโรงเรียน	3.50	1.17	มาก	12
4. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหน้าเสาธงอย่างสม่ำเสมอ	3.62	1.04	มาก	7
5. นักเรียนปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด	3.46	.86	ปานกลาง	19
6. เมื่อมีโอกาสนักเรียนจะแนะนำให้เพื่อนทำตามระเบียบของโรงเรียน	3.25	1.07	ปานกลาง	22
7. นักเรียนเข้าแถวตามลำดับก่อนหลังเพื่อรอรับบริการต่าง ๆ	3.36	.97	ปานกลาง	21
8. นักเรียนทิ้งขยะลงในถังที่โรงเรียนจัดวางไว้ตามบริเวณ ต่างๆ	3.52	.94	มาก	11
9. นักเรียนไม่ขีดเขียน โต๊ะเรียน ฝาห้องเรียน หรือในห้องสุขา	3.53	1.16	มาก	10
10. นักเรียนไม่กล่าวโจทก์หรือให้ร้ายโรงเรียนอื่นด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์	3.48	1.10	ปานกลาง	14
11. นักเรียนไม่คิดที่จะทำร้ายร่างกาย ครู อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน	3.90	1.29	มาก	1
12. นักเรียนไม่พกพาอาวุธมาโรงเรียน	3.68	1.19	มาก	4
13. นักเรียนไม่ค้ายาเสพติดหรือมีสิ่งมีนเมาไว้ในครอบครอง	3.66	1.36	มาก	5
14. นักเรียนจัดกิจกรรม โดยไม่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียน	3.02	1.26	ปานกลาง	23
15. นักเรียนไม่ขีดเขียนหรือพิมพ์ข้อความล่วงละเมิดผู้อื่นนอกบริเวณโรงเรียน	3.46	1.25	ปานกลาง	17
16. นักเรียนไม่ประพฤติในทางทุจริต	3.46	1.23	ปานกลาง	17
17. นักเรียนไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมาในโรงเรียน	3.59	1.24	มาก	9
18. นักเรียนไม่ก่อความสงบในโรงเรียนหรือชุมชน	3.47	1.25	ปานกลาง	15
19. นักเรียนไม่เล่นการพนันในโรงเรียน	3.49	1.27	ปานกลาง	13
20. นักเรียนเดินผ่านครู อาจารย์ ในโรงเรียนนักเรียนทำความเคารพ	3.86	.91	มาก	2

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

การกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน	n = 740		ความมีวินัย ในตนเอง	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D.		
21. เมื่อนักเรียนมาติดต่อกับทางโรงเรียนนักเรียนจะแต่งกายเครื่องแบบของทางโรงเรียน	3.69	1.00	มาก	3
22. เมื่อนักเรียนจะลาออกนอกบริเวณโรงเรียนนักเรียนจะส่งใบลาทุกครั้ง	3.64	1.02	มาก	6
23. นักเรียนอ่านประกาศของทางโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ	3.45	1.02	ปานกลาง	20
รวม	3.53	1.11	มาก	-

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.53 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนไม่คิดที่จะทำร้ายร่างกาย ครู อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน นักเรียนเดินผ่านครู อาจารย์ ในโรงเรียนนักเรียนทำความเคารพทุกครั้ง เมื่อนักเรียนมาติดต่อกับทางโรงเรียนนักเรียนจะแต่งกายเครื่องแบบของทางโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.90 3.86 และ 3.69 ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้ายคือ นักเรียนเข้าแถวตามลำดับก่อนหลังเพื่อรอรับบริการต่าง ๆ เมื่อมีโอกาสนักเรียนจะแนะนำให้เพื่อนทำตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนจัดกิจกรรม โดยไม่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.36 3.25 และ 3.02 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมและลำดับที่พฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านการเคารพในสิทธิผู้อื่น

การเคารพในสิทธิผู้อื่น	n = 740		ความมีวินัย ในตนเอง	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D.		
1. นักเรียนเห็นว่าก่อนหยิบสิ่งของของเพื่อนมาใช้ ควรบอกเจ้าของก่อนทุกครั้ง	3.82	.98	มาก	3
2. นักเรียนปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา เพศ	3.83	.96	มาก	2
3. นักเรียนไม่บังคับให้ผู้อื่นทำตามนักเรียน	3.65	1.02	มาก	5
4. นักเรียนรู้จักให้เกียรติคนอื่น	3.89	.91	มาก	1
5. นักเรียนถือกรรมสิทธิ์ในของอันไม่ใช่ของตน	3.24	1.16	ปานกลาง	7
6. นักเรียนเคารพในความคิดเห็นและสิทธิของผู้อื่น	3.66	.92	มาก	4
7. เมื่อมีผู้แสดงความคิดเห็นและข้อขัดแย้ง นักเรียนรับฟังจนจบ	3.58	.91	มาก	6
8. นักเรียนแสดงอาการหรือวาจาตะลอมผู้หญิงในทำนองชู้สาว	3.17	1.23	ปานกลาง	8
9. นักเรียนแสดงกริยาไม่สุภาพต่อบุคคลอื่น	2.98	1.28	ปานกลาง	9
รวม	3.54	.93	มาก	-

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านการเคารพสิทธิของผู้อื่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.54 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีระดับพฤติกรรมการเคารพในสิทธิผู้อื่นเรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนรู้จักให้เกียรติคนอื่น นักเรียนปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา เพศ นักเรียนเห็นว่าก่อนหยิบสิ่งของของเพื่อนมาใช้ ควรบอกเจ้าของก่อนทุกครั้ง มีค่าเฉลี่ย 3.89 3.83 และ 3.82 ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครมีระดับพฤติกรรมการเคารพในสิทธิผู้อื่นเรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย คือ นักเรียนถือกรรมสิทธิ์ในของอันไม่ใช่ของตน นักเรียนแสดงอาการหรือวาจาตะลอมผู้หญิงในทำนองชู้สาวนักเรียนแสดงกริยาไม่สุภาพต่อบุคคลอื่นมีค่าเฉลี่ย 3.24, 3.17 และ 2.98 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมและลำดับที่พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านความซื่อสัตย์

ด้านความซื่อสัตย์	n = 740		ความมีวินัยในตนเอง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. เมื่อแม่ค้าทอนเงินเกินนักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้าถึงแม้เป็นความบกพร่องของแม่ค้าเอง	3.66	1.06	มาก	11
2. เมื่อนักเรียนเก็บของได้แม้ไม่มีใครเห็น ก็จะไม่เก็บไว้เอง	3.42	1.16	ปานกลาง	20
3. นักเรียนไม่พอใจการกระทำของเพื่อนที่ลอกการบ้านหรือข้อสอบ	3.18	1.11	ปานกลาง	22
4. นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบและแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ	3.33	1.06	ปานกลาง	21
5. เมื่อนักเรียนทำผิดหรือทำของเสียหายนักเรียนจะยอมรับผิด	3.80	.88	มาก	3
6. นักเรียนมีความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่นโดยไม่คิดริษยาหรือกลั่นแกล้ง	3.87	.94	มาก	1
7. นักเรียนไม่ร่วมมือกันทำงานใดๆ ที่ผิดกฎหมายหรือข้อบังคับของโรงเรียน	3.68	1.04	มาก	10
8. นักเรียนกระทำความผิดจะรู้สึกเสียดายในการกระทำของนักเรียนเอง	3.64	.93	มาก	14
9. นักเรียนมีความเกรงกลัวต่อผลที่จะได้รับจากการกระทำ ความผิด	3.64	.95	มาก	14
10. นักเรียนไม่พูดปดสับปรับหลอกลวง	3.61	1.01	มาก	18
11. นักเรียนไม่คิดโลกในของของคนอื่น	3.65	.98	มาก	12
12. นักเรียนรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับคนอื่น	3.63	1.01	มาก	16
13. นักเรียนไม่คิดเอาเปรียบคนอื่น	3.70	.94	มาก	8
14. นักเรียนมีความประพฤติดีทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น	3.73	.97	มาก	5
15. นักเรียนมีความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี	3.69	.99	มาก	9
16. นักเรียนไม่คิดประทุษร้ายต่อหมู่คณะและรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ	3.77	1.00	มาก	4
17. นักเรียนไม่นำความลับของผู้อื่นไปเปิดเผย	3.71	.99	มาก	7

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ด้านความซื่อสัตย์	n = 740		ความมีวินัยในตนเอง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
18. นักเรียนไม่กล่าวคำเท็จต่อผู้อื่น	3.53	.94	มาก	19
19. นักเรียนประพฤติตรงกับคำพูดและความคิด	3.63	.89	มาก	16
20. นักเรียนไม่คล้อยตามพวกที่ชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย	3.65	.98	มาก	12
21. นักเรียนมีความมั่นคงต่อการกระทำดีของตน	3.73	1.01	มาก	5
22. นักเรียนไม่คิดโกงมีความจริงใจ	3.81	1.00	มาก	2
รวม	3.64	1.00	มาก	-

จากตารางที่ 4.5 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านความซื่อสัตย์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.64 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์เรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ นักเรียนมีความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น โดยไม่คิดริษยาหรือกลั่นแกล้ง นักเรียนไม่คิดโกงมีความจริงใจ เมื่อนักเรียนทำผิดหรือทำของเสียหายนักเรียนจะยอมรับผิด มีค่าเฉลี่ย 3.87 3.81 และ 3.80 ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครมีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์เรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย เมื่อนักเรียนเก็บของได้แม้ไม่มีใครเห็น ก็จะไม่เก็บไว้เอง นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบและแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ นักเรียนไม่พอใจการกระทำของเพื่อนที่ลอกการบ้านหรือข้อสอบมีค่าเฉลี่ย 3.42 ,3.33 และ 3.18 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมและลำดับที่พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านความรับผิดชอบ

ด้านความรับผิดชอบ	n = 740		ความมีวินัย ในตนเอง	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S.D.		
1. นักเรียนพยายามทำงานตามที่ครูมอบหมายจนสำเร็จ	3.84	.97	มาก	2
2. นักเรียนมักเตือนตนเองให้เอาใจใส่ในการศึกษาเล่าเรียน อยู่เสมอ	3.79	1.00	มาก	8
3. นักเรียนพยายามทำงานส่งให้ทันกับเวลาที่อาจารย์กำหนด ด้วยความตั้งใจ	3.91	.89	มาก	1
4. เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาดจะแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี	3.84	.92	มาก	2
5. เมื่อเรียนวิชาใดไม่เข้าใจ นักเรียนจะพยายามทำความเข้าใจ โดย การอ่านทบทวน สอบถามอาจารย์หรือเพื่อนจนเข้าใจ	3.65	.90	มาก	15
6. นักเรียนช่วยกันดูแลและรักษาเครื่องมือของโรงเรียน	3.68	.92	มาก	12
7. นักเรียนตั้งใจฟังอาจารย์ทุกวิชา ไม่เฉพาะวิชาที่นักเรียนชอบ	3.69	.99	มาก	11
8. นักเรียนยอมรับในการกระทำของตน	3.80	.94	มาก	6
9. นักเรียนมีความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน	3.74	.97	มาก	10
10. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียนทุกครั้ง	3.82	.94	มาก	5
11. นักเรียนมีความเคารพและเชื่อฟังคำสั่งสอนของครูและ ผู้ปกครอง	3.84	.92	มาก	2
12. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อสุขภาพของตนเอง	3.80	.93	มาก	6
13. นักเรียนให้ความช่วยเหลือสังคมและร่วมกิจกรรมของสังคม	3.64	.92	มาก	16
14. เมื่อได้รับงานใดๆ นักเรียนมีความละเอียดรอบคอบในการ ทำงาน	3.67	.93	มาก	13
15. ก่อนจะทำงานใดๆนักเรียนมีการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อน	3.66	1.00	มาก	14
16. หลังจากทำงานเสร็จสิ้นนักเรียนจะเก็บเครื่องมืออย่าง เรียบร้อย	3.79	1.03	มาก	8
รวม	3.76	.95	มาก	-

จากตารางที่ 4.6 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านความรับผิดชอบ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.76 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบเรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนพยายามทำงานส่งให้ทันกับเวลาที่อาจารย์กำหนดด้วยความตั้งใจ นักเรียนพยายามทำงานตามที่ครูมอบหมายจนสำเร็จ เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาดจะแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี มีค่าเฉลี่ย 3.91, 3.84 และ 3.84 ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบเรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย ก่อนจะทำงานใดๆนักเรียนมีการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อน เมื่อเรียนวิชาใดไม่เข้าใจ นักเรียนจะพยายามทำความเข้าใจ โดยการอ่านทบทวน สอบถามอาจารย์หรือเพื่อนจนเข้าใจ นักเรียนให้ความช่วยเหลือสังคมและร่วมกิจกรรมของสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.66, 3.65 และ 3.64 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ดังตารางที่ 4.7 และ 4.8

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตารางที่ 4.9 และ 4.10

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ต่อเดือนของครอบครัว ดังตารางที่ 4.11 และ 4.12

ตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ใน
ภาพรวมและรายด้านจำแนกตามระดับชั้น

ด้าน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน					
ระหว่างกลุ่ม	0.222	2	0.111	0.255	.775
ภายในกลุ่ม	319.955	737	0.434		
รวม	320.177	739			
2. การเคารพในสิทธิของผู้อื่น					
ระหว่างกลุ่ม	0.195	2	0.098	0.268	.765
ภายในกลุ่ม	268.198	737	0.364		
รวม	268.393	739			
3. ความซื่อสัตย์					
ระหว่างกลุ่ม	0.674	2	0.337	0.838	.433
ภายในกลุ่ม	296.188	737	0.402		
รวม	296.862	739			
4. ความรับผิดชอบ					
ระหว่างกลุ่ม	3.217	2	1.608	3.397*	.034
ภายในกลุ่ม	348.905	737	0.473		
รวม	352.122	739			
รวมทุกด้าน					
ระหว่างกลุ่ม	0.707	2	0.353	1.129	.324
ภายในกลุ่ม	230.829	737	0.313		
รวม	231.536	739			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น
ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 แสดงการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครที่มีระดับชั้นต่างกัน เป็นรายคู่ในด้านความรับผิดชอบ

ด้าน	ระดับชั้น			
		ปี 1	ปี 2	ปี 3
4. ความรับผิดชอบ	\bar{X}	3.67	3.83	3.77
ปี 1	3.67	-	0.16*	0.10
ปี 2	3.83		-	0.06
ปี 3	3.77			-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในด้านความรับผิดชอบ ของนักเรียนปี 1 แตกต่างกับกับ นักเรียนปี 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.9 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาพรวมและรายด้าน

ด้าน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การกระทำตามกฎระเบียบ โรงเรียน					
ระหว่างกลุ่ม	7.278	3	2.426	5.707*	.001
ภายในกลุ่ม	312.898	736	0.425		
รวม	320.177	739			
2. การเคารพในสิทธิของผู้อื่น					
ระหว่างกลุ่ม	3.670	3	1.223	3.401*	.017
ภายในกลุ่ม	264.723	736	0.360		
รวม	268.393	739			
3. ความซื่อสัตย์					
ระหว่างกลุ่ม	10.471	3	3.490	8.969*	.000
ภายในกลุ่ม	286.391	736	0.389		
รวม	296.862	739			

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ด้าน	SS	df	MS	F	Sig.
4. ความรับผิดชอบ					
ระหว่างกลุ่ม	14.590	3	4.863	10.604*	.000
ภายในกลุ่ม	337.532	736	0.459		
รวม	352.122	739			
รวมทุกด้าน					
ระหว่างกลุ่ม	8.027	3	2.676	8.811*	.000
ภายในกลุ่ม	223.509	736	0.304		
รวม	231.536	739			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทั้ง 4 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างน้อย 1 คู่ แตกต่างกัน

ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัย
 ในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ต่างกัน เป็นรายคู่ ในภาพรวมและรายด้าน

ด้าน		ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
		1.50-2.00	2.01-2.50	2.51-3.00	มากกว่า 3.00
1. การกระทำตามกฎระเบียบ โรงเรียน	\bar{X}	3.35	3.51	3.61	3.63
1.50-2.00	3.35		-	0.26*	0.28*
2.01-2.50	3.51			-	0.12
2.51-3.00	3.61				-
มากกว่า 3.00	3.63				
2. การเคารพในสิทธิของผู้อื่น	\bar{X}	3.41	3.51	3.60	3.59
1.50-2.00	3.41		-	0.19*	0.18
2.01-2.50	3.51			-	0.08
2.51-3.00	3.60				-
มากกว่า 3.00	3.59				
3. ความซื่อสัตย์	\bar{X}	3.44	3.63	3.66	3.82
1.50-2.00	3.44		0.19*	0.22*	0.38*
2.01-2.50	3.63			0.03	0.19
2.51-3.00	3.66			-	0.16
มากกว่า 3.00	3.82				-
4. ความรับผิดชอบ	\bar{X}	3.50	3.74	3.88	3.84
1.50-2.00	3.50		0.24*	0.38*	0.34*
2.01-2.50	3.74			0.14	0.10
2.51-3.00	3.88			-	0.04
มากกว่า 3.00	3.84				-

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ด้าน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				
		1.50-2.00	2.01-2.50	2.51-3.00	มากกว่า 3.00
รวมทุกด้าน	\bar{X}	3.43	3.60	3.69	3.72
1.50-2.00	3.43	-	0.17*	0.26*	0.29*
2.01-2.50	3.60		-	0.09	0.12
2.51-3.00	3.69			-	0.03
มากกว่า 3.00	3.72				-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครในภาพรวม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.01–2.50 2.51-3.00 และ มากกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งภาพรวมและด้านความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 มีระดับพฤติกรรมน้อยกว่า

ในด้านการกระทำตามกฎระเบียบ โรงเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.51-3.00 และ มากกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในด้านการเคารพในสิทธิของผู้อื่น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.51-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**ตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามรายได้ของครอบครัวต่อเดือนในภาพรวมและรายด้าน**

ด้าน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน					
ระหว่างกลุ่ม	1.625	4	0.406	0.937	.442
ภายในกลุ่ม	318.552	735	0.433		
รวม	320.177	739			
2. การเคารพในสิทธิของผู้อื่น					
ระหว่างกลุ่ม	2.951	4	0.738	2.043	.087
ภายในกลุ่ม	265.443	735	0.361		
รวม	268.393	739			
3. ความซื่อสัตย์					
ระหว่างกลุ่ม	4.341	4	1.085	2.727*	.028
ภายในกลุ่ม	292.520	735	0.398		
รวม	296.862	739			
4. ความรับผิดชอบ					
ระหว่างกลุ่ม	3.835	4	0.959	2.023	.089
ภายในกลุ่ม	348.287	735	0.474		
รวม	352.122	739			
รวมทุกด้าน					
ระหว่างกลุ่ม	2.711	4	0.678	2.177	.070
ภายในกลุ่ม	228.825	735	0.311		
รวม	231.536	739			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ตามรายได้ของ
ครอบครัวต่อเดือน ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05

ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 แสดงการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือนต่างกัน

ด้าน	รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (บาท)					
		5,000และ น้อยกว่า	5,001 – 10,000	10,001 – 15,000	15,001 – 20,000	มากกว่า 20,000
3. ความซื่อสัตย์	\bar{X}	3.57	3.56	3.69	3.78	3.65
5,000 และน้อยกว่า	3.57	-	0.01	0.12	0.21*	0.08
5,001 – 10,000	3.56	0.01	-	0.12	0.22*	0.09
10,001 – 15,000	3.69			-	0.09	0.04
15,001 – 20,000	3.78				-	0.13
มากกว่า 20,000	3.65					-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4.12 พบว่าความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในด้านความซื่อสัตย์ของครอบครัวที่มีรายได้ต่อเดือน 15,001 – 20,000 แตกต่างกับ ครอบครัวที่มีรายได้ต่อเดือน 5,000 และน้อยกว่า และ 5,001 – 10,000 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยนำเสนอตามลำดับดังนี้

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

5.1.1 เพื่อศึกษาความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร

5.1.2 เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

5.1.2 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกันจะมีความมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน

5.1.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 6,325 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 5,525 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 4,680 คน โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 รวมทั้งสิ้น 16,530 คน จาก 25 โรงเรียน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนสาขาช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 269 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 246 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 225 คน โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 740 คน จาก 8 โรงเรียน โดยผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) และเลือกใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางสำเร็จรูปของ Krejcie และ Morgan (1970 : 607- 610)

5.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนด้านการกระทำ ตามกฎระเบียบของโรงเรียน การเคารพสิทธิของผู้อื่น ความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบ จำนวน 70 ข้อ มีความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97

5.1.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. บันทึกเสนอขออนุญาตต่อหน่วยงานบัณฑิตศึกษา เพื่อให้คณะครุศาสตร์ อดุสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือ ในการตอบแบบสอบถามถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในเขต กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 8 โรงเรียน
2. นำหนังสือไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทวิชาช่าง อุดสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษา เอกชน เพื่อขอเข้าเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถาม ตามโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในวันที่ 2-30 เมษายน 2549 ได้รับคืนจำนวน 740 ชุด ครบทุกฉบับ

5.1.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ โดยกำหนดขั้นตอนในการวิเคราะห์ ข้อมูลดังนี้

1. ตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวม ข้อมูลนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
2. นำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยดำเนินการ วิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้
3. นำข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่เป็นข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของครอบครัว มาวิเคราะห์หาค่าความถี่และค่าร้อยละ
4. นำข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่เป็นความมีวินัยในตนเองของนักเรียน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) รายข้อ รายด้าน และภาพรวม มีเกณฑ์ การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	มีระดับความมีวินัยในตนเองน้อยที่สุด

5. การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง จำแนกตาม ระดับชั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

6. การเปรียบเทียบรายคู่ จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ใช้ Scheffe' test โดยทำเป็นรายข้อ เฉพาะด้าน และรวมทุกด้าน และนำเสนอในรูปของตารางพร้อมกับคำอธิบายประกอบ

5.1.7 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสรุปผลการวิเคราะห์ความมีวินัยในตนเองดังนี้

1. ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน การเคารพสิทธิของผู้อื่น ความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบ

1.1 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ นักเรียนไม่คิดที่จะทำร้ายร่างกาย ครู อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน นักเรียนเดินผ่านครูอาจารย์ ในโรงเรียนนักเรียนทำความเคารพทุกครั้ง เมื่อนักเรียนมาติดต่อกับทางโรงเรียนนักเรียนจะแต่งกายเครื่องแบบของทางโรงเรียน ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียนเรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้ายคือ นักเรียนเข้าแถวตามลำดับก่อนหลังเพื่อรอรับบริการต่าง ๆ เมื่อมีโอกาสนักเรียนจะแนะนำให้เพื่อนทำตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนจัดกิจกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียน ตามลำดับ

1.2 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครมีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านการเคารพ

สิทธิของผู้อื่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีระดับพฤติกรรมการเคารพในสิทธิผู้อื่นเรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนรู้จักให้เกียรติคนอื่น นักเรียนปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา เพศ นักเรียนเห็นว่าก่อนหยิบสิ่งของของเพื่อนมาใช้ ควรบอกเจ้าของก่อนทุกครั้ง มีค่าเฉลี่ย ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครมีระดับพฤติกรรมการเคารพในสิทธิผู้อื่นเรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย คือ นักเรียนถือกรรมสิทธิ์ในของอันไม่ใช่อันของตน นักเรียนแสดงอาการหรือวาจาตะลอมผู้หญิงในทำนองผู้สาวนักเรียนแสดงกริยาไม่สุภาพต่อบุคคลอื่น มีค่าเฉลี่ย ตามลำดับ

1.3 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านความซื่อสัตย์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์เรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนมีความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น โดยไม่คิดริษยาหรือถั่นแถ้ง นักเรียนไม่คิกโก่งมีความจริงใจ เมื่อนักเรียนทำผิดหรือทำของเสียหายนักเรียนจะยอมรับผิด มีค่าเฉลี่ย ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครมีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์เรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย เมื่อนักเรียนเก็บของได้แม้ไม่มีใครเห็น ก็จะไม่เก็บไว้เอง นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบและแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ นักเรียนไม่พอใจการกระทำของเพื่อนที่ลอกการบ้านหรือข้อสอบ ตามลำดับ

1.4 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนพยายามทำงานส่งให้ทันกับเวลาที่อาจารย์กำหนดด้วยความตั้งใจ นักเรียนพยายามทำงานตามที่ครูมอบหมายจนสำเร็จ เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาดจะแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ตามลำดับ และข้อที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบเรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย ก่อนจะทำงานใดๆนักเรียนมีการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อน เมื่อเรียนวิชาใดไม่เข้าใจ นักเรียนจะพยายามทำความเข้าใจ โดยการอ่านทบทวน สอบถามอาจารย์หรือเพื่อนจนเข้าใจ นักเรียนให้ความช่วยเหลือสังคมและร่วมกิจกรรมของสังคม ตามลำดับ

เมื่อมีการวิเคราะห์พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้านพบว่า อยู่ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง แต่ละด้าน พบว่าอยู่ในระดับมากเช่นกัน

โดยเรียงจากลำดับด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย คือ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์การเคารพสิทธิของผู้อื่นและ ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.1 ด้านระดับชั้น พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ตามระดับชั้น ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัย จึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขต กรุงเทพมหานคร ในด้านความรับผิดชอบ ของนักเรียนปี 1 แตกต่างกับกับ นักเรียนปี 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทั้ง 4 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างน้อย 1 คู่ แตกต่างกัน ผู้วิจัย จึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขต กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.01–2.50, 2.51–3.00 และ มากกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งภาพรวมและด้านความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบโดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 มีระดับพฤติกรรมน้อยกว่า ในด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.51–3.00 และ มากกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการเคารพในสิทธิของผู้อื่น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.51-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ด้านตามรายได้ของครอบครัว ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ตามรายได้ของครอบครัวต่อเดือน ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่าความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในด้านความซื่อสัตย์ ของครอบครัวที่มีรายได้ต่อเดือน 15,001 –

20,000 แตกต่างกับกับ ครอบครัวที่มีรายได้ต่อเดือน 5,000 และน้อยกว่า และ 5,001 – 10,000 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อศึกษาผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว พบว่า ด้านระดับชั้นไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ด้าน รายได้ของครอบครัวต่อเดือน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น ด้านความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญ ซึ่งได้ค้นพบในการศึกษาในครั้งนี้ดังต่อไปนี้

5.2.1 ผลการศึกษาวิเคราะห์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน การเคารพสิทธิของผู้อื่น ความซื่อสัตย์ และ ความรับผิดชอบ

5.2.1.1 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนไม่คิดที่จะทำร้ายร่างกาย ครู อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน นักเรียนเดินผ่านครู อาจารย์ในโรงเรียนนักเรียนทำความเคารพทุกครั้ง เมื่อนักเรียนมาติดต่อกับทางโรงเรียนนักเรียนจะแต่งกายเครื่องแบบของทางโรงเรียน ตามลำดับ ซึ่ง นวลศิริ เปาโรหิต (2530 : 9) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของวินัยมิใช่การควบคุมพฤติกรรม ของเด็กให้เป็นไปตามแนวทางที่ผู้ใหญ่ต้องการหรือการบังคับ วินัยที่ดีเป็นลักษณะที่เกิดจากแรงผลักดันภายในตัวเด็กเองมากกว่าแรงบังคับภายนอกสอดคล้องกับ จันทนา ภาคบงกชและคณะ (5239 : 17) ที่เสนอแนะไว้ว่า ควรลดการบังคับ เพราะวินัยที่เกิดจากการควบคุมบังคับจากภายนอกมักไม่ถาวร ควรใช้หลักจิตวิทยา ช่วยให้เด็กรู้จักคิด และปฏิบัติตามระเบียบข้อตกลงด้วยความเต็มใจ ซึ่งเป็นความมีวินัยในตนเอง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ให้เกิดความมีวินัยในตนเองอย่างแท้จริง

5.2.1.2 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครมีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านการเคารพสิทธิของผู้อื่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียน มีระดับพฤติกรรม

การเคารพในสิทธิผู้อื่นเรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนรู้จักให้เกิดคิดคนอื่น นักเรียนปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา เพศ นักเรียนเห็นว่าก่อนหยิบสิ่งของของเพื่อนมาใช้ควรบอกเจ้าของก่อนทุกครั้ง ตามลำดับ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครมีระดับพฤติกรรมเคารพในสิทธิผู้อื่นเรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย คือ นักเรียนถือกรรมสิทธิ์ในของอันไม่ใช่ของตน นักเรียนแสดงอาการหรือวาจาตะลอมผู้หญิงในทำนองชู้สาวนักเรียนแสดงกิริยาไม่สุภาพต่อบุคคลอื่น ตามลำดับ ซึ่งพฤติกรรม 3 ลำดับสุดท้ายนี้ อาจทำให้เกิดปัญหาในสังคมเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ตามที่ ทวี ก่อแก้ว และอบรม สนิทपाल (อ้างใน ผิน ผัดตุ่น. 2538 : 31) กล่าวไว้ว่า ประชาธิปไตยย่อมมีรากฐานมาจากความเคารพนับถือ ซึ่งกันและกันและไม่เลือกเพศ ชั้นวรรณะ และผิวพรรณ สังคมไทย เป็นสังคมประชาธิปไตย ต้องปลูกฝังค่านิยมให้นักเรียนเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความคิดและเหตุผลเป็นของตัวเอง ความคิดเห็นและเหตุผลของผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรรับฟังและนำมาคิดไตร่ตรองทบทวน เปรียบเทียบความคิดเห็นของตน และสอดคล้องกับ ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 16) ที่กล่าวว่า การเคารพในสิทธิของผู้อื่น นับว่ามีความสำคัญต่อการมีวินัยเพราะสามารถยอมรับการประพฤติปฏิบัติที่นำมาซึ่งความสงบสุขในสังคม วินัยจึงมีความสำคัญต่อวิถีชีวิต ตามระบอบประชาธิปไตย การที่บุคคลเคารพสิทธิผู้อื่นที่กระทำได้เช่นนี้ ต้องอาศัยการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักควบคุมตนเองและไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น

5.2.1.3 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านความซื่อสัตย์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียน มีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์เรียงลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ นักเรียนมีความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น โดยไม่คิดริษยาหรือกลั่นแกล้ง นักเรียนไม่คิดโกงมีความจริงใจ เมื่อนักเรียนทำผิดหรือทำของเสียหายนักเรียนจะยอมรับผิด ตามลำดับ พฤติกรรมเช่นนี้บ่งชี้ว่านักเรียนมีความมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์สูง สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี สอดคล้องกับเรณู จันทร์กุย (2538 : 1) ที่พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมด้านจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่าด้านอื่นๆ และปัญญานันทภิกขุ (อ้างในบุษบา หล่อเงิน. 2537 : 19) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์เป็นหลักธรรมที่ประชาชนทุกคนควรปฏิบัติ เพราะจะเป็นหลักประกันทางสังคมอย่างดียิ่งทำให้ทำให้เกิดความเชื่อถือไว้วางใจต่อกัน ไม่ต้องมีการหวาดระแวงกันว่าจะเกิดการเอารัดเอาเปรียบ และทวี บุญยเกตุ (2515 : 15) กล่าวว่า ผู้ที่มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองจะรู้จักละอายตนเองไม่กล้ากระทำในสิ่งที่เชื่อว่าจะไม่สุจริตไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น หรือแสวงหาผลประโยชน์ในทางที่ไม่ชอบแม้ว่าจะไม่มีใครรู้เห็น และเอกรินทร์ สีมหาศาล (2533 : 9) กล่าวว่าความซื่อสัตย์ สำคัญมากสำหรับชีวิตการทำงาน ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดก็ตามต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่นจะประสบความสำเร็จได้ดังนี้นักเรียนควรได้พัฒนาคุณลักษณะความซื่อสัตย์เช่นนี้ให้เป็นนิสัยติดตัวตลอดไป

5.2.1.4 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมต่อการมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบเรียงลำดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย ก่อนจะทำงานใดๆ นักเรียนมีการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อน เมื่อเรียนวิชาใดไม่เข้าใจ นักเรียนจะพยายามทำความเข้าใจ โดยการอ่านทบทวน สอบถามอาจารย์หรือเพื่อนจนเข้าใจ นักเรียนให้ความช่วยเหลือสังคมและร่วมกิจกรรมของสังคม ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับพเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 26) และประณีต ศรีบุญกุล (2539: 1) ที่พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยด้านการเรียนเป็นอันดับแรก ซึ่งสาเหตุอาจจะมาจาก บุคลิกการสอนของครูและวิธีการสอนของครู นักเรียนรู้สึกกลัวครู ขณะเดียวกันเพื่อนร่วมชั้นก้าวร้าว ชอบแสดงความรู้สึกที่เหนือกว่าไม่เป็นกันเอง การขาดความรับผิดชอบทางการเรียนจะส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนต่ำ

5.2.2 ผลการศึกษาเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

5.2.2.1 ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้น ไม่แตกต่างกันยกเว้น ด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในด้านความรับผิดชอบ ของนักเรียนปี 1 แตกต่างกับกับ นักเรียนปี 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สาเหตุนั้นอาจมาจากการที่นักเรียนปีที่ 2 ได้รับการอบรมจากโรงเรียนซึ่งต่างจากนักเรียนปีที่ 1 ที่เพิ่งเข้ามาศึกษาในโรงเรียน โดยยังไม่ผ่านการอบรมจากทางโรงเรียนมากเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับสุนารี เตชะ โชควิวัฒน์ (2527 : 1) ที่พบว่านักเรียนที่ระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกันมีความมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน

5.2.2.2 ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทั้ง 4 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างน้อย 1 คู่ แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.01–2.50 ,2.51-3.00 และ มากกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งภาพรวมและด้านความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 มีระดับพฤติกรรมน้อยกว่า ในด้านการกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.51-3.00 และ มากกว่า 3.00

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการเคารพในสิทธิของผู้อื่น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 1.50 – 2.00 แตกต่างกับ 2.51-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวิวัฒน์ อัสวาณิชย์ (2523 : 35) กล่าวไว้ว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอดคล้องกับประสิทธิ์ สายชมภู (2539 : 1) นักเรียนที่ความรู้ที่สูงกว่าจะมีความมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนที่ความรู้ที่น้อยกว่าโดยศึกษาจากระดับชั้นของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น

5.2.2.3 ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ของครอบครัวต่อเดือน ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่าความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร ในด้านความซื่อสัตย์ ของครอบครัวที่มีรายได้ต่อเดือน 15,001 – 20,000 แตกต่างกับกับ ครอบครัวที่มีรายได้ต่อเดือน 5,000 และน้อยกว่า และ 5,001 – 10,000 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัฒนา พชรวานิช (2534 : 11) ได้เขียนถึงสาเหตุที่มาของเด็กเกรว่าส่วนมากเด็กที่เกรจะมาจากครอบครัวที่ยากจนเนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ทำให้เด็กที่ยากจนต้องหมกมุ่นอยู่กับชีวิตที่แร้นแค้น จึงหาทางออกโดยการลักขโมย หยิบฉวยของผู้อื่น มีนิสัยเห็นแก่ตัว เอาเปรียบเพื่อนฝูง และผดุง อารยะวิญญู (2528 :16) กล่าวว่าสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวมีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็กมากและสอดคล้องกับ Doyle (อ้างใน พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง. 2534 : 35) ที่กล่าวไว้ว่า ความเป็นพลเมืองดีชีวิตเริ่มต้นจากบ้านถ้ารายได้ของครอบครัวมีสูง ครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจดี แสดงว่าผู้ปกครองมีศักยภาพในการเลี้ยงดูและอบรมได้ดี

5.3 ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาสรุปผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยไปใช้ประกอบกับแนวทางในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยประยุกต์ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. โรงเรียนควรจัดทำโครงการส่งเสริมพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ในเชิงรุก ทำอย่างสม่ำเสมอ เป็นระบบ ควรมีการประเมินโครงการอย่างต่อเนื่องและเน้นให้นักเรียนได้ตระหนักถึงคุณค่าของการมีวินัยในตนเอง
2. โรงเรียนควรให้ความสำคัญกับนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำและหาแนวทางในการปรับปรุงผลการเรียนของนักเรียน

3. โรงเรียนควรจัดสรรทุนการศึกษาให้กับนักเรียนที่ขาดแคลนให้เพียงพอเพื่อช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระของครอบครัว ทั้งนี้เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้มองเห็นคุณค่าของตนเองที่มีต่อตนเองหรือครอบครัว

4. โรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูทุกคนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นกำหนดแนวทางในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนตลอดจนคุณลักษณะอื่นๆ ที่สังคมต้องการ

5.3.2 ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักเรียนให้มีวินัยในตนเองเพื่อนำผลจากการศึกษามาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการรณรงค์ให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์นี้

2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับคุณลักษณะของโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ รัชมาศ. 2540. “พฤติกรรมกรรมวิธีวินัยในตนเองของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ.” วิทยานิพนธ์การบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. 2545. วารสารวิชาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย.
- กรมอาชีวศึกษา. 2534. ระเบียบว่าด้วย เครื่องแต่งกายนักเรียน นักศึกษา พุทธศักราช 2534. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.
- กรรณิศา สีวลีพันธ์. 2543. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีระเบียบวินัยในตนเอง ศึกษาเฉพาะกรณี นักเรียนประจำโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กุลชา ศิริเฉลิมพงษ์. 2544. “แนวทางในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กล้า ทองขาว. 2530. การบริหารนักเรียน. เอกสารประกอบการเรียนวิชาการบริหารบุคลากรในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- กาบทอง กลิ่นสุดใจ. 2530. “การปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนของนักศึกษา อาจารย์ ผู้บริหาร.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- กนิษฐา ไทเดชะวัฒน์. 2531. “ความคิดเห็นเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ในครอบครัวที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดาและที่มีทั้งบิดามารดา.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษณี ภูพัฒน์. 2538. “การศึกษาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองใช้ชุดให้ความรู้แก่ผู้ปกครองส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน เรื่อง “ขอให้หนูคิดเอง” และผู้ปกครองใช้กิจกรรมตามปกติในชีวิตประจำวัน.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กัลยา สุวรรณรอด. 2537. “การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ขวัญใจ บุญฤทธิ์. 2533. “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความมีวินัยในตนเองของเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ TAI กับการสอนตามคู่มือครูของสสวท.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ขวัญฤดี จำซ้อนสัจย์. 2542. “การศึกษาพฤติกรรมการรับผิดความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. 2537. การเสริมสร้างวินัย. คู่มือแนะแนวปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- จิตรา ชนะกุล. 2535. “ความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ กิจกรรมในวงกลมแบบกลุ่มย่อย.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จิราพร อรุณพลุทรัพย์. 2541. “การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในสังกัดกรุงเทพมหานคร.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- จุรีรัตน์ นันทย์ทวีกุล. 2538. “การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฉันทนา ภาคบงกช, อรพินทร์ ชูชม, นพวรรณ โชติบัณฑิต, สุภาพร ชนะชานันท์ & ทศนา ทองภักดี. 2539. “การปลูกฝังวินัยของคนในชาติ.” รายงานการวิจัย ฉบับที่ 56. สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฉรงค์ เสียงประชา. 2538. มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2532. จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน. กรุงเทพมหานคร สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชนพรรณ ธานี. 2542. แนวคิดและกลยุทธ์ในการพัฒนาสังคม. เอกสารประกอบการสอนวิชาแนวคิดและกลยุทธ์ในการพัฒนาสังคม.
- ชิติมา จักรเพชร. 2544. “ผลของชุดแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร.
- ธนิต แท่งทองคำ. 2538. “การศึกษาพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาก่อนเรียนออกโรงเรียน สายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิถีเรียนทางไกลในเขตภาคเหนือ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2530. พัฒนาการทางอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นุชนาฏ ยอดพรมทอง. 2545. “สาเหตุการกระทำผิดทางวินัยของนักเรียน-นักศึกษา โรงเรียนสงขลาเทคโนโลยี.” คุรุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. 2538. คำอธิบายกฎหมายมหาชน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2538. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัยเล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุวีรศาสตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2543. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุวีรศาสตร์.
- บุษบา หล่อเงิน. 2537. “พฤติกรรมจริยธรรมและแนวโน้มพฤติกรรมจริยธรรมทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เบญจวรรณ ศรีมารุต. 2541. “ระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยที่ใช้การระแฉิน โดยใช้เพิ่มสะสมงาน.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บัณฑิต เหล่าสุวรรณ. 2544. “ปัจจัยทางสถานการณ์และจิตลักษณะกับพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประณีต ศรีบุญกุล. 2539. “ปัญหาด้านวินัยและสภาพแวดล้อมของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประสิทธิ์ สายชมภู. 2539. “ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยจังหวัดเชียงใหม่.
- ปรีชา ชัยนิคม. 2542. “การศึกษาความคิดเห็นของครูต่อการสอนความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัย โดยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ผิน ผัดต่วน. 2538. “บทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการสร้างเสริมวินัยในตนเองแก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตภาคเหนือ.” วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ผดุง อารยะ. 2528. เด็กที่มีปัญหาพฤติกรรม. เอกสารการสอน กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- พรรณทิพย์ ฟีนทอง. 2534. “การเปรียบเทียบผลการใช้บทบาทสมมุติแบบมีบทและไม่มีบทที่มีต่อวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุชทริก จังหวัดอุบลราชธานี.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). 2538. วินัย : เรื่องใหญ่กว่าที่คิด. วารสารพุทธกรรมศาสตร์. พิมพ์ อักกะพู. 2543. “ผลการศึกษาสมาธิแบบอนาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พเยาว์ เกาทันท์ทอง. 2534. “การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มนตรี รูปสุวรรณ. 2538. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มานิตย์ จุมปา. 2540. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ : อักษรเจริญศิลป์.
- เรณู จันทร์กฤษ. 2538. “ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยจังหวัดเชียงใหม่.
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ. 2539. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 60 ปีวิจัยที่มีผลต่อการมีวินัย. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วรพรรณ ศรีอุบล. 2535. “ผลการจัดการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สไลด์ เทป เป็นเทคนิค “แม่แบบ” ที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วรภัทร ชัยเลิศ. 2534. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและควมมีวินัยในตนเองการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้หลักการเอนเพื่อรอบรู้กับการสอน ตามคู่มือครูของ สสวท.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วรพจน์ วิศรุตพิชญ์. 2540. ข้อความคิดและหลักพื้นฐานในกฎหมายมหาชน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม.

- วรวรรณินี ราชสงฆ์. 2541. “การเปรียบเทียบผลการใช้เทคนิคแม่แบบและการใช้บทบาทสมมุติที่มีต่อการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดพัทลุง.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วัฒนา พัทธาวิช. 2534. จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 8.
- วินัย พันธุวิช. 2530. “ปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักศึกษาในเทคโนโลยีอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ในทัศนอาจารย์.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- วิวัฒน์ อัสวานิชย์. 2523. “ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศิริลักษณ์ เกิดจันทร์ตรง. 2540. “ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับพฤติกรรมทางจริยธรรมตามความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศศิวิมล เนื่องนิง. 2543. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน โดยบทเรียน โมดูลกับการสอนตามคู่มือครู.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศักดิ์ชัย สิงห์ศรี. 2544. “พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียน สาขาวิชาช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิค ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” คุรุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สมจิตต์ สุวรรณวงศ์. 2542. “การศึกษากการจัดสถานการณ์เสริมความคิดเชิงคุณธรรมสังคมตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมชาย เรืองสม. 2541. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 4 สังกัดอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์คุรุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- สมชาย ตรีทิพศิริศิลป์. 2533. “ผลของกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบต่อหน้าที่ การงานของนักเรียนศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองหญ้าขาว จังหวัดขอนแก่น.” ปรินญาณิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- สมยศ พุทธิมนต์. 2538. “การพัฒนาวินัยในตนเองให้กับนักเรียนของครูสังคมศึกษา ตามความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา” ปรินญาณิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สมพิศ แซ่เฮง. 2546. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของ นักเรียนช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขต กรุงเทพมหานคร.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สถิตาพร คำสด. 2546. “การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สินีนากู จันทรสว่าง. 2543. “การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการโรงเรียน อาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สิรินภรณ์ บุญสำเร็จ. 2546. “ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคเขตกรุงเทพมหานคร.” ครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุชา จันทรเอม. 2541. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทย วัฒนาพานิช.
- สุนารี เตชะ โชควิวัฒน์. 2527. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูวินัยในตนเองและความ ภาคภูมิใจในตนเอง.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุทธิพงษ์ เฟ็ชรดี. 2538. “บทบาทครูในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมการศึกษาในเขตภาคเหนือ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุภาพร วีระดาวิญญู. 2538. “การศึกษาเปรียบเทียบอัตรานอกทัศน กาสรอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อม ของโรงเรียนระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่พฤติกรรมอยู่ในวินัย อยู่ ในระดับชั้นมัธยมต้น อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา” วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, วิทยาลัยขอนแก่น.
- สุรชิต ประสงค์เจริญ. 2543. “การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี.” ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

- สุรพงษ์ ชูเดช. 2542. “ผลของการฝึกอบรมตามแนวทางไตรสิกขาที่มีต่อการพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อดิศักดิ์ ภูมิรัตน์. 2535. “ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาลันนเรศวร.
- อำนาจ จันทร์มหา. 2542. “การศึกษาจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษาในจังหวัดร้อยเอ็ด.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาสารคาม.
- อนุชิต สงแพง. 2530. “การศึกษาวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดชลบุรี.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล. 2533. **จริยธรรมกับบุคคล**. กรุงเทพฯ : บริษัทไทยร่วมเกล้าจำกัด.
- Bandura, A., 1977. **Social Learning Theory**. Englewood Cliffs. New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Drever, James. 1972. **A Dictionary of Psychology**. 14th ed. Middlesex : Penguin Books.
- English, H.B. and A.C. English. 1968. **A Comprehensive Dictionary of Psychology and Phychonalytical Terms**. 9th ed. New York : Davis McKay Company, Inc.
- Good, Carter V. 1959. **Dictionary of Education**. New York : McGraw-Hill Book Company, Inc.
- Magginson, Leon C. 1972. **Personel : Behavioral Approach in Administration**. Homewood, Illinois : Richard D. Irwin, Inc.
- Wason, William W. & Thomas J. Lasley. 1984. “**Climates for Excellence : Schools that Forter Self-Discipline**.” Phi Delta Kappan. 65 (6) : 419-421 : February.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือราชการ

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการดังนี้

นายวิชา จรเดช รหัสประจำตัว 46069604 ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร (SELF DISCIPLINES OF INDUSTRIAL CERTIFICATE STUDENTS OF PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL IN BANGKOK METROPOLITAN)” โดยมี ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2548

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ.2548

(รศ.ดร.อิทธิพล แจ่มชัด)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองส่งเสริมโอลิมปิกวิชาการ ฝ่ายมัธยมศึกษา มทบ.บปอ. โทร. 3692

ที่ สอ.บปอ.วอ. ๒๒๕๑

วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๙

เรื่อง ขอขออนุมัติ ส่งมอบชุด คู่มือเรียนแบบเปิดตามเงื่อนไขข้อ

เรียน พลตรี พลเรือเอก ผู้บังคับการ

เรียน พลเรือเอก จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ศศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย กู้พัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบตามตั้งที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นายวิชา จรเดช มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี ฝ่ายส่งเสริมระดับมัธยมศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ศธ 0524.04 0651

คณะกรรมการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 105 00

10 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.กรสา โกศลานันท์กุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นายวิชา จรเดช มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0651

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

10 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.ราชันย์ บุญธิมา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นายวิชา จรเดช มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

ที่ ศษ 0524.04 0651

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10530

10 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ทำนอง นาคสวัสดิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภู่อพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบสอบถามแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบสอบถามตามที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นายวิชา จรเดช มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

ที่ ศธ 0524.04 0051

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 105 0

10 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอลงบัญชีเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นายวิชา จรเดช มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ตัก 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0842

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0342

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๘ กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอลาอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนเทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2548 คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-327-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0842

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 1051

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนช่างฝีมือปทุมวิทชา

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-377-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0842

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนกุลสตรีเทคโนโลยี

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ คร.ผลงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3592

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0842

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

23 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนกองทัพกอล์ฟอิมพัลส์ช่างกล ชส.ทบ.

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2548 คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศธ 0524.04/0842

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0842

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

23 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2548 คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศธ 0524.04/ 0842

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายวิชา จรเดช นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร” โดย ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายวิชา จรเดช เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-327-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร
มีทั้งหมด 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป	จำนวน 5 ข้อ
ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง	จำนวน 70 ข้อ

ขอให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงแต่ละส่วนให้เข้าใจ และทำแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ถ้าขาด
ข้อหนึ่งข้อใดไปแล้ว แบบสอบถามนี้ จะไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ดังนั้น จึงขอให้นักเรียนตอบ
ให้ตรงกับความจริง และตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดคำตอบของนักเรียนจะไม่มีผล
ต่อนักเรียนแต่อย่างใดและจะเก็บไว้เป็นความลับไม่นำไปเปิดเผยในที่ใดๆ โปรดตอบด้วยความสบายใจ
ขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

นายวิชา จรเดช

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง

1. เพศ

() 1. ชาย () 2. หญิง

2. ปัจจุบันกำลังเรียนอยู่ชั้น

() 1. ปี 1 () 2. ปี 2 () 3. ปี 3

3. เกรดเฉลี่ยสะสม

() 1. 1.50 – 2.00 () 2. 2.01 – 2.50 () 3. 2.51 – 3.00 () 4. มากกว่า 3.01

4. รายได้ของครอบครัว / เดือน

() 1. 5,000 บาท และน้อยกว่า / เดือน

() 2. 5,001 - 10,000 บาท / เดือน

() 3. 10,001 - 15,000 บาท / เดือน

() 4. 15,001 - 20,000 บาท / เดือน

() 5. มากกว่า 20,000 บาท / เดือน

ส่วนที่ 2 แบบวัดความมีวินัยในตนเอง

คำชี้แจง ขอให้ให้นักเรียนพิจารณาข้อความต่อไปนี้ให้ละเอียดและให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในรายการที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ มีทั้งหมด 70 ข้อ ขอให้นักเรียนตอบทุกข้อ ซึ่งแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึงความว่า นักเรียน มีความมีวินัยในตนเองในเรื่องนั้น มากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึงความว่า นักเรียน มีความมีวินัยในตนเองในเรื่องนั้น มาก

ระดับ 3 หมายถึงความว่า นักเรียน มีความมีวินัยในตนเองเรื่องนั้น ปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึงความว่า นักเรียน มีความมีวินัยในตนเองในเรื่องนั้น น้อย

ระดับ 1 หมายถึงความว่า นักเรียน มีความมีวินัยในตนเองในเรื่องนั้น น้อยที่สุด

ลำดับ	พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	การกระทำตามกฎระเบียบโรงเรียน					
1	นักเรียนไว้ทรงผมตามระเบียบกำหนดไว้					
2	นักเรียนแต่งเครื่องแบบที่เรียบร้อยถูกระเบียบ					
3	นักเรียนไม่เคยสวมเครื่องประดับหรือสัญลักษณ์ของโรงเรียนที่ทางโรงเรียนห้ามมาโรงเรียน					
4	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหน้าเสาธงอย่างสม่ำเสมอ					
5	นักเรียนปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด					
6	เมื่อมีโอกาสนักเรียนจะแนะนำให้เพื่อนทำตามระเบียบของโรงเรียน					
7	นักเรียนเข้าแถวตามลำดับก่อนหลังเพื่อรอรับบริการต่างๆ					
8	นักเรียนทิ้งขยะลงในถังที่โรงเรียนจัดวางไว้ตามบริเวณต่างๆ					
9	นักเรียนไม่ขีดเขียนโต๊ะเรียน ฝาห้องเรียน หรือในห้องสุขา					
10	นักเรียนไม่กล่าวโจมตีหรือให้ร้ายโรงเรียนอื่นด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์					
11	นักเรียนไม่คิดที่จะทำร้ายร่างกาย ครู อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน					
12	นักเรียนไม่พกพาอาวุธมาโรงเรียน					
13	นักเรียนไม่ค้ายาเสพติดหรือมีสิ่งมีนเมาไว้ในครอบครอง					
14	นักเรียนจัดกิจกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียน					
15	นักเรียนไม่ขีดเขียนหรือพิมพ์ข้อความล่วงละเมิดผู้อื่นนอกบริเวณโรงเรียน					
16	นักเรียนไม่ประพฤติในทางทุจริต					
17	นักเรียนไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมาในโรงเรียน					
18	นักเรียนไม่ก่อความสงบในโรงเรียนหรือชุมชน					
19	นักเรียนไม่เล่นการพนันในโรงเรียน					

ลำดับ	พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
20	นักเรียนเดินผ่านครู อาจารย์ ในโรงเรียนนักเรียนทำความเคารพทุกครั้ง					
21	เมื่อนักเรียนมาติดต่อกับทางโรงเรียนนักเรียนจะแต่งกายเครื่องแบบของทางโรงเรียน					
22	เมื่อนักเรียนจะลาออกนอกบริเวณโรงเรียนนักเรียนจะส่งใบลาทุกครั้ง					
23	นักเรียนอ่านประกาศของทางโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ					
	การเคารพในสิทธิผู้อื่น					
1	นักเรียนเห็นว่าก่อนหยิบสิ่งของของเพื่อนมาใช้ ควรบอกเจ้าของก่อนทุกครั้ง					
2	นักเรียนปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา เพศ					
3	นักเรียนไม่บังคับให้ผู้อื่นทำตามนักเรียน					
4	นักเรียนรู้จักให้เกียรติคนอื่น					
5	นักเรียนถือกรรมสิทธิ์ในของอันไม่ใช่ของตน					
6	นักเรียนเคารพในความคิดเห็นและสิทธิของผู้อื่น					
7	เมื่อมีผู้แสดงความคิดเห็นและข้อขัดแย้ง นักเรียนรับฟังจนจบ					
8	นักเรียนแสดงอาการหรือวาจาตะลอมผู้หญิงในทำนองชู้สาว					
9	นักเรียนแสดงกริยาไม่สุภาพต่อบุคคลอื่น					
	ความซื่อสัตย์					
1	เมื่อแม่ค้าทอนเงินเกินนักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้า ถึงแม้เป็นความบกพร่องของแม่ค้าเอง					
2	เมื่อนักเรียนเก็บของได้แม้ไม่มีใครเห็น ก็จะไม่เก็บไว้เอง					
3	นักเรียนไม่พอใจการกระทำของเพื่อน ที่ลอกการบ้านหรือข้อสอบ					
4	นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบและแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ					

ลำดับ	พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5	เมื่อนักเรียนทำผิดหรือทำของเสียหายนักเรียนจะยอมรับผิด					
6	นักเรียนมีความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่นโดยไม่คิดริษยาหรือกลั่นแกล้ง					
7	นักเรียนไม่ร่วมมือกันทำงานใดๆที่ผิดกฎหมายหรือข้อบังคับของโรงเรียน					
8	นักเรียนกระทำความผิดจะรู้สึกอายในการกระทำของนักเรียนเอง					
9	นักเรียนมีความเกรงกลัวต่อผลที่จะได้รับจากการกระทำความผิด					
10	นักเรียนไม่พูดปดสับปรับหลอกลวง					
11	นักเรียนไม่คิดโลกในของของคนอื่น					
12	นักเรียนรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับคนอื่น					
13	นักเรียนไม่คิดเอาเปรียบคนอื่น					
14	นักเรียนมีความประพฤติดีทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น					
15	นักเรียนมีความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี					
16	นักเรียนไม่คิดประทุษร้ายต่อหมู่คณะและรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ					
17	นักเรียนไม่นำความลับของผู้อื่นไปเปิดเผย					
18	นักเรียนไม่กล่าวคำเท็จต่อผู้อื่น					
19	นักเรียนประพฤติตรงกับคำพูดและความคิด					
20	นักเรียนไม่คล้อยตามพวกที่ชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย					
21	นักเรียนมีความมั่นคงต่อการกระทำดีของตน					
22	นักเรียนไม่คิดโกงมีความจริงใจ					
	ความรับผิดชอบ					
1	นักเรียนพยายามทำงานตามที่ครุมอบหมายจนสำเร็จ					
2	นักเรียนมักเตือนตนเองให้เอาใจใส่ในการศึกษาเล่าเรียนอยู่เสมอ					

ลำดับ	พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3	นักเรียนพยายามทำงานส่งให้ทันกับเวลาที่อาจารย์กำหนดด้วยความตั้งใจ					
4	เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาดจะแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี					
5	เมื่อเรียนวิชาใดไม่เข้าใจ นักเรียนจะพยายามทำความเข้าใจ โดยการอ่านทบทวน สอบถามอาจารย์หรือเพื่อนจนเข้าใจ					
6	นักเรียนช่วยกันดูแลและรักษาเครื่องมือของโรงเรียน					
7	นักเรียนตั้งใจฟังอาจารย์ทุกวิชา ไม่เฉพาะวิชาที่นักเรียนชอบ					
8	นักเรียนยอมรับในการกระทำของตน					
9	นักเรียนมีความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน					
10	นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียนทุกครั้ง					
11	นักเรียนมีความเคารพและเชื่อฟังคำสั่งสอนของครูและผู้ปกครอง					
12	นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อสุขภาพของตนเอง					
13	นักเรียนให้ความช่วยเหลือสังคมและร่วมกิจกรรมของสังคม					
14	เมื่อได้รับงานใดๆนักเรียนมีความละเอียดรอบคอบในการทำงาน					
15	ก่อนจะทำงานใดๆนักเรียนมีการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อน					
16	หลังจากทำงานเสร็จสิ้นนักเรียนจะเก็บเครื่องมืออย่างเรียบร้อย					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายวิชา จรเดช
วัน เดือน ปีเกิด	16 สิงหาคม 2523
สถานที่เกิด	อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	123 หมู่ 1 ต. วังขอนขว้าง อ. โลกสำโรง จ.ลพบุรี
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนเทคโนโลยีละโว้ อ. เมือง จ.ลพบุรี
ตำแหน่ง	อาจารย์สอน
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2546 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์ทั่วไป คณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ปีการศึกษา 2549 สำเร็จการศึกษา ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง